A.M

JOAN ELLIOTT PICKART

EDITURA MIRON

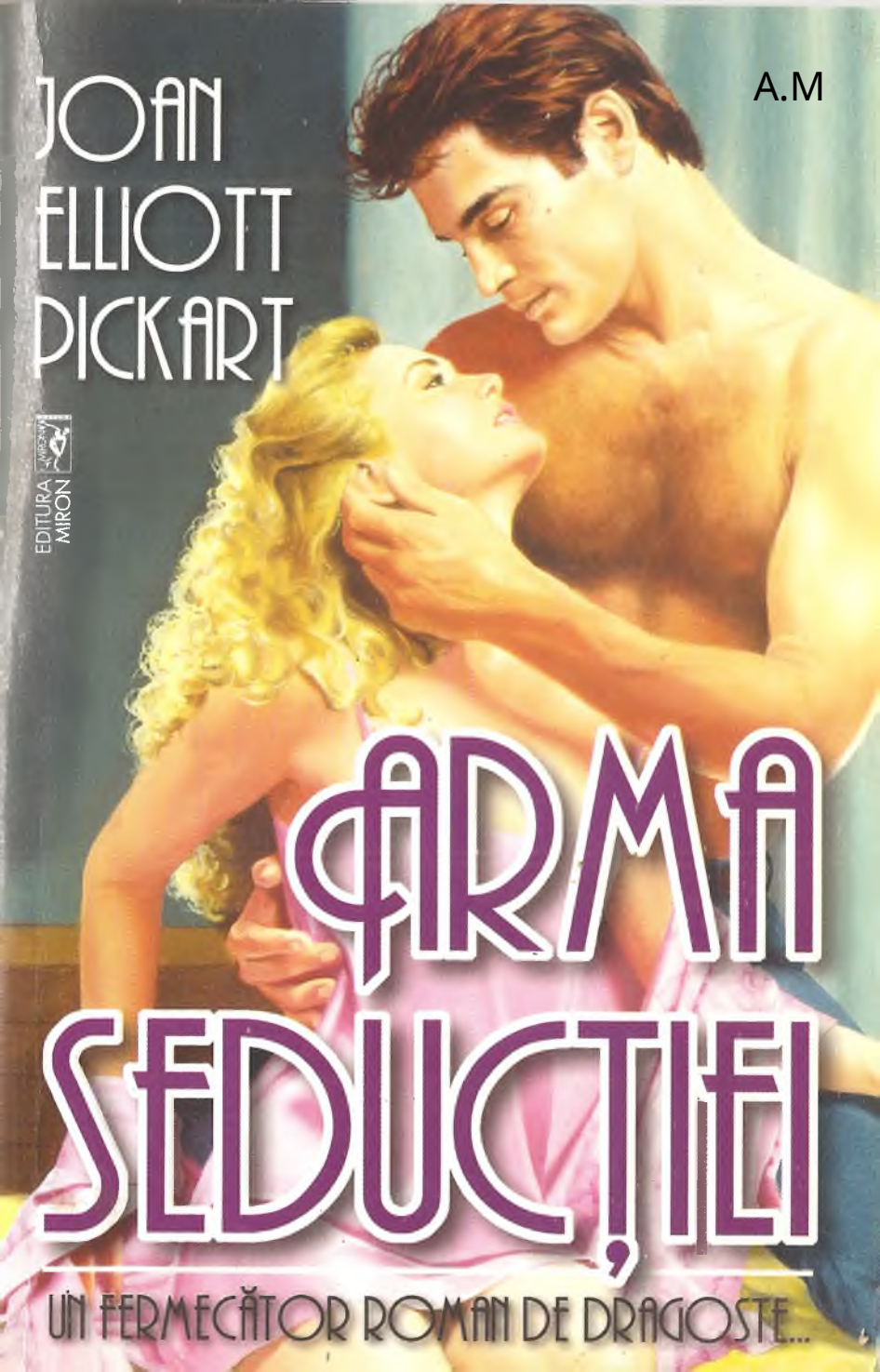

ARMA SEDUCȚIEI

UN FERMECĂTOR ROMAN DE DRAGOSTE...

Romane de dragoste, pe care nu le veţi uita niciodată,
scrise de autori cunoscuţi ai genului.

Lei: 42500

www.miron.ro

C O M E N Z I O N L I N E

Joan Elliott Pickart

Arma seducției

Secrets af Autumn

by Joan Elliott Pickart

© copyright
by Joan Elliott Pickart

©copyright by Editura MIRON

Toate drepturile rezervate
Editurii MIRON.
Nici o parte a acestei cărţi nu poate fi reprodusă sau transmisă sub nici o formă şi prin nici un fel de mijloc –electronic sau mecanic –inclusiv prin fotocopiere, înregistrare magnetică sau prin alt sistem de stocare şi redare a informaţiei, fără permisiunea scrisă a Editorului.

Joan Elliott Pickart

Arma seducției

Traducere de Cristina Nicolae

Editura MIRON
București

CAPITOLUL 1

– La ce ziceai că renunți?

– La sex.

– Am avut o clipă impresia că spui că renunți la sex.

– Da. Renunț.

– Aşa e. Ai dreptate. Marele Graham Kimble ia în serios viața de celibatar. Bați cîmpii, Cracker[1]

– Mai scuteşte-mă odată cu poreçla asta tîmpită, Bish. Nu-i poți spune unui bărbat de treizeci de ani, în culmea succesului, Graham Lăudărosul. Dar să revenim la ce-ți spuneam. Renunț la sex.

---

1. Cracker-lăudăros (lb. engleză)

– Nici nu mă îndoiesc, dar ce te-a apucat?

– Ideea mi-a venit acum două săptămîni, de ziua mea. Am de gînd să mă însor. Să mă potolesc, să termin cu viața agitată şi să-mi întemeiez un cămin.

– Devine foarte interesant. Ai căzut cumva la biologie în anul doi? Doar nu-ți comanzi copii din catalog. Te-ai scrîntit, Cracker. Vrei să te însori, dar renunți la sex?

– N-ai înțeles nimic.

– Mă străduiesc, dar tu vorbeşti aiurea.

Graham Kimble se lăsă pe spate în scaunul de la bar. Se încruntă şi îşi ridică nervos de pe frunte şuvița de păr blond, nuanța nisipului. O clipă mai tîrziu se aplecă din nou şi îşi încrucişă mîinile pe masă.

– O.K., stai s-o iau de la început. Am făcut o listă cu toate numele femeilor cu care am ieşit în ultimele şase luni. Mă rog, cu numele pe care mi le mai aduc aminte, apoi am trecut în dreptul lor ce m-a atras la ele. Aspectul fizic, cum fac dragoste, chestii de-astea.

– Nu sună rău, spuse Bish, ridicînd uşor din umeri. Şi, care-i problema?

– Toate erau nişte proaste. Vreau o nevastă inteligentă cu care să am ce discuta. Renunț la

sex, ca să le testez inteligența. Nu mă mai interesează frumusețea.

– Cauți o fată deşteaptă şi urîtă ca dracu'? Te-ai tîmpit.

– Din vasta mea experiență am învățat că nu poți avea şi frumusețe sclipitoare şi deşteptăciune. Trist, dar adevărat. Am terminat-o cu fetele frumoase.

– Nu face glume proaste.

– Deh, tu n-ai treabă, Terzoni. Niciodată n-am să ştiu ce găsesc femeile la tine. Mare scofală că ai farmecul italianului, sex-appeal, priviri înfocate şi ce spunea Marilyn despre părul tău? Ah, da. Că e negru ca smoala iadului. Doamne! Şi Rosalie, de fiecare dată cînd o văd începe să geamă: „Ce trup! Ce trup! Spune-i lui Bish Terzoni că-l doresc" Îmi vine să vărs.

Bish rîse.

– Hai c-am vorbit destul cît sînt de nemaipomenit. Să ne întoarcem la oile noastre. Chiar ai de gînd să te însori?

– Da.

– Ceea ce e un lucru lipsit de înțelepciune.

– Să fim serioşi, Bish. Dacă tu ai divorțat, asta nu înseamnă că acolo am să ajung şi eu. Vreau să găsesc nevasta perfectă. Genul demodat, care

preferă să stea acasă, să-şi crească copiii şi să aibă grijă de ei şi de mine.

– Baţi cîmpii, Cracker. Aşa ceva nu se mai găseşte. Le-a luat tăvălugul emancipării.

– Gîndeşti profund, dar complet greşit. Or mai fi rămas cîteva pe aici, pe undeva. Am s-o găsesc. Nu trebuie decît să am în minte tot timpul că nu contează frumuseţea exterioară.

– Dacă doar despre asta e vorba, devine interesant. Şi, de unde te-ai hotărît să începi?

– Habar n-am, se încruntă din nou Graham. Unde poţi găsi una în genul Gospodinei Harriet?

– Cred că astea au cel puţin şaizeci de ani. Oho, iată una în genul Betty Ţîţe Mari. O cunoşti după priviri.

– Asta cine mai e? întrebă Graham, alunecînd în scaun.

– Nu-mi amintesc cum o cheamă. Parcă Champagne?

– O, Doamne! Charmaine?

O blondă înaltă, echipată cu tot ce trebuie, îmbrăcată într-o rochie neagră, se strecura pe scaunul de lîngă Graham şi îl sărută direct pe gură.

– Oh, bună, iubiţelule, nu ne-am mai văzut de mult. Salut, Bish, adăugă ea, fără să-l privească pe acesta.

– Ia te uită, Champagne, spuse Bish, înăbuşindu-şi zîmbetul. Preferaţi să rămîneţi singuri?

– Nu, zise repede Graham. Cum o mai duci, Charmaine?

– Excelent, acum că te-am întîlnit. Ce-ai zice să mergem la mine. Am nişte casete trăsnet cu Billy Joel.

– Charmaine, zise Graham, am o veste tristă pentru tine.

– Aaa! exclamă ea.

– Aaa! exclamă şi Bish, aplecîndu-se înainte.

Graham îi aruncă o privire lui Bish înainte să se întoarcă din nou spre Charmaine, care reuşise să se apropie de el şi să-şi lipească sînii voluptuoşi de pieptul lui.

Simţi că se sufocă.

– Am suferit un uşor accident şi o vreme nu mai sînt bun de nimic.

– Vorbeşti serios? zise ea, holbîndu-se. Ce ţi s-a-ntîmplat?

– A fost să călărească şi calul, care probabil alerga cu o sută de mile pe oră, s-a prăbuşit mort. Anumite părţi ale anatomiei lui Graham au luat contact direct cu cornul şeii. Înţelegi?

– Ah, bietul de tine, îl căină Charmaine. Ar trebui, poate, să-ţi pregătesc nişte supă de pui.

– Nu-mi ajută la nimic, zise Graham, dîndu-şi ochii peste cap.

– Să mă suni *neapărat* cînd scapi de rana aia îngrozitoare. Da? întrebă ea, ridicîndu-se de pe scaun.

– Fii convinsă, spuse Graham. Pa.

– Salut, Charmagne, zise Bish.

– Un cal? îl întrebă Graham pe Bish după ce Charmaine dispăru.

– Nu s-a prins, nu-i aşa? Mă întreb ce planuri avea cu supa aia de pui?

– Nici nu vreau să ştiu. Hai să ne cărăm de aici.

Ieşiră, zgribulindu-se în aerul umed şi rece care bătea la San Francisco în acel sfîrşit de aprilie.

– Sper că mîine va fi senin, spuse Bish, în vreme ce se îndreptau spre parcare. Trebuie să zbor la Denver să vizitez o proprietate. N-aş vrea să fiu nevoit să iau un avion comercial.

– Pînă săptămîna viitoare ai gata planurile apartamentului. Îţi spun serios că uneori mă mir şi eu ce arhitect talentat sînt.

– Ai fi unul excelent, dacă nu mi-ai da atîtea griji pe cap. A, sigur, ştiu că Nancy te ţine sechestrat la birou.

– Trebuia s-o pomeneşti pe Nancy, nu? De

mîine pleacă în vacanță, două săptămîni, să-şi vadă nepoții. Fără ea sînt în aer.

– Îți aduci pe cineva temporar?

– Da. O cunoştință a ei. Mă scuteşte de alergătură la Biroul de plasare. Dacă Nancy spune că e bună, este singurul lucru care mă interesează. Sper că ştie să facă cafea.

– Ai înnebunit, Cracker? Nu poți pretinde aşa ceva secretarelor. Nu intră în atribuțiile lor.

– Dacă lucrează la mine, trebuie.

– Mai bine te-ai ruga să nu se pensioneze Nancy, altfel aşteaptă-te la decepții. Şi, cred că mai e o problemă.

– Despre ce e vorba?

– Despre maşina ta. Bish făcu un semn cu mîna spre maşina sport a lui Graham. Ia zi-i, *Ferrari* e o maşină de familist? Poți să-ți scoți cu ea la plimbare nevasta şi copiii? Nu. Poți să-i cari în portbagaj la antrenamentele echipei de pitici? Maşina asta trebuie să dispară!

– Ducă-se! Îi voi lua soției un *Combi.* M-am gîndit la tot. Am de gînd să fiu un soț model.

– Cu o soție nasoală.

– Mai scuteşte-mă. Mă vezi însurat cu Charmaine?

– Are şi părțile ei bune. Champagne este bine

utilată şi este bună la pat.

– Rămîn la părerea mea. Sună-mă cînd te întorci de la Denver.

– Asta în mod sigur am s-o fac. Vreau un raport amănunţit al evenimentelor. Noroc, Cracker.

– Nu-mi mai spune aşa!

– Aşa-ţi spun de cînd aveai zece ani!

– Acum am treizeci de ani. Moment de cotitură în viaţa mea, al maturităţii şi al marii descoperiri.

– În ce mă priveşte, cred că treci printr-o criză. Nu te poţi trezi aşa, într-o bună dimineaţă, hotărît să te însori.

– Ba poţi.

– Mă rog. Există circumstanţe atenuante, dar mai dă-le încolo. A trecut. Gîndeşte-te bine ce faci, Graham. E un pas al naibii de important.

– Ştiu, dar timpul mă presează. M-am săturat să mai stau singur ca un huhurez. Vreau un cămin, nevastă, copii. Vorbesc serios. Mamă, ce frig e! Ne vedem cînd te întorci.

– O.K., zise Bish, instalîndu-se la volanul *Mercedes*-ului său.

Cîteva mile merseră în aceeaşi direcţie, apoi Bish o luă spre vest, spre Pacific Heights, unde, într-un decor superb, se afla locuinţa lui somptuoasă.

Graham se îndreptă spre Nob Hill, o localitate la fel de scumpă şi elegantă, dar el locuia într-un apartament la etajul doisprezece al unui zgîrîie-nori.

Odată ajuns în living-ul spaţios, Graham îşi azvîrli haina pe un scaun, dar o ridică repede de acolo.

– Aşa nu mai merge, bombăni el. Nevestelor nu le plac soţii dezordonaţi. Trebuie să mă obişnuiesc. Lua-m-ar naiba! La ce s-o fi gîndit Charmaine cînd zicea că am nevoie de supa de pui?

Autumn Stanton descuie uşa şi intră în antecamera mobilată elegant.

După ce îşi lăsă geanta pe birou, aprinse luminile şi-şi băgă capul pe uşa încăperii de alături.

– Elegantă!

Mobila era de cea mai bună calitate şi clădirea se afla în zona în care chiriile erau foarte scumpe. Graham Kimble, după cîte se părea, avea o situaţie înfloritoare.

După spusele mătuşii Nancy, care nutrea sentimente materne faţă de acesta, Graham era copilul-minune al arhitecturii. De trei ani de cînd lucra pentru el, mătuşa îi împuia capul despre Domnul Perfecţiunea Întruchipată.

Se uită la ceasul de la mînă, apoi intră în micuța cameră de baie, ca să-şi controleze ținuta. Rămase şi ea surprinsă de ce văzu în oglindă, apoi se privi atentă, cu ochi critic.

Bun, îşi spuse în sinea ei. Arăta îngrozitor. Părul, blond-roşcat, şi-l strînsese într-un coc strîmb, era nefardată şi pielea ca fildeşul căpătase o tentă gălbuie din cauza culorii verde-oliv a costumului în care era îmbrăcată. Verdele-oliv, categoric, nu o avantaja.

Deşi avea ochi mari şi buze senzuale, cu o formă frumoasă, spera din tot sufletul să nu fie remarcată.

Costumul arăta înfiorător. Era cu o măsură mai mare, îi cădea şui şi îi masca silueta atrăgătoare. Încălțămintea arăta superb.

Ghete negre cu tocuri groase, care o înălțau foarte puțin față de înălțimea sa de un metru şi şaizeci şi doi.

Îşi aminti de ochelari. Se întoarse în grabă şi-i scoase din geantă, apoi şi-i puse pe nas.

Rama mari şi neagră, cu lentile fără dioptrii, cîntărea o tonă, dar era exact ce-i trebuia pentru a-şi completa înfățişarea jalnică.

Autumn scoase husa de pe maşina de scris, apoi îşi aruncă privirea peste biletul de pe birou.

Era o listă cu instrucțiuni pe care i-o lăsase mătuşa sa, să o aibă în vedere pentru a-i fi secretară-model dragului ei Graham.

– Faci cafeaua, citi Autumn cu glas tare. Faci cafeaua? Vai de mine!

Traversă camera cu paşi mari, dar constată că abia îşi tîra picioarele în pantofii butucănoşi care se afundau în covorul gros.

Biata mătuşă Nancy, medita Autumn, în vreme ce prepara cafeaua. Trebuise să-i vorbească ca din carte pentru a o face să-i accepte planul.

Nimic rău nu i se va întîmpla scumpului de Graham, o tot asigurase ea. Treburile la birou vor merge ca pe roate, Autumn îşi va strînge datele de care avea nevoie, iar Nancy va avea o vacanță plăcută. Toată lumea va fi mulțumită.

– Ştii doar cu ce viteză dactilografiez, mătuşă Nancy, îi spusese ea.

– Cum să nu ştiu, dragă, dar Graham este extrem de ocupat şi are nevoie de cineva care să-i poarte de grijă, să-i anticipeze dorințele.

– Îmi voi da toată silința! Hai, mătuşă Nancy, te rog! Este ultimul model pentru dizertația mea. Trebuie să-mi termin teza de doctorat în psihologie şi mai am nevoie de un singur model. Unul singur!

– Păi...

– Nu ți-a plăcut cînd ai auzit ce-am descoperit în ultimele două luni? o întrebase Autumn. Cînd am intrat în spelunca aia îmbrăcată în călugăriță, muncitorii au stat toți cuminți ca niște mieluşei, politețea întruchipată. Cînd m-am întors acolo îmbrăcată în chestia aia roşie şi strîmtă din satin, nu-ți spun ce mi-au auzit urechile şi în treizeci şi patru de minute am primit douăzeci şi şapte de propuneri.

– Nu le-ar fi ruşine, băieți tineri, cloncănise Nancy.

– Şi, continuase Autumn, plimbîndu-se prin cameră, cînd m-am umflat să par gravidă în şapte luni, zece bărbați şi trei femei mi-au oferit locul în autobuz. Cînd m-am urcat, în blugi strîmți şi pulover, machiată strident şi cu gura plină de chewing-gum nu s-a urnit nici unul din loc. Mai am nevoie de încă un model, mătuşă Nancy. Cu ele îmi voi completa studiul despre condiția femeii în societate, pornind de la începutul secolului. Asta e subiectul tezei de doctorat. Ce zici?

– Nu-i frumos să glumeşti pe seama lui Graham.

– Nu e o glumă. Ei da, poate, un pic, dar va avea o secretară conştiincioasă. În prima săptă-

mînă voi fi pedanta, corecta, demodata Agatha, care îşi îndeplineşte strict obligaţiile de serviciu, şi care este totul neatrăgătoare. În a doua săptămînă, voi fi Autumn, elegantă şi foarte prietenoasă.

– Nu ştiu ce să zic, Autumn, îi spusese mătuşa Nancy.

– Mătuşă Nancy, dizertaţia mea se bazează pe teoria că bărbaţii seamănă uimitor de mult cu taţii şi bunicii lor. Vor să-şi protejeze soţiile, să le alinte, să le apere de necazuri. În zilele noastre bărbaţii nu s-au schimbat, femeile însă da. Conform studiului meu, Graham Kimble o va trata pe Agatha cu respect şi prestanţă, o relaţie strictă şef-subaltern, dar, pe „Autumn" o va privi, în primul rînd ca pe o femeie şi o va trata ca atare.

– Bine, spusese Nancy, ridicînd palmele, în semn că se predă, de acord. Mi-ai scos peri albi, aşa că mă dau bătută.

– Mersi! Autumn o strînsese în braţe cu putere. Mersi! Te iubesc mult. Voi fi doctor Autumn Stanton!

Şi acum, iat-o, gata să-şi pună în aplicare punctul A din plan. Sosise Agatha!

Autumn se aşează pe scaunul de la birou, cu palmele împreunate în poală şi începu să aştepte. Peste cîteva minute îşi făcu apariţia un bărbat,

care trecu repede pe lîngă ea spre biroul alăturat.

– 'Neața, Nancy, strigă el.

Autumn îşi împinse ochelarii pe nas şi nu zise nimic.

Bărbatul se întoarse, se duse la ibricul cu cafea, îl ridică şi rămase cu el în aer. Cu ibricul într-o mînă şi ceaşca în cealaltă, se răsuci încet şi dădu cu ochii de Autumn.

– Nu eşti Nancy, zise el. Oh, Doamne, am uitat. De azi e în vacanță. Eşti prietena ei? Ah, eu sînt Graham Kimble. Tu eşti prietena lui Nancy?

– Domnişoara Agatha Stanton, răspunse ea, ridicîndu-se în picioare şi întinzîndu-i mîna. Oh, Dumnezeule din ceruri, se gîndi ea îngrozită. Graham Kimble arăta superb! Mătuşa Nancy mereu îi spusese că arăta bine, dar Autumn crezuse că exagerează. Felul în care se mişca în costumul acela maro, elegant, era criminal. Asta pe lîngă părul des, de culoarea nisipului şi ochii căprui-închis. Ce umeri lați şi ce picioare lungi avea! Îi tremura mîna? La naiba, îi tremura! Era perfect pentru imaginea Agathei care trebuia să pară o ființă neajutorată.

Graham privi ibricul, ceaşca, apoi le aşeză pe masă, se opri în fața ei la birou, îi făcu scurt cu ochiul şi-i luă mîna.

– Păi, atunci, zise el cu vocea puțin cam stridentă, bun-venit la bord, Agatha! Pot să-ți spun Agatha?

– Cum să nu, domnule, spune ea. Ce palmă puternică şi caldă! Chiar fierbinte! Asta-i bună! Se comporta într-un mod ridicol. Graham Kimble nu era decît un exemplar al speciei masculine, normal, obişnuit, atrăgător, incredibil, nemaipomenit. Mare scofală! Dar, oh, oh, arăta demențial!

– Ai găsit tot ce-ți trebuie? o întrebă, dîndu-i drumul la mînă.

– Da, mulțumesc. Prie... prietena mea Nancy mi-a lăsat o listă de instrucțiuni foarte detailată. Vă asigur, domnule Kimble, că sînt o secretară conştiincioasă şi cît voi rămîne aici veți fi foarte mulțumit de mine.

– Sînt convins, murmură el, întorcîndu-se la ibricul cu cafea. Spune-mi Graham.

– Cum doriți, zise Autumn. Aveți nevoie de ceva, domnule... Graham?

– Poftim? Aaa, nu. Acum, nu. Te anunț eu.

Intră repede în biroul său.

Autumn se prăbuşi pe scaun şi-şi apăsă palma pe frunte să-şi controleze temperatura. Ce naiba se întîmpla cu ea?

Graham Kimble o dăduse gata.

Adunase o mulțime de date despre bărbații chipeşi şi bine făcuți, dar să dea naiba dacă Graham Kimble nu avea ceva deosebit, o sexualitate şi o virilitate ostentative.

Trebuia să-şi păstreze autocontrolul. Se afla acolo cu un anume scop care nu includea şi leşinuri ori de cîte ori intra şeful pe uşă!

Şi mai şi mirosea bine, a after-shave cu aromă de pădure, proaspătă şi insinuantă. Şi, nici măcar nu juca cinstit!

Autumn îşi împinse ochelarii pe nas şi rămase încruntată.

Graham sorbi din cafea şi scutură din cap. Femeia aceea, Agatha, chiar exista cu adevărat? se întrebă el.

Mai existau oare femei care să se trezească dimineața şi să se îmbrace în felul acela? Aşa se părea, dar, Dumnezeule, ce şui arăta?

Avea o palmă moale, cu degete fine şi frumoase, şi ochii într-o nuanță de un verde superb, dar, în general, era ştearsă şi demodată.

Graham se îndreptă brusc în scaun, aproape vărsînd cafeaua. Demodată? Da! Arăta ca pe vremea bunicii.

Era oare Agatha o femeie modernă, fără prejudecăți, care, pur şi simplu, n-avea pic de gust

în a se îmbrăca, sau era un veritabil transplant din epoca victoriană, tipul Gospodinei Harriet? Fiindcă o Betty Țîțe Mari, categoric, nu era.

Să fie, ea oare, spre ghinionul lui, genul femeii casnice, picată din cer? Oh, nu, Doamne. Ideea de a lua micul dejun cu Agatha era deprimantă. Dimineața ce urma unei nopți în care ce?

La naiba, nu, de sex nici nu putea fi vorba. Trebuia să-şi atingă scopul propus! O soție demodată! În primul rînd, trebuia să o studieze ceva mai bine pe domnişoara Stanton.

– Agatha, o chemă el prin interfon, vrei să-mi aduci, te rog, dosarul Terzoni?

– Imediat, domnule. Numai să-l găsească!

Arhiva era într-o ordine desăvîrşită şi după un minut Autumn intra în biroul lui Graham. Se simțea studiată, dar expresia lui era impasibilă.

– Mulțumesc, rosti el, luînd dosarul. Ia loc pînă îl răsfoiesc! Numai bunică-mea mai poartă asemenea pantofi, îşi spuse el în gînd.

Se ridică şi se îndreptă spre planşeta aflată lîngă ferestrele înalte cît tot peretele, prefăcîndu-se că confruntă schițele cu datele din dosar.

De fapt, o studia pe Agatha Stanton, care se aşezase pe scaunul din fața biroului, picior peste picior, un gest automat, după cîte se părea.

În clipa următoare îşi lăsă piciorul jos şi gheata făcu un zgomot înăbuşit pe covor. Rămase ţeapănă, privind fix înainte, cu mîinile în poală. Ochelarii o luaseră uşor la vale pe nas.

– Proiectul corespunde datelor, zise Graham, aşezîndu-se din nou pe scaun. Povesteşte-mi despre tine, Agatha.

– Am douăzeci şi şase de ani, sînt necăsătorită şi am o pisică foarte drăgălaşă, spuse ea.

– Şi eşti prietenă cu Nancy?

– Sîntem prietene foarte bune.

– Ai vreun hobby? o întrebă Graham, învîrtind un creion înainte şi înapoi pe birou.

– Timpul liber mi-l petrec studiind şi gospodărind.

– Aha! Se ridică în picioare. Continuă!

– Îmi pregătesc doctoratul în psihologie, dar deocamdată dezertaţia, care se bazează pe cîteva cazuri concrete, o prepar după ore cu un profesor universitar.

Perfect! se bucură Graham în sinea lui. Un creier supradotat! Hei, stai puţin. Dacă pică la examen n-ar renunţa la cariera sa, să se apuce de pictură.

– Înţeleg că te-ai orientat bine, atunci cînd ţi-ai ales cariera, spuse el, uşor încruntat.

– Pînă la un punct. Ca psiholog pot primi cîți clienți îmi doresc. Dacă, de exemplu, mă voi mărita şi voi avea copii, pot menține un echilibru pentru ca nimeni să nu aibă de suferit. Dar, toate sînt speculații, pentru că, mai întîi, trebuie să iau examenul.

Din ce în ce mai bine, se gîndea Graham. Incredibil!

Autumn rămase perplexă. De ce un bărbat atît de ocupat, bănuia ea, cum era Graham Kimble, şedea cu ea la taclale? Era, probabil, tipul curiosului, fiindcă, în nici un caz, ea, ca femeie, nu-l putea interesa. Nu se îndoia că era genul căruia îi plăceau „pipițele"

Cum ar fi fost dacă, se întreba ea, Graham ar fi tras-o la pieptul lui şi ar fi ținut-o în brațe, în timp ce îşi apleca capul să-şi lipească buzele de ale ei? Delicios.

Nu avea nici un dubiu în acest sens. Graham Kimble era un tip foarte, foarte sexy.

Avea o senzație ciudată în capul pieptului. Se îndreptă în scaun. Îşi ridică ochelarii pe nas, îşi drese vocea şi arboră o mină amabilă.

– Nu te incomodează ochelarii ăia? întrebă Graham. Nu zic că nu-s foarte nostimi, dar tot timpul îți alunecă de pe nas.

– Ştiu, spuse ea încruntată. Sînt puțin cam grei şi-mi dau dureri de dinți.

– Poftim?

– E ceva ciudat. Îşi apăsă obrajii cu degetele. Cred că nervii dinților au legătură cu cei ai nasului şi mor de durere.

– De ce nu ți-i dai jos. Te-ai simți mai bine şi e păcat să-ți ascunzi ochii aceia atît de frumoşi. Să ştii, Agatha, că ai nişte ochi minunați.

Cum? Ce mai era şi tîmpenia asta, se întrebă ea. Graham, probabil, nici nu-i observase ochii, dar să-i mai facă şi complimente. Mai ales pe tonul acela scăzut şi tărăgănat.

– Vorbesc serios, spuse el. Chiar că are ochi frumoşi, îşi spuse în gînd. Mari şi de un verde neobişnuit. Voia să îi vadă fără bicicletele alea pe nas. Aşa că scoate-i şi ai milă de dinții tăi.

– Nu cred că e o idee grozavă. Fără ei nu văd clar. Vreți să pun dosarul la locul lui?

– Nu. Am nevoie de el.

– Atunci, zise ea, mă întorc în biroul meu. Mai aveți nevoie de ceva?

– Deocamdată nu. Îşi dădu vesta jos şi o puse pe spătarul scaunului.

Cînd îl văzu că îşi descheie nasturii de la manşete, simți că înlemneşte.

El îşi suflecă mînecile, dezgolindu-şi braţele, numai muşchi, acoperite cu păr blond. Simplul gest al îndoirii materialului, moale şi scump, cu o mişcare lascivă, îi dădu o senzaţie neobişnuită şi privirea îi rămase pironită pe braţele lui.

– Agatha?

– Poftim? strigă ea, tresărind surprinsă.

– S-a întîmplat ceva?

– Nu. Nu, nimic. Mă duc în biroul meu. Părăsi încăperea cît de repede îi puteau permite pantofii.

Se aşeză pe scaun şi-şi scoase ochelarii. Se ciupi la rădăcina nasului, apoi strînse din dinţi de cîteva ori să vadă dacă îi mai avea întregi în gură. Ochelarii erau, literalmente, un calvar.

Şi Graham Kimble? Era demenţial – ca să-l citeze pe puştiul din vecini – şi o ameninţare pentru echilibrul ei psihic.

Reacţia faţă de Graham nu se potrivea deloc felului ei de a se comporta. Ştia că e drăguţă, chiar atrăgătoare, dar nu făcea caz de asta.

Era ocupată pînă peste cap, aşa că lăsase pe planul doi orice legătură serioasă pînă după obţinerea diplomei de doctorat, pe care ţinea neapărat să o capete.

Niciodată în toţi aceşti ani de cînd umbla în compania bărbaţilor, nu fusese răvăşită în felul

acela, cum o făcuse Graham Kimble să simtă furnicături pînă în vîrful degetelor de la picioare.

Chiar şi aşa, îmbrăcată aiurea, era conştientă de feminitatea sa. Era un bărbat atît de viril, încît îi venea să ţipe de bucurie fiindcă acolo unde ea avea pielea fină şi forme rotunjite, el era tare şi colţuros.

Erau duplicate, bărbat şi femeie, iar acest amestec era delicios şi incitant. Era puţin speriată la gîndul că un bărbat o putea tulbura atît de puternic. Trebuia, neapărat, să se controleze. Şi asta începînd chiar din acel moment!

Trase zdravăn de reverele sacoului, îşi puse din nou ochelarii şi luă lista de instrucţiuni lăsată de mătuşa Nancy.

O listă standard conţinînd obişnuitele da-uri şi nu-uri referitoare la apelurile telefonice, mesajele primite, corectitudinea dactilografierii şi aşa mai departe. Cînd ajunse la sfîrşitul paginii făcu ochii mari.

„Luni" scrisese mătuşa, „aminteşte-i lui Graham să se tundă, marţi, să-şi ducă cămăşile la spălătorie, miercuri, să-şi fixeze oră la service"

Autumn lăsă foaia pe birou şi strînse din buze. Ce era ea, maică-sa? Un bărbat în toată firea, chiar n-avea habar cînd trebuia să se tundă?

Ea, personal, îl plăcea cum arăta aşa, cu părul uşor ondulat şi puţin lăsat peste guler. Era secretară, nu dădacă. Mătuşa Nancy îl răsfăţase, dar Autumn l-ar strînge de gît înainte de-ai spune să se tundă!

Graham se bătea uşor peste bărbie cu capătul creionului şi privea în tavan. *Agatha Stanton!*

Chiar şi numele era demodat. Era inteligentă, visa un soţ şi copii, şi nu ar fi renunţat la familie pentru carieră. Era depăşită. Iubirea nu trebuia să apară în filmul acesta, pentru că nu era ferm convins că există.

Compatibilitatea era secretul, interesele reciproce care stau la baza întemeierii unei familii, scopuri şi aspiraţii comune.

Da, e drept, recunoscu el, sexul avea şi el importanţa lui, dar căsătoria însemna mai mult decît atracţia fizică.

Să facă dragoste cu Agatha Stanton? Cum s-or comporta în pat fetele de modă veche? Ei, gata cu asta, se îndemnă singur. Ca să aprecieze o femeie pentru inteligenţa ei trebuia să-şi pună ordine în idei. Ce conta cum arăta?

Nu că Agatha era urîtă ca naiba. Avea ochi superbi şi buze numai bune de sărutat.

În felul ei, era drăguță, deşi se îmbrăca îngrozitor.

– Domnule... hmm... Graham, îi auzi vocea la interfon. Domnul Terzoni, pe linia unu.

Graham apăsă pe butonul telefonului şi înhață telefonul.

– Bish?

– Hei, Cracker, ce-ți face rana?

– Care rană?

– Căpătată la călărie. Sper că te descurci cu durerile alea îngrozitoare.

– Da, sînt suportabile. Pleci la Denver?

– Tocmai ieşeam pe uşă, dar curiozitatea mă omoară. Te-ai gîndit de unde începi s-o cauți pe viitoarea doamnă Kimble?

– Cred, începu Graham, coborînd vocea, că mi-a fost trimisă o forță divină. Bish, Nancy, secretara, mi-a făcut rost de o candidată.

– Urîtă ca dracu'?

– Ei, nici chiar aşa, dar cu totul altfel decît sînt obişnuit. Este inteligentă şi îşi face planuri să se dedice în aceeaşi măsură carierei, soțului şi copiilor.

– Ai aflat deja atîtea lucruri despre ea? I-ai băgat lampa în ochi şi ai pus-o la întrebări?

– Nu, am luat-o cu binişorul şi am stat la pala-

vre, prieteneşte. Pînă acum, sistemul a funcționat.

– Cum o cheamă?

– Agatha.

– Doamne sfinte!

– E un nume demodat pentru o fată demodată, spuse Graham, dînd din cap hotărît. Îți spun eu, Bish. Chestia devine interesantă.

– Păi, atunci, mult noroc, Cracker. Te sun cum mă întorc.

– Pe curînd, Bish. Şi nu-mi mai spune Cracker! adăugă el, dar auzi tonul.

Bombănind, Graham se întoarse la treabă şi curînd se cufundă în studierea proiectului pe care îl avea de făcut.

Autumn îşi umplu ceaşca cu cafea şi rămase privind în gol spre biroul lui Graham. Abia mai respiră cînd îl văzu aşezat la planşetă.

Soarele intra pe fereastră, jucîndu-se în părul blond, scoțîndu-i în evidență trăsăturile aspre dar plăcute ale feței.

Să dea naiba dacă nu era cel mai atrăgător bărbat pe care îl văzuse vreodată!

CAPITOLUL 2

Cincisprezece minute mai tîrziu Autumn terminase de clasat nişte dosare cînd Graham ieşi din biroul lui.

– Agatha, zise el, oprindu-se lîngă biroul ei.

– Da, domnule?

– Îmi trebuie cifrele astea dactilografiate pentru raportul lui Bish Terzoni. Am un scris infect, aşa că dacă nu-l poţi descifra, întreabă-mă. Uitè şi modelul pe care îl folosim pentru acest dosar şi fă neapărat o copie pentru arhivă, te rog. Ai ceva nelămuriri?

– Nu, pare destul de clar. Mă apuc chiar acum.

– Te mai dor dinţii? Bănuiesc că există vreo aspirină, pe aici, pè undeva. Îmi pare rău că suferi.

– Vorbeşti serios? întrebă ea zîmbindu-i. Sînteţi foarte amabil.

– Sînt un tip de treabă, spuse el, rînjind.

Cum îndrăznea să-i zîmbească în felul acela!? Era prima oară cînd îi zîmbea şi parcă toate razele soarelui se adunaseră pe chipul şi în privirea lui.

Inima îi făcea tumbe micuţe şi pulsul i se acceleră.

Graham Kimble era un mincinos prin tot ce spunea, dar avea un zîmbet de o sută de waţi, care te scotea din minţi, şi asta nu era deloc cinstit?

El îşi aşeză palmele pe birou şi se aplecă spre ea.

– Rama asta este foarte incomodă. Te-ai gîndit vreodată să porţi lentile de contact?

– Nu, răspunse ea cu o voce care semăna foarte bine cu un chiţăit.

– Îmi dai voie? întrebă el, cu voce scăzută. Îi luă ochelarii de pe nas. Ce ochi! Fantastici! Te poţi cufunda în abisul lor verde. Şi chipul. Fără ochelari avea, parcă, trăsături mai plăcute. Doamne, ce drăguţă era! Nu era o frumuseţe, dar era atît de gingaşă, de parcă tocmai se ridicase din pat, şi... Nu te simţi mai bine aşa?

– Mai bine, zise ea, strîngînd din dinți. Cred că pot vedea, dacă mijesc ochii.

– Încearcă aşa. Îi înapoie ochelarii. Îți repet, Agatha. Serios, ai ochi frumoşi.

– Şi dumneavoastră, zise ea, ridicîndu-şi privirea spre el.

Ah, ceva îi spunea că nu ar fi trebuit să rostească cuvintele acelea!

Că nu erau nici vorbele Agathei, *nici* ale lui Autumn, ci ale unei prostănace!

Niciodată pînă atunci nu se exprimase ca o adolescentă. Şi acum, ce avea să urmeze... i se va agăța de gît?

Ce Dumnezeu se întîmpla cu ea?

– Păi... îți mulțumesc pentru compliment, zise Graham. Mai bine mă întorc la treabă, adăugă şi se întoarse la el în birou.

Autumn îşi dădu ochii peste cap, dezgustată de felul în care se comportase, apoi luă foaia de hîrtie pe care trebuia să o dactilografieze.

Va scrie raportul fără greşeală. Agatha îşi recăpătase stăpînirea de sine!

Va ciuli urechile dacă cumva Graham ieşea din birou şi va mîji ochii cît timp va bate la maşină.

Măcar nu va mai fi nevoită să poarte vreodată

ochelarii aceia. Imaginați-vi-l pe Graham îngrijorat că nervii nasului ei aveau legătură cu cei ai dinților. Nu era ăsta cel mai drăguț lucru?

De ani de zile auzea bărbații spunîndu-i că are ochi frumoşi, dar Graham o spusese într-un fel cu totul aparte.

– Asta e! bombăni Autumn. Apucă-te de treabă, pentru numele lui Dumnezeu.

Graham şedea pe scaun şi asculta țăcănitul maşinii de scris care se auzea din celălalt birou. Agatha are rapiditate, se gîndi mulțumit.

Îi părea bine că-i urmase sfatul şi îşi scosese ochelarii. Nu-i plăcea deloc idee că suferea. Agatha avea nevoie de cineva care să-i poarte de grijă şi să o ferească de necazuri.

Ce sentimente ciudate, reflecta el.

Spre marea lui surprindere, simțea că trebuie să o protejeze. Părea atît de inocentă şi vulnerabilă, atît de ruptă de realitate.

Agatha Stanton era, fără îndoială, o fată de modă veche. Problema era cum se comporta un tip cu una de genul ei. Să o invite să ia prînzul împreună?

Era destul de acceptabil. Toată lumea trebuie să mănînce, nu? La dans?

În ghetele alea cazone? Nu, cred că nu. La un club de noapte? Uneori comicii mai fac şi glume nesărate.

La meci? Nu o prea vedea pe Agatha susținîndu-şi prin urlete echipa favorită.

– Mi-ar trebui un ghid, bombăni el. O.K., atunci chestii intelectuale. Cărți, da, piesele lui Shakespeare, muzee. Nu era amuzant?

Ba suna ca dracu'! Nu putea avea totul deodată! Urma să facă nişte sacrificii, dacă ținea să se însoare cu femeia pe care o dorea de nevastă. Avusese parte şi de vremuri mai bune, dar nu se putea aştepta să-i mai meargă totul ca pe roate.

Hotărît lucru, trebuia să-şi facă un plan de bătaie. Din moment ce nu avea nici cea mai vagă idee despre cum trebuia să procedeze, era mai bine să-şi pună la punct un plan.

Trebuia luată cu binişorul, altfel ar fi speriat-o de moarte. O va invita să ia prînzul împreună. Perfect.

Uneori se mira şi el cît putea fi de deştept!

În clipa aceea sună telefonul şi Agatha îl anunță prin interfon că pe fir aştepta domnul Fisher.

O oră mai tîrziu Graham închidea telefonul şi se pregătea să-i facă invitația Agathei.

Autumn ridică privirea de pe pagina pe care o

corecta şi-l văzu pe Graham şovăind în prag, apoi îndreptîndu-se spre ea. Inima îi tresăltă într-un mod ciudat.

Avea umeri laţi, şoldurile şi coapsele zvelte şi se apropia cu paşi elastici. Cînd se opri în dreptul biroului, ea ridică privirea şi-i întîlni ochii.

Preţ de cîteva secunde se studiară în linişte. Autumn simţi ca o furnicătură în stomac, care i se răspîndi în tot corpul, ţîşnind la suprafaţă sub forma unei senzaţii de căldură care îi îmbujoră obrajii.

Graham îşi drese glasul tuşind zgomotos.

– Agatha, spuse el, îndesîndu-şi palmele în buzunare, vrei să luăm, azi, prînzul împreună?

Cum să nu, se gîndi Autumn visătoare. Prînzul, cina, apoi acasă în pat, unde ar face dragoste cu pasiune pînă a doua zi în zori.

– Nu! răspunse ea cu voce mult prea stridentă, îndreptîndu-se în scaun. Categoric, nu!

– De ce? se miră el, încruntîndu-şi sprîncenele.

– Fiindcă... începu ea, apoi, în gînd, se întrebă şi ea fiindcă ce? Fiindcă voia să afle dacă părul creţ de pe pieptul lui puternic era blond? Fereascăsfîntu'! Fiindcă trebuie să rămîn lîngă telefon, o trînti ea.

El zîmbi, un zîmbet fascinant care îți înmuia picioarele şi Autumn gemu în sinea ei.

– N-avem decît să conectăm robotul automat. Nu-ți face probleme. Ce zici?

– Da! Nu! De ce ar invita-o la prînz pe Agatha un bărbat ca Graham Kimble? se întrebă Autumn. N-avea ținici o noimă şi nu se aşteptase ca el să se comporte în felul acela. Fir-ar să fie, de ce făcea chestia asta? Ei bine, nu exista decît o cale să descopere.

– De ce? îl întrebă. Dacă i-ar arunca ceva în genul „vreau să te cunosc mai bine", s-ar strîmba de rîs.

– Vreau să te cunosc mai bine.

– Doamne sfinte! Se apăsă cu palma pe frunte. Nu pot să cred!

– Uite, după colț e un local liniştit, unde au nişte preparate pescăreşti grozave. Ne duceam acolo, luăm o gustare şi ne întoarcem repede. O.K.?

– Eu... cred că da.

– Perfect. Atunci, la ora douăsprezece, zise el şi intră repede în biroul său.

Autumn îl privi cum se îndepărtă, apoi, dîndu-şi seama că rămăsese cu gura căscată, o închise.

Lua-l-ar naiba! Ce însemna asta? Era *Ziua Națională a Șleampătelor Invitate la Masă?* De ce ar ieși undeva cu Agatha?

Trebuia să se calmeze și să-și pună mintea la contribuție. Graham o adora pe mătușa Nancy, iar Agatha era prietena lui Nancy. Asta era.

Se purta drăguț cu Agatha, încercînd să o facă să se simtă bine în rolul de secretară temporară. Asta e.

El singur a spus că vor lua o gustare și se vor întoarce repede.

Era un gest de amabilitate din partea lui pentru afecțiunea ce o avea pentru Nancy. Asta e. O.K., acum totul era clar.

Autumn își netezi cocul strîmb, respiră ușurată și-și reluă corecturile.

E ridicol! mormăi Graham în sinea lui, cu privirile ațintite pe fereastră. Agatha reacționase de parcă i-ar fi propus să se culce cu el, nu să ia prînzul împreună.

Femeile de modă veche aveau reacții ciudate! Ce-o fi crezut că are de gînd să-i facă?

S-o violeze pe masa restaurantului? Cum o fi arătînd pe sub foaia aia de cort? Nu, la dracu', nu conta!

Pe el nu-l interesa decît inteligența ei, părerile şi calitățile ei.

– Grozav, bombăni el. Pentru o simplă invitație, după colț, la o gustare, îşi pledase cauza mai ceva ca un avocat, iar pentru a o convinge să se urce în maşina sa, i-ar trebui cam tot atîta timp cît se dezbate în Congres adoptarea unei legi.

– Ai răbdare, Kimble, bombăni el pe sub mustață. O scoți tu la capăt. Ia-o ca pe o piatră de încercare. O, Doamne!

Pufnind, se aşeză pe scaun străduindu-se să se concentreze asupra schițelor lui Bish.

Spre propria-i surprindere, Autumn uită repede ce se întîmplase dimineață.

Telefonul suna continuu şi sosise un maldăr de scrisori. Urmînd instrucțiunile de pe lista mătuşii Nancy, deschise fiecare plic în parte, trie după conținut şi le puse în coşul de pe colțul biroului. Înainte de amiază se ridică să-şi refacă machiajul, dar rămase profund dezamăgită amintindu-şi că nu-şi luase cu ea nici un fard. Cîteva minute mai tîrziu, Graham ieşi din biroul său, îmbrăcîndu-şi haina din mers.

– Eşti gata? întrebă el, în vreme ce conecta robotul automat.

– Bineînțeles, zise ea, ridicîndu-se fără să-l privească. În nici un caz nu mai avea de gînd să se uite în ochii lui. Graham Kimble avea asupra ei un efect straniu. Ochii sînt ochi, ce naiba, dar, din cine știe ce motiv tîmpit, abisurile acelea întunecate o zăpăceau complet.

Brusc, uşa se deschise şi o blondă atrăgătoare, într-o rochie albastră, din mătase, mulată pe corp, intră valvîrtej.

– Graham. Îi încolăci gîtul cu brațele şi-l sărută pe gură. Ce bine-mi pare că te văd. Am trecut pe la papa, dar e prins într-o şedință.

– Bună, Joyce, zise Graham, desprinzîndu-i brațele din jurul gîtului. Mi-ar plăcea să stăm de vorbă, dar noi tocmai ieşeam pe uşă.

– Noi? întrebă Joyce uitîndu-se de jur împrejurul biroului, neoprindu-şi încă privirea asupra lui Autumn. Bish e aici?

– Nu, e la Denver. Agatha şi cu mine ieşeam să mîncăm ceva.

– Cine?

– Agatha Stanton, spuse Autumn, întinzîndu-i mîna.

– Ah, spuse Joyce, dîndu-i mîna absentă, dar privind-o cu atenție. Joyce St. James.

– Încîntată, răspunse Autumn, zîmbindu-i ama-

bil. Nu vrem să vă reținem, domnișoară St. James. Sînt convinsă că, la fel ca noi toți, sînteți în pauza de prînz.

– Sînt liberă pînă la lecția de tenis, spuse ea uşor derutată.

– Unde nu trebuie să întîrzii, zise Graham. Antrenorii de tenis sînt nişte tipi nemaipomenit de punctuali. Nu te antrenezi cu Pierre Whoever?

– Ba da, oftă ea. E un tip grozav şi incredibil de bun ca antrenor. Dar, fireşte, nu-i nici pe departe atît de prezentabil ca tine.

– Nu mă pot eu compara cu un tip care vorbeşte franțuzeşte. Pe curînd, Joyce.

– Poftim? Ah, da. Bănuiesc că la masă vei discuta afaceri cu Abigail.

– Agatha, spuseră cei doi la unison.

– Cum spui tu, iubitule, spuse Joyce, trecîndu-şi un deget, cu o manichiură impecabilă, peste obrazul lui Graham.

– Fii convinsă. Pa.

– Pa, pa, spuse şi ea, strecurîndu-se afară pe uşă.

– Lua-o-ar naiba, bombăni Graham, apoi îşi întoarse încet capul să o privească pe Autumn. Asta-i Joyce, bălmăji el. Taică-său deține o companie care are birourile în această clădire. Pică,

uneori, aşa, pe neaşteptate, să mă salute şi... altele.

– Drăguț din partea ei, zise Autumn.

Joyce are destule „altele" să-ți spună, îşi zise în sinea ei. Joyce St. James e o fetişcană de bani gata care, probabil, n-a muncit nici o zi în viața ei, iar Graham nu e străin de farmacele vrăjitoarei. Ştie chiar cine îi e antrenor de tenis!

Modelul se potrivea perfect datelor adunate de ea pînă în acel moment.

Atunci, de ce nu se simțea emoționată? Oh, las-o baltă! Îi era foame, asta era tot.

– Agatha, hai să mergem, zise Graham morocănos.

– Sigur, domnule, spuse ea, urmîndu-l

– Zi-mi Graham, țipă el, făcînd-o să tresară. Scuză-mă, Joyce m-a călcat pe nervi.

– Serios?

– Fără discuție, zise el repede, în timp ce încuia uşa. E o proastă care atunci cînd vorbeşte, practic nu spune nimic.

– E foarte frumoasă, spuse Agatha.

Pe bune, se gîndea Graham, dacă-ți place genul.

Personal, prefer o femeie cu care să pot purta o conversație inteligentă.

Aiurea, îşi spuse Autumn. Pe cine încerca el să fraierească? Era sigură că un bărbat atît de viril cum era Graham s-ar bucura doar să ia ce îi oferea Joyce cu atîta ostentaţie.

Să fie Graham atît de sensibil încît să-şi dea seama că Agatha se simţea, probabil, inferioară faţă de Joyce şi încerca să-i redea încrederea în sine?

Ce drăguţ din partea lui! Playboy-ii pe care ea îi cunoscuse erau atît de infatuaţi, încît niciodată nu s-ar fi gîndit să facă un gest amabil.

Ei, totul se explica doar pentru că ea era prietena lui Nancy, altfel nu i-ar fi păsat lui de Agatha Stanton!

Soarele se ascunsese după un nor şi afară vremea era mohorîtă.

Vocile trecătorilor estompau tropăitul pantofilor butucănoşi. Graham o prinse de cot, conducînd-o spre mulţime.

– Oraş mohorît al dragostei, zise el, în timp ce dădeau colţul. Oraş al...

– Mării, continä Autumn.

– Cunoşti poezia? întrebă el surprins, deschizînd uşa restaurantului.

– E una dintre poeziile mele preferate, spuse ea, ridicînd capul şi zîmbindu-i.

Cînd privirile se întîlniră, zîmbi şi el. Autumn simţi că se pierde din nou în abisul întunecat al ochilor lui şi percepu furnicături în tot corpul.

– O masă pentru două persoane, domnule? întrebă o voce.

– Poftim? zise Graham, întorcîndu-se şi dînd nas în nas cu chelnerul. A, da, pentru două persoane, vă rog!

Ce ochi fantastici avea! Ca marea, ca smaraldele. Deveneau, oare, fumurii cînd erau mistuiţi de pasiune? Agatha să dorească un bărbat? Să tînjească după atingerea şi sărutul unui bărbat? Agatha? Îşi ascundea, oare, focul pasiunii dincolo de calmul exterior şi ţinuta neglijentă?

M-aş mira, mormăi el, posomorît.

– Poftim? întrebă Autumn.

– Nimic. Gîndeam cu voce tare.

– Poftiţi la masă. Pe aici, vă rog, spuse chelnerul.

Ah, nu, îşi zise Autumn disperată, în timp ce erau conduşi la o masă, într-un colţ. Singura sursă de lumină părea să vină de la lumînarea aşezată în mijlocul mesei.

Doamne sfinte, la lumina lumînării! Va pîlpîi şi va juca pe chipul frumos al lui Graham, îi va mîngîia şuviţele de păr şi va arunca sclipiri aurii care

i-ar învălui, făcîndu-i să uite de lumea din jur.

Aşa se şi întîmplă. Din momentul în care se aşeză în faţa lui Graham şi văzu strălucirea magică a lumînării, Autumn se simţi pierdută. Şi furioasă.

O părticică a minţii ei o făcea să simtă un profund dezgust faţă de felul în care se comporta faţă de Graham Kimble. Ştia că nu se datorează faptului că intrase în pielea personajului Agatha.

Nu, era din cauza lui Graham, şi asta nu-i plăcea, chiar deloc. Se simţea ca o porţie de înghetată pusă pe plita încinsă.

Şi fiindcă locul acela atît de romantic părea să amplifice magnetismul lui Graham, Autumn deveni şi mai conştientă de propria-i feminitate.

Sînii parcă îi crescuseră în sutienul din mătase şi o treceau valuri de căldură. Şi-l închipuia pe Graham apropiindu-se de ea, trăgînd-o la pieptul lui şi sărutînd-o. Şi, da, alungîndu-i liniştea sufletească. Ce fericire ameţitoare!

– Ai ales ceva? întrebă Graham studiind meniul.

– Fii convins de asta, spuse ea privind în gol.

– Şi eu.

Ea tresări ca trezită din vis.

– Ce?

– Salata de homari. E delicioasă.

– Ah, sigur. Şi eu iau tot salată de homari. Îmi place la nebunie.

Graham se încruntă uşor, apoi făcu comanda, în vreme ce Autumn îşi aranja şervetul în poală.

– Agatha, prezența mea te intimidează? o întrebă cînd chelnerul se îndepărtă.

– Să mă intimidezi? În nici un caz. Adică, da, puțin.

– De ce?

– De ce? Vezi tu, Graham, nu prea sînt obişnuită. Agatha... adică eu duc o viață foarte liniştită, dedicată studiului. Nu mă îndoiesc că a ta este, ceea ce se poate numi, agitată. Nu avem absolut nimic în comun, aşa că-mi este puțin cam greu să mă gîndesc la un subiect de conversație. Nu-i rău deloc, îşi spuse în sinea ei. Scurta peroraţie sunase cît se poate de rezonabil.

– Te înşeli, zise el zîmbind. Eu ştiu exact despre ce-am putea discuta.

– Hmmm?

– Despre tine?

– Ți-am vorbit deja despre mine.

– Nu mi-ai spus totul. Ai familie, frați, surori?

Nu te afunda în minciuni, astfel, mai tîrziu, te vei da de gol, îşi spuse ea în gînd.

– Am o verişoară de vîrsta mea. O cheamă Autumn.

– Frumos nume.

– Autumn arată superb. Ce încrezută! Eh, asta e!

– Şi părinţii tăi?

– Au murit, într-o vacanţă, în sudul Franţei. Din ilustratele trimise înţeleg că au prins o vreme îngrozitoare.

– Îmi pare rău.

– De ce?

– De părinţii tăi. De faptul că nu ai rămas decît cu verişoara ta.

– Nu te mai gîndi la asta, îl bătu ea uşor peste mînă. Asta era culmea! Acum chiar că se simţea cu conştiinţa încărcată. Ultimul lucru pe care şi-l dorea era compasiunea lui Graham faţă de Agatha, biata orfană. În realitate, Autumn provenea dintr-o familie bogată, unită, veselă, formată din părinţi, un frate mai mare pe care-l iubea la nebunie şi o mulţime de rude, de toate formele şi mărimile.

– A sosit mîncarea, spuse Graham.

– Slavă Domnului! mormăi Autumn.

Cîteva minute mîncară în linişte potolindu-şi foamea.

– Cum te-ai hotărît să devii psiholog? întregă Graham în cele din urmă.

– Mă fascinează tot ce ține de ființa umană, spuse Autumn, zîmbind larg. Sîntem nişte creaturi extraordinar de complexe şi ca atare, uneori, avem un comportament aberant. Voi avea posibilitatea să corectez aceste reacții. Este o experiență deosebită. Îmi place şi istoria. E palpitant să afli despre trecutul care capătă forma prezentului. Chiar în clipa asta noi creăm istoria cu urmări în viitor.

– Nu m-am gîndit la asta pînă acum. E un argument solid.

– Ştii, zise ea, aplecîndu-se puțin peste el, că atunci cînd Juan Manuel de Ayala a descoperit golful San Francisco, în 1775, acesta nu fusese încă reperat de corăbiile care navigau pe coastă de mai bine de două sute de ani? Gîndeşte-te la ce-o fi simțit cînd a condus *San Carlos* prin intrarea în golf şi... De ce zîmbeşti?

Graham îşi aşează mîna peste a ei.

– Pentru că ochii tăi strălucesc de emoție şi seamănă ca două nestemate, spuse el cu voce scăzută. În ochi ți se pot citi sentimentele, Agatha. La fel arată şi atunci cînd e vorba de un bărbat? Ce mînă moale şi atît de mică față de a lui, se gîndea în timp ce îi mîngîia încheietura cu

degetul mare. Avea nevoie de protecție mai puțin decît o mîngîiere foarte tandră. Era convins că nici un bărbat nu-i aprinsese pînă atunci în priviri scîntei de emoție. Şi? întrebă el.

– Şi ce? zise ea. Palma lui era caldă şi puternică, îşi spuse visătoare. Aceeaşi căldură o simți în braț şi în sîni. Deşi abia o atingea, îi simțea în palmă degetele bătătorite. Palmele lui puternice ar şti să mîngîie tandru?

– Agatha, tu ai un iubit? o întrebă el, suficient de tare pentru ca în direcția sa să se întoarcă cîteva capete.

– Cum îți permiți! exclamă ea, retrăgîndu-şi mîna. Ce tupeu să-i pună o asemenea întrebare! O scosese din sărite, drept care merita să-l plesnească peste obraz. Oh, stai puțin! Nu era Autumn, era Agatha. Cum ar putea drăgălaşa, naiva, demodata Agatha să reacționeze cu atîta îndrăzneală.

– Simt că leşin, zise ea, lăsîndu-se moale pe spate şi dîndu-şi ochii peste cap.

– Agatha! Sări în picioare şi se repezi spre ea. Îi înconjură umerii cu brațele şi o bătu uşor peste obraz. Chiar ai de gînd să leşini? Oh, Doamne, ce-am făcut! Lasă-mă să te duc la aer curat.

– Bine, zise ea, ridicîndu-se în picioare şi arun-

cînd restului de salată de hon mari o privire înfometată.

Graham lăsă nişte bani pe masă, apoi o trase pe Autumn lîngă el, traversară încăperea şi ieşiră afară. Ce puternic era şi ce frumos mirosea! Categoric, leşinurile aveau şi ele partea lor bună.

– Stai aici, o îndemnă el să se aşeze pe o bancă. Te simţi mai bine?

– Da, cred că da.

– Îmi pare foarte rău, spuse el, aşezîndu-se alături şi luîndu-i palma în mîinile lui. Ştiu că ţi-am pus o întrebare insolentă, dar n- am mai cunoscut pe nimeni ca tine şi, brusc, am simţit că trebuie să te apăr de cel cu care poate întreţii o legătură şi care n-ar aprecia o fiinţă atît de deosebită ca tine.

– Deosebită? repetă ea, privind în sus spre el. Nu juca cinstit! Graham Kimble trebuia să o trateze pe Agatha, pur şi simplu ca pe o angajată temporară, nu ca pe o persoană deosebită.

– Foarte deosebită, adăugă el zîmbindu-i cu blîndeţe.

– Nu există nici un bărbat în viaţa mea, Graham, zise ea încet. A existat unul, dar nu-i plăcea că-mi petrecem timpul studiind. Cred că... inteligenţa mea îl deranja.

– Nu s-ar spune că era un adevărat bărbat, zise Graham, înclinîndu-şi uşor capul spre al ei. Dorea... trebuia... să-i sărute buzele moi şi frumoase!

Acum mă va săruta! se gîndea Autumn nerăbdătoare. Victorie, acum o va săruta. O durea în cot de lumea de pe stradă. Aşteptase acest sărut de ore, toată viaţa, dar pe Agatha ar fi apucat-o istericalele. Ah, cît ar fi vrut să o dea naibii pe această Agatha!

– Agatha, şopti Graham cu buzele aproape lipite de ale ei.

– Nu pune mîna pe mine, golanule, ţipă ea, sărind în picioare. Golan! îşi repetă în gînd. Sărise calul!

– Doamne Dumnezeule! sări el ca ars. Iartă-mă, te rog.

– Ha! Ha! exclamă ea întorcîndu-se şi porni cu paşi mari. Fir-ar să fie, el voia să o sărute pe Agatha! Nu pe ea, Autumn, ci pe Agatha. Iar ea nu voia să fie fascinat de Agatha. Autumn Stanton dorea să-i simtă buzele şi îmbrăţişarea puternică.

– Agatha, aşteaptă-mă! strigă Graham.

O ajunse din urmă şi o prinse de braţ.

– Nu o atin... mă atinge! zise ea, fără să-l pri-

vească. Nu am făcut nimic să-ți încurajez avansurile, domnule Kimble.

– Îmi cer scuze, spuse el deschizînd uşa clădirii unde se afla biroul.

– Dacă stau bine să mă gîndesc, nu eşti atît de insensibil faţă de farmecele seducătoarei Joyce St. James şi ți-ai închipuit că m-ai găsit pe mine să-ți potolesc libidoul deşănțat.

– Nu ai dreptate, zise el, scuturînd din cap. Am vrut să te sărut, Agatha.

– Taci din gură! spuse ea săgetîndu-l cu privirea. Nu voiai s-o săruți pe Agatha Stanton!

– Ba asta am vrut, zise el zîmbindu-i. Şi încă mai vreau.

Autumn strînse din buze şi nu mai spuse nimic, în timp ce liftul îi ducea la etaj. El o urmă încet pe culoar, bombănind. În timp ce descuia uşa, ea începu să bată nerăbdătoare din picior. Îi făcu loc să intre, cu un gest larg, teatral şi un zîmbet de o sută de wați. Intră agitată, se aşeză pe scaun şi-şi încrucişă brațele la piept.

Graham închise uşa.

– Găseşti atît de dezastruoasă perspectiva unui sărut? o întrebă el pe un ton grav.

O, Doamne, nu. Adevărul era că se înfuriase fiindcă el nu reacționase faţă de Agatha aşa cum

se aşteptase. Şi, culmea, era geloasă pe Agatha. Ce avea Agatha în plus faţă de ea? Ei, hai că o luase razna!

– Agatha!

– Nu ştiu ce să zic, Graham, spusese, ridicînd ochii să-l privească. Să-ţi spun drept, sînt foarte dezorientată.

– Eu am greşit că te-am luat prea repede. Ai dreptate. Am dus o viaţă agitată, dar acum am încetinit ritmul pentru a intra cum se cuvine în lumea ta minunată şi demodată. Îi întinse mîna. Domnişoară Stanton, îmi acorzi onoarea de a te săruta? Nu brutal? Un scurt sărut uşor şi delicat. Vrei? Îi aştepta nerăbdător răspunsul. De ce lucrul acesta devenise brusc atît de important pentru el habar n-avea, dar trebuia să o sărute.

Aproape fascinată, Autumn urmări cum îşi înălţă mîna din poală şi o întinse spre Graham. El i-o prinse cu degetele puternice şi o ridică cu o mişcare blîndă de pe scaun.

Îi luă faţa în mîini şi o privi intens înainte de a-şi apleca foarte încet capul. Îşi trecu buzele peste ale ei, apoi îşi coborî braţele şi o strînse la piept, în timp ce ea îi încolăcea gîtul şi-şi înfigea degetele în părul lui des.

El îi mîngîie cu limba buza inferioară, căutînd

şi găsind dulceaţa gurii ei. În vreme ce se abandona total sărutului, se simţea cuprinsă de un val puternic de căldură. Graham fu străbătut de un fior şi sărutul deveni din ce în ce mai intens.

Da, îi bubuia lui Graham în urechi.

Oh, da, îşi spunea şi Autumn.

– Agatha, şopti el dezlipindu-şi gura de a ei.

– Cine? întrebă ea respirînd întretăiat.

Oh, fie-ar să fie. Din nou Agatha.

– Eu... eu, se bîlbîi ea, dîndu-se un pas înapoi.

– Cum ţi-am mai spus, zise Graham cu voce răguşită, eşti foarte deosebită, dar pasionantă şi atrăgătoare.

– Nu sînt ceea ce crezi că...

– Nu te simţi vinovată din cauza sărutului, o întrerupse el. A fost... minunat. Şi am participat amîndoi. Acum mă întorc la treabă şi te las singură.

Autumn se rezemă de marginea biroului, în timp ce el se îndepărtă.

– Graham!

– Da? Se opri şi se întoarse spre ea.

– Vreau să-ţi amintesc că trebuie să te tunzi.

– Mulţumesc, zise el zîmbindu-i. Pentru tot.

CAPITOLUL 3

Niciodată parcă nu i se păruse mai primitoare casa. Oftînd mulțumită, Autumn intră sub duş şi dădu drumul la apa fierbinte.

Cînd termină, îşi uscă părul blond-roşcat, lăsîndu-şi buclele pe spate. Se îmbrăcă în pantaloni negri, de velur, şi un pulover de caşmir, iar fardul şi rujul şterseră şi ultima urmă a Agathei.

După cină făcu ordine în bucătărie, apoi intră în living-ul spațios şi se aşeză pe canapea. Avea strania senzație că trecuseră ani de cînd nu-şi mai văzuse elegantul apartament. Să fi fost, oare, din cauză că în dimineața aceea se îmbrăcase ca Agatha şi plecase fericită spre biroul lui Graham Kimble? Era posibil ca, doar în cîteva ore, viața ei să se fi schimbat complet?

În cameră intră o pisică.

– Cricket, vino aici, iubito.

Dar pisica era mai interesată să vadă ce i se pregătise de mîncare, aşa că se duse la bucătărie. Autumn oftă şi începu să se gîndească la Graham şi la sărutările lui.

Îşi apăsă buzele cu degetele. O cuprinse o dorinţă neaşteptată şi de nestăvilit, ca un val ce rupse zăgazurile imaginaţiei. În braţele lui puternice se sărutase cum nu o mai făcuse niciodată. Îşi evocă cu toată intensitatea gustul, atingerea şi parfumul lui şi aducerile aminte o făcură din nou să se înfioare.

Dar, fir-ar să fie, el pe *Agatha* o sărutase. Pe Autumn nici nu o cunoştea, nu descoperise încă ce femeie nostimă şi atrăgătoare este. Dorea ca Graham pe *ea* să o sărute, pe *ea* să o strîngă în braţe, *ei* să îi spună ce ochi frumoşi are. Asta era, cu siguranţă, cea mai ridicolă situaţie în care fusese pusă vreodată.

Se comportase, oare, ca un copil răsfăţat? Încă din liceu, de pe vremea cînd i se dezvoltaseră sînii şi slăbise, căpătînd o siluetă cu forme seducătoare, începuse să atragă atenţia bărbaţilor. Dusese o viaţă lipsită de griji, dar fusese învăţată să muncească din greu pentru a-şi îm-

plini visurile. La moartea bunicii primise o moştenire însemnată. Investise banii cu chibzuială, dar acest lucru nu o făcuse să renunțe la scopul său, acela de a-şi obține diploma de doctorat. Cu excepția legăturii cu acel tîmpit pe care îl enerva că îşi petrecea timpul studiind, nu avusese niciodată probleme. Pînă atunci. Pînă îl cunoscuse pe Graham Kimble.

Dacă ar fi ignorat gelozia prostească pe care o avea față de Agatha, totul ar fi fost mai uşor de înțeles. Era absurd, dar posibil. Ştia că nu era vorba numai de atît.

Graham stîrnise ceva în adîncul ființei sale; o dorință arzătoare şi o profundă conştientizare a propriei feminități, un amestec de sentimente care o făcea să oscileze între a rîde sau a plînge. Datorită lui Graham i se întîmpla ceva nou şi minunat, şi dorea să continue, să descopere mai mult.

– Dar el nici măcar nu mă cunoaşte! țipă ea cu voce tare. Aproape că îi dăduse de înțeles că Agatha era o impostoare. După ce se sărutaseră, începuse să-i spună ceva, dar el interpretase bîlbîiala ei ca pe timiditatea Agathei, drept reacție la sărutul lui. O jumătate de oră mai tîrziu sosise un client şi Graham trebuise să plece cu acesta să viziteze o proprietate. Autumn petrecuse singură

după-amiaza. La ora cinci încuiase biroul şi ajunsese acasă într-o stare depresivă îngrozitoare.

Concluzia era că în acel moment Graham era fascinat de Agatha. În definitiv, Joyce St. James era genul de femeie cu care el era obişnuit. Agatha era deosebită, reconfortantă, ingenuă şi alte asemenea prostii. Sărutul putea să fi fost nimic altceva decît simplă curiozitate din partea lui, care pusese la încercare vulnerabilitatea unei femei care nu ieşea mai deloc în societate. Mizerabilul! Situaţia era destul de neplăcută! Era în stare să frîngă inima bietei Agatha!

Îşi satisfăcuse, probabil, curiozitatea şi a doua zi o va privi cu alţi ochi pe Agatha, iar peste o săptămînă o va putea cunoaşte pe Autumn Stanton. Se va recomanda cinstit, deschis, restul rămînînd în seama destinului.

Nu va forţa nota, făcînd uz de farmecele sale feminine, dimpotrivă, va adopta o ţinută îngrijită, un machiaj discret şi un real interes faţă de Graham şi meseria lui, şi asta pentru că Graham Kimble o interesa foarte mult, atît de mult, încît chiar o speria puţin. Autumn îşi apăsă din nou buzele cu degetele, reamintindu-şi sărutul, dînd frîu liber dorinţei să-i cuprindă întreaga fiinţă. În faţa ochilor îi văzu şuviţele de păr decolorate de soare, ochii

mari, căprui şi zîmbetul cuceritor. Umerii laţi şi picioarele lungi, musculoase. Era personificarea masculinităţii. Şi, ca niciodată, Autumn era conştientă de faptul că era femeie.

Cînd se duse la culcare, adormi pe loc şi-l visă pe Graham.

Marţi, hainele ei, dacă aşa ceva era posibil, arătau şi mai groaznic decît luni. Autumn strîmbă din nas în faţa imaginii reflectate în oglinda înaltă din dormitor. Rochia din lînă subţire era făcută din metri întregi de material de culoare galben-muştar şi atîrna pe ea în falduri uriaşe pînă la jumătatea gambei. Aceleaşi ghete negre, părul cu cărare la mijloc şi răsucit în cocul strîmb, şi pielea gălbejită ca a bolnavilor de icter.

– Biată Agatha, arăţi îngrozitor. Sper ca Graham să reziste şocului.

Îl sărută pe Cricket în creştetul capului, îşi luă geanta şi părăsi apartamentul zîmbind radioasă. Gîndurile negre din ziua precedentă dispăruseră. Nu-i mai rămăseseră decît cîteva zile să-şi joace farsa, după care Autumn îşi putea face apariţia. Graham nu-i va mai da nici o atenţie Agathei şi totul se va rezolva de la sine. Cînd ajunse, găsi uşa descuiată şi înainte de a intra privi prudentă

de jur împrejurul ei. Simți aroma cafelei şi văzu că era deja făcută, dar se opri brusc în loc cînd pe birou, chiar în centru, zări într-un vas un trandafir cu coadă lungă.

Căscă ochii mari, se apropie, îşi aşeză geanta pe birou şi mîngîie cu un deget o petală moale şi catifelată.

– Îți place? auzi o voce gravă.

Autumn se întoarse abia respirînd.

– Graham! M-ai speriat.

El se apropie încet.

Purta un costum bleumarin, cămaşă albă şi cravată închisă la culoare. Tipul nu se dădea bătut! Arăta superb, absolut superb! Şi se tunsese. Nu era un dulce?

– Îți place trandafirul? Doamne sfinte, cu ce naiba se îmbrăcase. Chestia aia de pe ea arăta mai rău decît monstruozitatea de ieri. Sub tot materialul ăla putea ascunde un elefant. Şi ce culoare. Isuse!

– E frumos. Dar cu ce ocazie?

– Am vrut să ți-l ofer. Toată noaptea m-am gîndit la tine, Agatha, zise el, aproape în şoaptă.

Simțind că nu o mai țin picioarele, Autumn se prăbuşi pe scaun. Graham se gîndise la Agatha? Nu trebuia să facă una ca asta. Şi-i adusese Aga-

thei un trandafir? Naiba să-l ia! Era chiar complet nebun? Orb ca un liliac? Ce se întîmpla cu el?

– Nu-ți fie teamă de mine, Agatha, spuse el așezîndu-se pe marginea biroului ei. Nu-i nimic rău ca un bărbat să ofere un trandafir femeii cu care a împărțit patul cu o noapte în urmă.

– Poftim? bîigui ea.

– Aproximativ, adăugă el repede. Încercînd să adorm m-am gîndit la tine, la sărutări. Am avut o noapte agitată, singur, în patul acela imens, gîndindu-mă la tine.

– Doamne sfinte, șopti ea, apăsîndu-și cu degetele obrajii îmbujorați.

Să-și fi ridicat măcar fundul de pe biroul ei! Pantalonii care îi ședeau întinși pe coapse îi înfierbîntau imaginația. Dormea gol sau în pijama? Gol? Trupul acela superb, gol? Nu-și mai putea dezlipi ochii de la el!

– Mai ești supărată că te-am sărutat? întrebă el, aplecîndu-se ușor spre ea.

– Păi, eu...

– 'Neața, la toată lumea, se auzi o voce ca un bubuit de tunet.

Autumn tresări, iar Graham se dădu jos de pe birou să-l întîmpine pe cel care tocmai intrase.

– Bish! Te credeam încă la Denver.

– M-am întors dis-de-dimineață. Salut, spuse zîmbindu-i lui Autumn.

– Agatha Stanton, Bish Terzoni, făcu Graham prezentările.

– Plăcerea e de partea mea, zise Bish, sărutîndu-i mîna.

– Gura, Terzoni, mîrîi Graham.

– Scuzați-mă, spuse Autumn, retrăgîndu-şi palma, în timp ce telefonul începu să sune. Ridică receptorul, conştientă că Bish Terzoni o studia din priviri. Domnul Fisher, îi spuse lui Graham o clipă mai tîrziu.

– Vorbesc din biroul meu. Ai grijă cum te porți, Bish.

– Sigur, Cracker. Nu înfulec secretarele chiar aşa, cu noaptea în cap.

– Du-te naibii, spuse Graham şi intră în biroul lui.

Bish se duse şi-şi turnă o ceaşcă cu cafea. Autumn îl urmări printre gene şi trase concluzia că era un bărbat prezentabil. Se vedea că el şi Graham erau buni prieteni şi că atunci cînd intrau undeva toate femeile picau leşinate.

– Cafea? o întrebă Bish amabil.

– Îmi torn eu, zise ea ridicîndu-se şi îndreptîndu-se spre el. De ce, oare, o privea în felul acela;

ah, da, firește. Arăta ca un balot și lui probabil nu-i venea să-și creadă ochilor.

– Agatha, spuse el, turnîndu-și cafeaua. Interesant nume. Foarte demodat.

– Mie-mi place, zise ea întorcîndu-se la birou și așezîndu-se.

Bish izbucni în rîs și Autumn îl privi încruntată. Rîzînd în hohote și dînd din cap se așeză pe scaunul din fața biroului picior peste picior.

– O.K., Autumn. Care-i șmecheria? Ce pui la cale?

Ea deschise gura să zică ceva, dar nu scoase nici un sunet.

Urechile începură să vîjîie.

– Ce-ați spus? reuși să îngîne.

– Te-ai deghizat perfect, dar ți-am văzut de prea multe ori fotografiile, ca să nu te recunosc.

– Fotografiile mele? Ale mele?

– În casa alor tăi din Pacific Heights. Tatăl tău este un vechi client de-al meu. Am o firmă de investiții. Am primit acum cîteva zile o vedere în care îmi scrie că Franța e nemaipomenită. Gata cu tromboneala, Autumn Stanton. Știu exact cine ești.

– Fir-ar să fie, zise ea, plecîndu-și umerii. Ghinionul meu. Bănuiesc că acum te vei duce să-i

dai raportul bunului tău prieten, Cracker. Apropo, ce poreclă tîmpită!

– Cracker şi cu mine ne amintim de anii copilăriei. Deci? Care-i treaba? Sînt un tip corect, dar barem să ştiu şi eu care e rolul tău în acest fiasco.

– Domnule Terzoni

– Bish.

– Uite ce e, Bish. Nu-i nimic extraordinar în toată povestea asta. Pregătesc un studiu pentru teza de doctorat în psihologie. Teoria mea este că femeile de azi primesc ceea ce merită. Agatha, genul femeii pudice, ingenue care trezeşte respectul bărbaţilor cu fizicul ei.

– Arată destul de bine, zise Bish chicotind. Ai cea mai uşchită rochie pe care am văzut-o vreodată.

– Grozavă, nu? zîmbi Autumn. Bish, te rog. Nu mă da de gol faţă de Graham. Ştiu că sînteţi prieteni, dar am nevoie de datele astea. Nu mai durează decît pînă la sfîrşitul săptămînii. Pînă se întoarce mătuşa Nancy voi fi din nou Autumn.

– Nancy este mătuşa ta? Nu, nu contează. Treaba e mult mai complicată decît îţi închipui. Lui Cracker i-a intrat în cap ideea tîmpită... Nu, nu sînt eu în măsură să-ţi explic. La dracu'!, din asta

poate ieşi o adevărată bramburească.

– De ce? La un moment dat am să dispar.

– Spune-mi Autumn, Graham s-a purtat cu tine aşa cum te aşteptai?

– Păi, nu chiar, nu. Dar îl înțeleg.

– Adică?

– Agatha i-a stîrnit interesul. S-a purtat mult mai politicos decît îmi închipuiam, dar interesul lui va scădea de acum încolo.

– Nu-ți face iluzii, zise Bish cu nasul în ceaşcă.

– Poftim?

– Nimic, Autumn, dar eu sînt prins la mijloc şi nu vreau să văd pe nici unul din voi suferind.

– Nimeni nu va suferi. Începînd de săptămîna viitoare Agatha nu va mai exista.

– Te-ai gîndit să-i povesteşti totul lui Cracker cînd vei deveni Autumn?

– Nu m-am gîndit încă.

– Atunci, mă ocup eu de asta. Îmi țin gura, cu o condiție. Să-i spui adevărul cînd Agatha va da ortu'popii. Cred că fac o greşeală îngrozitoare. Multe se pot întîmpla în cîteva zile.

– Exagerezi, Bish. De acord. Am să-i explic lui Graham cînd voi fi din nou Autumn. Îți promit.

– Sper să nu regret că

– Fisher ăsta e un mare pisălog, spuse Gra-

ham ieşind din biroul său. Aţi făcut cunoştinţă?

– Mda, spuse Bish. Parcă aş cunoaşte-o pe Agatha de cînd lumea. Ai un minut liber, Cracker? Vreau să mai revăd ceva la planurile apartamentelor.

– Cum să nu. Intră. Le am pe planşetă.

Autumn îi urmări pe cei doi dispărînd în biroul lui Graham, apoi se prăbuşi pe scaun. Pe puţin un milion de oameni locuiau în San Francisco şi, uite că dăduse nas în nas tocmai cu unul dintre prietenii tatălui său! Bine măcar că Bish Terzoni îi acordase timpul de care avea nevoie. Dar, de ce era atît de agitat? Normal.

Îşi dăduse seama că Agatha nu era genul lui Graham. Insinuase că cineva ar putea avea de suferit, dar singura persoană vulnerabilă din acest scenariu era drăgălaşa şi inocenta Agatha, dar zilele ei erau numărate.

Şi, atîta timp cît ea, Autumn, aşa cum se ştia, era cam buimacă de cînd îl cunoscuse pe Graham Kimble, nu exista nici un pericol ca el să-i frîngă inima. Nu voia decît să exploreze noile senzaţii pe care i le stîrnise el, fără să se mai împiedice de Agatha. Bish Terzoni era un italian speriat de bombe! Ei, dacă reuşise să-l aducă pe Graham în stare să facă un lucru atît de ciudat, cum

a fost acela de a-i oferi Agathei un trandafir, totul va fi O.K.

– Ei, bine? Nu, aşteaptă. Graham închise uşa. Ce zici de Agatha?

– E... hmmm, e foarte deosebită.

– Recunosc că se îmbracă bizar, dar mă pot obişnui cu asta. Sper.

– La naiba, Cracker. Planul tău e nebunesc. Nici măcar n-o cunoşti pe Agatha, dar te comporți de parcă te-ai fi hotărît să te însori cu ea!

– Ascultă-mă Bish. Ceva s-a întîmplat. Nu visez. Agatha e o ființă deosebită, rară, una la un milion. Mă face să mă simt fantastic pentru că aş putea-o proteja şi feri de necazuri.

Bish mormăi ceva şi ridică ochii în tavan.

– Azi-noapte nu mi-am mai putut-o scoate din minte. M-am tot gîndit la sărutul

– Ai sărutat-o? răcni Bish.

– Sttt! E foarte susceptibilă. Da, am sărutat-o şi vreau să-ți spun că abia aşteaptă să-şi dea frîu liber pasiunii. Ea reprezintă tot ce-mi doresc eu de la o femeie.

– Scuteşte-mă, Kimble. Nu-ți mai rămîne decît să-mi spui că te-ai îndrăgostit de ea.

– Nu, dragostea e ceva fals, ca şi cum ai tri-

mite dulciuri în ziua de Sf. Valentine. Eu nu glumesc cu chestia asta. Agatha înseamnă pentru mine cu totul altceva. E inteligentă, doreşte să se realizeze în cariera sa, dar pentru asta nu-şi va sacrifica familia. Nu mi-am închipuit că voi sta toată noaptea să mă gîndesc la ea. Dimineaţă abia aşteptam s-o văd.

– În rochia aia o poţi recunoaşte dintr-o mie, bombăni Bish.

– Nimeni nu e perfect, Terzoni.

– Cracker, te implor, nu face asta. Cheam-o pe Champagne. Vezi ce voia să facă cu supa aia de pui. Uit-o pe Agatha Stanton!

– Nu!

– Femeile nu sînt întotdeauna ca par a fi, Cracker. N-ai învăţat nimic din ce-am păţit eu acum cinci ani cu drăgălaşa de Gina, cu care m-am însurat fiindcă mi-a spus că e însărcinată? După două săptămîni a dispărut şi următorul lucru pe care l-am văzut a fost declaraţia în care scria că făcuse avort şi actele de divorţ în care îmi pretindea o grămadă de parale. Gina era o prefăcută cum nu s-a mai pomenit. Mă vedeam cu ea de luni de zile şi nu am cunoscut-o. Tu abia ai întîlnit-o, Graham. Nu ştii nimic despre ea!

– Ba da, ştiu.

– Trebuia să fi rămas la Denver. Aici e un coşmar. Nu vrei, măcar, s-o iei mai încet? Hei, ce-ai zice dacă-ai da o fugă pînă la Malibu să-i vezi pe ai tăi cîteva zile, adică pînă la sfîrşitul săptămînii? Luni vei vedea astfel lucrurile.

– Nu.

– Lua-te-ar naiba!

– De ce te agiți atît? Credeam că te bucuri pentru mine, Bish.

– Ah, Cracker, nu ştiu ce să spun. Nu vreau să te văd că suferi.

– Agatha nu e Gina, Bish. Eşti pățit, de-aia judeci atît de aspru femeile. Ştiu cît de mult îți doreai copilul şi că din toată afacerea nu te-ai ales decît cu portofelul gol. În cazul Agathei, n-ai dreptate. Dă-i posibilitatea să-ți dovedească contrariul, O.K.?

– Bine. Promisiunea rămîne promisiune.

– Poftim?

– Nimic. Eu ți-am spus ce-am avut de spus. Îți stau la dispoziție dacă se mai poate repara ceva.

– Îți faci prea multe griji. Vino să arunci o privire pe schițele astea fantastice pe care ți le-am desenat. Prietenul tău cel mai bun e un geniu, bătrîne.

– Iar eu am impresia că bunul tău prieten este în pragul unei crize de ulcer.

În timp ce Graham şi Bish şuşoteau în celălalt birou, Autumn se ocupa de corespondenţă şi, din cînd în cînd, îşi băga nasul în petalele trandafirului roz. Mirosea dumnezeieşte şi ea zîmbea de fiecare dată cînd îi simţea parfumul. Îşi aminti ce-i spusese Graham înainte de apariţia lui Bish şi se încruntă.

Chiar se gîndise Graham la ea cu o noapte în urmă? Se gîndise la ea stînd în pat? Avusese insomnii amintindu-şi de sărut? Îngrozitor! Nu putea fi adevărat. Graham Kimble nu se putuse îndrăgosti nebuneşte de Agatha Stanton! Dar trandafirul era dovada palpabilă că gîndurile lui se îndreptaseră spre Agatha şi în drum spre birou, în dimineaţa aceea.

– Ah, Doamne, murmură ea. Ce mă fac?

– Fă ceva, dar cît mai repede, zise Bish, apropiindu-se.

– Ce?

– Agatha trebuie să facă neapărat ceva, orice, pentru a-l opri pe Graham! Ascultă-mă, Autumn. Graham e fascinat de Agatha. O consideră o fată drăgălaşă, inocentă şi demodată, exact ce căuta.

Trebuie să înceteze toate astea înainte de a ajunge să sufere.

– N-am intenționat... Ah, nu! Agatha trebuie să fie chemată undeva în provincie, chiar acum.

– Nu! Cracker ar aştepta-o pînă se întoarce. Trebuie să-şi dea singur seama că Agatha nu e potrivită pentru el. Nu ştiu cum ai s-o faci, dar fă-o!

– Dar...

– Gata, zise Graham ieşind din biroul său.

– Bine, încuviință Bish dînd din cap. Atunci, te las să-ți vezi de treburi. Mi s-a părut interesantă întîlnirea noastră, Agatha.

– Da, interesantă! spuse ea, schițînd un zîmbet.

– Pe curînd, Bish. În privința aia, nu-ți face griji.

– Pe naiba, zise Bish, încruntat, ieşind şi trîntind uşa după el.

– Italienii ăştia se volatilizează foarte repede, zîmbi Graham.

Autumn îl urmări cu privirea cum se îndreaptă spre locul unde se afla ibricul. Arăta superb, dar pe el îl interesa o altă femeie. Agatha.

Autumn oftă. Un oftat cu suspine, un oftat trist care o făcu aproape să plîngă. Mirosise un tran-

dafir care fusese oferit altcuiva, savurase un sărut care nu ştia că există! Ar fi strîns-o de gît pe Agatha Stanton!

Cotrobăi în geantă după un şervețel şi-şi suflă nasul discret.

– Agatha? spuse Graham, întorcîndu-se spre ea.

– Aşa cred, zise ea jalnic.

– Ce s-a-ntîmplat?

– Nimic. De vreo săptămînă sînt cam răcită. Asta, măcar, era adevărat.

– Trebuie să plec să văd proprietatea lui Fisher. Aş vrea să mă însoțeşti şi să iei notițe. Va fi o plimbare plăcută. N-am nevoie decît de o jumătate de oră să mă pregătesc.

– Bine.

– Eşti sigură că totul e în regulă?

– Da, sigur. Merg unde vrei tu.

– Perfect. Îi zîmbi şi se întoarse în biroul său.

– Minunat, mormăi ea.

Se lăsă pe spate în scaun şi cu capătul ascuțit al creionului se lovi uşor peste bărbie. Situația ieşise de sub control, dar încă mai erau speranțe. Bish avea dreptate. Graham trebuia să înțeleagă singur că Agatha nu era o alegere potrivită. Cu excepția lui, era de înțeles că îl captivase. Tre-

buia să o vadă pe Agatha exact cum era, un fals, altfel Autumn n-avea nici o şansă cu Graham Kimble.

Şi nu numai atît, medită Autumn. La mijloc mai era vorba şi de sentimente. Atîta vreme cît încă manifesta interes faţă de ea, Graham ar fi suferit enorm dacă Agatha ar fi dispărut. Autumn o asigurase pe mătuşa Nancy că planul ei nu-l va afecta cu nimic pe Graham, aşa că trebuia neapărat să aducă din nou lucrurile pe linia de plutire! Prea multe probleme se adunaseră deodată: fericirea lui Graham pe plan sentimental, promisiunea făcută mătuşii Nancy, faptul că Autumn niciodată în viaţa ei nu făcuse pe cineva să sufere în mod intenţionat *şi* că dorea ca Graham să o privească ca pe o femeie, în adevăratul sens al cuvîntului.

– Viaţa mea e sfîşiată în bucăţi, mormăi Autumn. Halal psiholog!

Scuturînd din cap, luă teancul de hîrtii, pe care Graham îl lăsase pe biroul ei, şi începu să le trieze. Cînd el îşi făcu apariţia, ea lucra absorbită.

– Eşti gata de plecare?

– Da, sigur. Îşi băgă în geantă blocnotes-ul şi creionul, şi puse în funcţiune robotul automat.

Cînd ieşiră din garajul subteran în *Ferrari*-ul lui Graham, de culoarea bronzului, norii se rostogo-

leau pe cer. Autumn nu făcu nici un comentariu asupra automobilului strălucitor, dar îl admiră în tăcere. Ah, cît i-ar fi plăcut să stea la volanul acelei maşini grozave, să-i simtă vibraţiile în palme. Dar, pe Agatha nu o impresiona absolut nimic.

Graham conducea *Ferrari*-ul cu îndemînare. Autumn îi urmărea printre gene palmele mari şi puternice, strîngînd cu fermitate volanul, şi muşchii pulpelor încordîndu-se ispititor cînd apăsa pedalele. Simţi furnicături pe şira spinării şi făcu un efort să privească afară pe geam.

– Traversăm podul Golden Gate şi o luăm spre Marin County. Fisher are o proprietate acolo. Îşi construieşte o casă pentru weekend şi vrea să-i stabilească amplasamentul.

– Eşti de acord cu el?

– Absolut. Tu, nu?

– O casă e o casă, zise ea, ridicînd din umeri. Ah, Doamne! Membrii asociaţiei pentru protecţia mediului, din care făcea parte şi ea, ar fi tras-o de urechi dacă ar fi auzit-o ce spune! Aş construi ce vreau chiar dacă face sau nu notă discordantă în decor.

– Aha, zise Graham, încruntîndu-se uşor.

– Verişoara mea, Autumn, şi cu mine chiar am avut o discuţie aprinsă pe tema asta. Ea mereu

face petiții şi organizează pichete de grevişti, chestii d-astea, pentru protecția mediului.

– O petiție sau două am semnat şi eu.

– Autumn te-ar iubi la nebunie, spuse ea zîmbind mieros.

– Prevăd o dispută furtunoasă ca să-ți schimb părerile. Va fi... foarte excitant.

Minunat! îşi spuse Autumn în gînd.

– Prietenul tău, Bish, e un bărbat bine, spuse ea urmărindu-i atentă reacția.

El chicoti.

– Nu-mi spui o noutate. Asta aud tot timpul. Terzoni are mai multe femei decît poate face față. Bish şi cu mine mergem pe principiul onestității în relațiile noastre. Nu facem promisiuni pe care nu avem intenția să le onorăm. Spunem lucrurilor pe nume. Eu cred foarte mult în onestitate.

Autumn îşi dădu ochii peste cap.

– Aici e podul Golden Gate, zise Graham. Priveşte-l! Ai crede că m-am obişnuit pînă acum, dar, de fiecare dată cînd îl traversez mă apucă frica.

– A fost proiectat de Joseph Baermann Strauss, spuse Autumn. Toți ziceau că este cam nebun şi i-au trebuit ani pînă să-i convingă să-l construiască. Ştiai că în primii patru ani de la începerea

construcției n-a murit nici un om, datorită măsurilor de protecție luate de Strauss? A cheltuit optzeci de mii de dolari pe o plasă, în care au căzut nouăsprezece oameni ce au supraviețuit şi au povestit despre asta. Ei au înființat clubul „Halfway to Hell"[1]

– Fantastic!

– Serios că da. Podul s-a deschis la 27 mai 1937 şi pe el au trecut două sute de mii de oameni. Apoi... Ah, scuză-mă, am cam luat-o razna.

– Nu, îmi face plăcere, spuse el serios. Eşti o femeie remarcabilă, Agatha. Ascunzi în tine multe lucruri pe care doresc să le descopăr. Îi sînt recunoscător lui Nancy că mi te-a scos în cale.

Ah, nu! oftă Autumn în sinea ei. Nu mai putea continua şarada. Situația devenea din ce în ce mai gravă. Avea de gînd să-i spună adevărul şi spera că se va sfîrşi cu bine. El se amuza de acea... nu?

Ea va reveni Autumn şi ar relua povestea de acolo. Nu? Ar trebui să-şi ia inima în dinți şi să-i spună adevărul.

Dar nu la mijlocul podului, la aproape două

---

1. la jumătatea drumului spre iad

sute cincizeci de picioare deasupra apei. Doar nu era proastă! Graham fredona în surdină, ceea ce însemna că era bine dispus şi că plimbarea îi făcea plăcere.

Autumn, în schimb, era un car de nervi. După ce trecură de Sausolito, el consultă harta făcută de mînă şi părăsi şoseaua principală. După o jumătate de oră încetini viteza şi băgă *Ferrari*-ul pe un drum îngust, lateral. În cele din urmă, opri maşina, scuturînd din cap.

– Fisher n-a glumit cînd mi-a spus că terenul se află într-o zonă frumoasă, în mijlocul naturii. Maşina asta e prea joasă pentru hîrtoape. Cred că sîntem la o milă distanţă. Eşti pregătită?

– Ah, da! E frumos aici, zise Autumn. Atîta linişte şi pustietate, încît dacă Graham o omora cînd va afla adevărul despre Agatha, nu-i vor găsi niciodată cadavrul. Doamne sfinte, simţea că înnebuneşte.

– Asta-i situaţia, fetiţo. Hai să o luăm din loc.

Zona era împădurită, iar ciripitul păsărelelor şi sfada veveriţelor umpleau atmosfera. Soarele se strecura printre nori trimiţîndu-şi călda strălucire printre frunzele copacilor.

– Nici nu-ţi vine să crezi că abia am scăpat de aglomeraţia oraşului, zise Graham. E atîta pace

aici, încît îți poți auzi gîndurile şi poți medita în linişte.

– Să-ți spus drept, zise Autumn, înghițindu-şi nodul din gît, e ceva ce...

– Agatha, o întrerupse el, luîndu-i fața în palme. Aş vrea să te sărut. Aici, în pădure, chiar acum. O.K.?

Nodul din gît o împiedica să vorbească, aşa că dădu din cap uitîndu-se în ochii lui căprui şi blînzi.

De parcă ar fi fost făcută din cel mai fin porțelan o cuprinse în brațe, cuibărind-o la pieptul lui puternic şi acoperindu-i buzele cu gura. Ea gemu încet, închise ochii şi-i încolăci gîtul cu brațele. Sărutul le stîrni fulgerător dorința.

Autumn se înfioră de plăcere simțindu-i virilitatea. Sînii o ardeau, sfîrcurile i se întăriră şi un val fierbinte o inundă pînă în adîncul ființei sale.

Îl dorea. Voia să facă dragoste cu el, să o umple, să o mistuie. Îl dorea nu numai să-i potolească flacăra pasiunii, ci să îi ia în stăpînire mintea şi sufletul.

Cu fiecare nouă senzație, Agatha Stanton se îndrăgostea tot mai mult de Graham Kimble.

CAPITOLUL 4

Pierzîndu-se în dulceața sărutului, Graham părea că se rupe cu totul de realitate. Sîngele îi pulsa în vene şi starea de excitație îi provoca dureri. O mîngîia pe spate, dar nu simțea sub degete decît materialul gros al rochiei.

Merse mai departe cu imaginația şi se văzu dîndu-i jos rochia şi descoperindu-i misterele ascunse. Îşi vedea mîinile pe pielea ei palidă şi gura căutîndu-i sînii. Trebuia să-i descopere fiecare părticică în timp ce ea şedea goală sub el, dornică să-l primească în căldura dulce ca mierea a feminității ei. Ar fi înălțat-o pe culmea pasiunii, alungîndu-i inhibițiile şi tipicurile învechite, pînă cînd ar fi început să freamăte de dorință şi l-ar fi implorat să o posede.

Auzi vag o şoaptă care crescu treptat în intensitate pînă ce mesajul îi bubui în creier. Sex. Dorința imperioasă a trupului anulase hotărîrea de a o vedea pe femeia aceea doar ca pe o ființă inteligentă, cu aspirații şi calități asemănătoare alor lui.

Ceea ce considerase pînă atunci o succesiune firească a lucrurilor, un intermezzo plăcut care-i împlinea nevoile, cu o parteneră care i se oferea de bunăvoie, acum îi provoca o undă de dezgust.

Deşi nu era de acord cu felul în care se îmbrăca, abia aştepta momentul în care va putea să-i dea jos lucrurile acelea incomode şi să-i descopere feminitatea ascunsă. Lui Graham Kimble, masculul feroce, i se puse un nod dureros în stomac.

Îşi dezlipi buzele cu greu de ale ei şi se dădu un pas înapoi.

– Nu, la naiba, nu.

Autumn se clătină pe picioare, suspinînd adînc, şi privi în sus spre el ameţită.

– Graham? şopti ea cu voce răguşită, încărcată de pasiune.

El îi întoarse spatele, trăgînd adînc aer în piept şi privi cerul, făcînd eforturi evidente să-şi recapete controlul. Îi amorţiseră umerii, dar tensiunea emanată de trupul lui încordat părea că o stri-

veşte pe Autumn cu forţa unei izbituri puternice.

O respingea. Şi ea care îi întorsese sărutul uitînd de sine fapt nemaipetrecut pînă atunci. Iar el o respingea. Îl dorea atît de mult de parcă ar fi străbătut drum lung pînă să-şi găsească împlinirea în braţele lui.

– Îmi pare rău, spuse el întorcîndu-se cu faţa spre ea. N-am intenţionat să ajung pînă aici.

– Nu trebuie să-ţi pară rău! Nu trebuie să *ne* pară rău. Ne-am sărutat, dar nu m-ai forţat s-o fac.

– N-ai cum să înţelegi, Agatha, zise el trecîndu-şi degetele prin păr. Vreau mai mult. Vreau să fac dragoste cu tine şi aş face-o chiar aici pe iarbă, sub copaci. Te şochează şi te înfricoşează probabil ce-ţi spun eu, dar ăsta-i adevărul.

– Nu mă înfricoşează, spuse ea simţind că i se ia o piatră de pe inimă. Şi eu te doresc.

– Nu spune asta! E doar greşeala mea. Ştiu că nu o faci cu oricine.

– Păi, nu, firește, dar...

– Eu duc o viaţă agitată, ştii, nu? Înţelegi tu cum vine jocul. Iau ce mi se oferă şi nimeni nu are de suferit. Dar tu? Te vei simţi înşelată. N-am cunoscut o a doua femeie ca tine, Agatha, şi încep să-mi dau seama că nu merit să intru în lu-

mea ta. Cu toate astea, nu-mi stă în minte decît să te dezbrac şi să fac dragoste cu tine.

Aşa să fie? O dorea Graham atît de mult? Numai Dumnezeu ştia cît de mult îl dorea ea şi nici pe departe nu l-ar fi luat drept sex ocazional. Era aproape îndrăgostită de acel bărbat şi ăsta era un lucru minunat.

– Agatha. Se apropie mai mult de ea şi-şi puse mîinile pe umerii ei. Ascultă-mă. Ţi-am spus că eşti deosebită şi nu glumeam. Eşti o fiinţă rară, aparte şi foarte drăguţă. Eşti foarte naturală aşa cum arăţi, fără machiaj sofisticat şi îmbrăcăminte care să-ţi ia ochii. Mi-e silă de femeile care se îmbracă provocator ca să atragă privirile bărbaţilor. Rămîi aşa cum eşti, Agatha. Dar ai răbdare cu mine, O.K.? Trebuie să învăţ multe despre cum trebuie să mă port cu tine.

Să rămîn aşa cum sînt? îşi repetă ea în gînd, nevenindu-i să creadă. Nu voia ca ea să se fardeze şi să se îmbrace elegant? Nici un fard de pleoape care să-i pună în evidenţă ochii verzi sau tocuri înalte care să-i sublinieze linia piciorului? Îi era silă de femeile elegante? Dar Autumn era o femeie elegantă! Oh, Doamne, ce-am să mă fac?

– Nu sta încruntată, zise el sărutînd-o repede pe frunte. Hai să o luăm pe jos. Mergem pe dru-

mul ăsta care ne va duce direct la proprietatea lui Fister.

– Bine, spuse ea absentă. Să-mi iau geanta din maşină.

Porniră pe drumul îngust, plin de hîrtoape. Autumn simți aproape imediat ghetele grele ca nişte cărămizi.

Se gîndea tot timpul la ce-i spusese Graham.

Fără îndoială, el era fascinat de Agatha. Totul ar fi fost pierdut dacă i-ar fi spus că Agatha era, în realitate, Autumn, căreia îi plăcea să se îmbrace şic şi care ştia să-şi pună în valoare frumusețea folosind fardurile. Niciodată nu se îmbrăcase provocator, dar lui Graham orice altceva în afară de hainele mohorîte ale Agathei i s-ar fi părut extravagant, iar femeia, o deşuchiată.

Cît va dura această pasiune nebună pentru Agatha? se întreba Autumn tropăind alături. El trecea printr-o criză, un capriciu trecător, un moment de plictiseală față de viața pe care o ducea şi care, mai tîrziu, îl va amuza.

Deocamdată, decise ea, era mai bine să rămînă tot Agatha. O decepție ar fi fost periculoasă, dar să se deconspire cîtă vreme Graham plutea în sferele înalte ar fi dus, garantat, la dezastru. Nu avea de ales decît să aştepte şi să pîndească

momentul potrivit pentru a-i spune adevărul.

– Priveşte veveriţele alea, zise Graham. Nu sînt formidabile?

– Şi pline de purici, probabil, spuse ea.

Încearcă să mă îmbuneze, îşi spuse ea încîntată. Ce-i plăcea lui Graham, ei nu-i plăcea. Agatha avea de gînd să se întreacă pe sine însăşi şi să fie nesuferită.

– Probabil, chicoti el, dar sînt drăgălaşe. Nişte hoţomance micuţe şi foarte isteţe care-şi fac provizii pentru iarnă. Bancheri originali cu conturi de economii.

Autumn rîse fără să vrea. A, ce bărbat drăguţ, blînd şi minunat era. Aşa se întîmplă, oare, cînd te îndrăgosteşti? Te cuprinde brusc un val fierbinte de emoţii, de parcă ai fi băut un coniac tare?

În acel moment nu-şi dorea să fie în altă parte, decît acolo, hoinărind cu Graham prin pădure, durînd-o picioarele, dar încă cu gustul sărutului lui pe buze.

– Cum te descurci? întrebă el scoţîndu-şi cravata şi îndesînd-o în buzunar. Dacă am fi ştiut că facem drumul ăsta ne-am fi schimbat de hainele astea.

– Mă simt perfect, deşi nu într-o formă fizică prea bună. Verişoara mea, Autumn, s-ar fi simţit

în elementul ei. Ea face jogging, înoată, joacă tenis.

– Tu trebuie să studiezi.

– Şi ea studiază. Autumn şi cu mine sîntem cuprinse în acelaşi program de doctorat. Verişoara mea e o femeie foarte inteligentă. Îi admir autodisciplina. Este permanent curtată de bărbaţi, dar ea ţine neapărat să-şi ia diploma. Doamne sfinte, îşi făcea singură reclamă. Ce ruşine! Barem dacă Graham ar arăta o fărîmă de interes faţă de Autumn. Să-şi ridice curios o sprînceană sau să exclame „Aaa"! în aşa fel încît să-i dea de înţeles că vrea să afle amănunte despre Autumn.

– Aaa! exclamă Graham.

Ura! se bucură în sinea ei.

– Poate i-o prezentăm pe Autumn lui Bish. Sînt convins că pentru puţină schimbare i-ar plăcea să iasă cu o femeie inteligentă.

La naiba! Nimic nu ţine! bombăni ea.

– Te vezi des cu Autumn?

– În fiecare zi. Împărţim un apartament. Şi un singur trup îi venea să strige în gura mare. Oho, uită-te la norii ăia.

El privi cerul înnorat.

– Hai să isprăvim treaba mai repede pînă nu se stîrneşte furtuna. Să căutăm... Ah! Uite-o. Pia-

tra asta albă marchează hotarul proprietății lui Fisher. Hai să vedem cum arată.

Bucata de teren era împădurită şi cum norii continuau să se adune pe cer, se lăsă un întuneric straniu.

Autumn începu să noteze repede în carnețel datele pe care i le turuia Graham. Era impresionată de ideile lui şi de importanța pe care o da protejării naturii. O structură în A, spunea el, va asigura spațiul maxim, fără defrişări mari de teren.

– Deocamdată atît, zise el, în final. Am să-i spun părerea mea lui Fisher, să văd ce zice şi el.

– Sună grozav! Sînt convinsă că îi va plăcea... Ah! Am simțit un strop de ploaie!

– Să plecăm de aici!

Îşi băgă carnețelul în geantă, apoi Graham o prinse de mînă şi o trase după el. Începu vijelia.

– Oh, Doamne, țipă Autumn în timp ce ploaia curgea şiroaie pe ei, udîndu-i într-o clipă pînă la piele.

– Fir-ar să fie! zise Graham grăbind-o să alerge mai repede.

Ploaia rece cădea în torente, reducînd vizibilitatea şi transformînd drumul prăfos într-o mare de mocirlă.

Rochia de lînă a lui Autumn se udă devenind din ce în ce mai grea, iar pantofii care se înfundau tot mai adînc în noroi scoteau un zgomot ca de ventuză atunci cînd păşea.

Cîteva minute mai tîrziu, dintr-un motiv pe care nici ea nu-l înțelegea, situația i se păru comică. Se vedea scufundîndu-se pînă în centrul pămîntului, dacă Graham i-ar fi dat drumul la mînă. Totul i se părea atît de absurd, încît izbucni în rîs.

– Agatha! spuse Graham oprindu-se în loc. Nu intra în panică, O.K.? Nu ne paşte nici un pericol, atîta doar că ne-am udat. Te scot eu de aici, îți promit.

Ea încerca să spună ceva, dar nu reuşi decît să rîdă şi mai tare. Îşi duse mîinile la burtă şi începu să rîdă în hohote.

Grahan se încruntă.

– De ce rîzi?

– E... a-atît de caraghios. Rochia asta cîntăreşte o tonă! Pantofii mi s-au înclisat şi... nu cred că mai pot face nici măcar un pas! Izbucni din nou în rîs.

O privi, apoi pe buze îi apăru un zîmbet care treptat se transformă în rînjet.

– Ia-o înainte, Macduff, zise ea rîzînd. Numai să mă pot mişca!

El se îndreptă spre un pîlc de copaci ale căror ramuri şi frunze formau un fel de umbrelă. Iarba era aproape uscată. Se aşezară pe pămînt rezemîndu-se de trunchiul gros al unuia dintre ei.

Autumn îşi scoase cele cîteva agrafe care îi mai rămăseseră şi-şi trecu degetele prin părul ud.

– Cît de lung ai părul? Sînt sigur că îţi şade bine cu el aşa ud şi lăsat pe spate. Nu lua în seamă ce spun. Mie-mi place şi strîns în coc. Taci din gură, Kimble! Nu încerca să o schimbi. Trebuia să o accepte pe Agatha aşa cum era. Doar dacă...

Nu se mai putu gîndi la nimic cînd o văzu ciufulindu-şi părul şi ridicîndu-şi un colţ al rochiei să-l stoarcă de apă.

Poate că Agatha se proteja împotriva bărbaţilor alegînd drept scut aspectul exterior. Îi vorbise despre un iubit care nu suportase ca ea să-şi petreacă timpul studiind. Suferise atît de mult, încît se retrăsese în spatele acestui zid?

La asta trebuia să se gîndească.

O simplă aluzie făcută Agathei, cum că ar fi dorit să arate mai atrăgătoare, ar fi distrus-o nu numai pe ea, dar şi ceea ce clădiseră împreună pînă atunci.

Ar fi fost totuşi o cruzime din partea lui dacă nu

ar ajuta-o să-şi cîştige încrederea în sine şi să o convingă că nu are de ce să-i fie teamă dacă îmbină frumusețea cu inteligența. Dar era riscant. Dacă o convingea să iasă din crisalidă i-ar putea-o sufla altul.

Aşa cum arăta acum, nici unul dintre cunoscuții lui n-ar fi dat doi bani pe ea, dar el o plăcea aşa cum era.

O femeie pe care şi-o dorea ca soție şi mamă a copiilor săi. Ar fi cumpărat o casă spațioasă şi ar fi instalat-o acolo să aibă grijă de familie.

În clipa următoare îşi spuse că ar fi fost josnic şi egoist din partea lui să facă asemenea lucru. Trebuia să o scoată cu răbdare din spatele zidului protector şi să o ducă într-un loc cald şi însorit, unde ea să fie exact cum dorea să fie.

Asta trebuia să facă, dar dacă o pierdea?

– Brrr! Am înghețat, spuse ea.

– Poftim? Da. E răcoare. Ți-aş da haina mea, dar e udă leoarcă. A mai stat ploaia. Cred că trebuie să ne întoarcem la maşină. Am să dau drumul la radiator. Sper să pot conduce prin mocirla asta.

– O.K., zise ea, încercînd să se ridice.

El o ajută, apoi îi înconjură umerii şi o trase lîngă el, pornind alături.

Autumn zîmbea mulțumită fiindcă îi putea savura forța și căldura trupului. Ajunși la mașină, Graham se grăbi să-i deschidă portiera. Autumn ezită să urce privindu-și rochia îmbibată de apă, apoi tapiseria pluşată a mașinii.

– Nu pot intra așa. Îți stric tapiseria. Tot s-a oprit ploaia, așa că mai bine am aștepta să ne uscăm.

– O să faci pneumonie. Nu-mi pasă de mașină. Urcă-te, Agatha.

– N-ai o pătură sau altceva?

– Ba am, zise el pocnind din degete. Ce zăpăcit sînt! Am una în portbagaj.

Scoase pătura și o întinse pe banchetă.

– Nu merge, Graham.

– De ce?

– Chestia asta de pe mine e atît de îmbibată, încît apa va trece prin pătură și-ți va strica tapiseria.

– Nu-mi pasă. Urcă-te în mașină!

– Nu, zise ea scuturînd din cap. Singura soluție e să-mi dau jos rochia.

– Poftim? exclamă el. Ce să faci?

– Mă înfășor în pătură. Mi-o dai, te rog?

– Știu și eu ce să zic, Agatha? spuse el scoțînd pătura din mașină. Ești sigură că vrei să te

dezbraci, adică să-ți dai jos rochia într-un loc public?

– În afară de tine nu-i țipenie de om aici, Graham. Vrei să te întorci cu spatele. M-a luat cu frig.

– Ai dreptate, zise el întorcîndu-se.

Îşi dă rochia jos, îşi spunea în gînd. Nu putea rezista tentației. Doar nu era un sfînt. Dorea să o vadă pe adevărata Agatha.

Nu! Iar gîndea ca un obsedat sexual. Nu-i putea înşela încrederea, dar, ah, simțea că i se face rău!

– Gata, zise ea.

El trase adînc aer în piept şi se răsuci încet. Se înfăşurase în pătură de la gît la tălpile goale, făcîndu-l să regrete că nu putea vedea absolut nimic pe dedesubt.

– Are degete frumoase la picioare, mormăi el şi-i adună de pe jos lucrurile ude pe care le băgă în portbagaj.

Autumn chicoti şi se strecură pe banchetă, aşezîndu-se confortabil.

Sutienul, ciorapii şi slipul erau umede, dar se simțea mult mai bine. Agatha, îşi dădu ea cu părerea, îşi ieşise din rol dezbrăcîndu-şi rochia, dar situația o impusese.

Autumn avea şi ea nişte drepturi, mai ales că

nu o amuza deloc să se transforme într-un sloi de gheață!

Graham îşi croia cu grijă drum prin noroi, spunîndu-şi că trebuia să-şi concentreze toată atenția asupra volanului.

Şi îşi mai spunea că nu avea deloc împortanță că Agatha şedea lîngă el înfăşurată în pătură, aproape goală pe dedesubt. Şi îşi mai spunea că minte cu neruşinare.

– Azi trebuie să-ți iei cămăşile de la spălătorie, spuse ea bine dispusă. Mîine să-ți fixezi oră la service.

– Mulțumesc, zise el morocănos.

– Mecanicul o să constate că radiatorul funcționează perfect. Părul mi s-a uscat deja.

El îi aruncă o privire şi încă una cînd îi văzu părul blon-roşcat, strălucitor şi ondulat, care îi cădea pe umeri în dezordine.

Oh, Doamne! Avea un păr superb! Ce şi-ar mai fi trecut degetele prin el şi şi-ar fi ascuns fața în minunăția aceea moale ca mătasea, inspirîndu-i pe nări parfumul. Să-i spună că era mai frumos lăsat pe spate, decît strîns în cocul ăla oribil? Să fie al naibii dacă nu orice bărbat care ar fi văzut părul acela n-ar fi bătut cîmpii cum făcea el atunci. Nu, nu-i va spune nimic.

– Ai un păr foarte frumos. Cum? O, Doamne! Crezi că l-ai putea purta aşa, lăsat pe spate? Îţi şade foarte bine.

– Mulţumesc, Graham. Autumn aşa-l poartă, dar... da, cred că aş putea să încerc. Numai Dumnezeu ştia cîte complimente primise Autumn pentru părul ei.

– Grozav, rosti el posomorît.

Ea zîmbi şi strînse mai bine pătura în jurul ei. Era din lînă moale şi-i da o senzaţie plăcută pe piele. Şi-l imagină în locul acesteia pe Graham care o mîngîia, trupul lui gol strălucind în lumina lunii, a lumînărilor sau a focului din cămin. Acolo ar fi trebuit să fie Autumn cu Graham... şi Agatha.

– Ah, pfui, zise, apoi strănută.

Şi nu un strănut delicat, ci unul zgomotos: *Hapciu!*

Graham întoarse capul surprins.

– Ai răcit! ţipă el.

Ea tresări.

– Nu trebuie să urli. M-ai speriat îngrozitor. N-am făcut decît să strănut.

– Să strănuţi! Pur şi simplu ai spart parbrizul!

– De ce zbieri?

– Fiindcă e numai vina mea, fir-ar să fie! Mi-ai spus doar că eşti răcită şi totuşi te-am luat cu

mine, te-ai udat pînă la piele şi a trebuit să te dezbraci în fundul gol!

– Nu-i adevărat!

– Ţi-ai dat jos foaia aia de cort? Şi acum uite cum ai răcit!

– Am ... *hap-ciu!*

– Fir-ar a naibii de treabă!

– Vrei să fii drăguţ să nu mai înjuri şi să nu mai urli atît? Mi-am tras puţin nasul, dar asta nu înseamnă să faci o criză de isterie. Atunci cînd cineva are gripă, ce faci? Îl împuşti? Ce-i cu tine, Graham? îl întrebă, apoi strănută repede de trei ori la rînd.

– Vai de mine, zise el, dîndu-şi ochii peste cap. Ce mai protector! Te-ai îmbolnăvit, Agatha. Te-ai îmbolnăvit, auzi tu?

– Tot Marin County te poate auzi. Ah-h-h-h, capul meu!

– Ce-i cu tine? Spune-mi!

– Mă doare. Mă doare capul, gîtul, nasul şi dinţii. E bine? Eşti satisfăcut? S-ar putea ca tot strănutînd aşa, să mor pînă la miezul nopţii.

– Nu mai vorbi aşa!

– Glumeam. Nu-mi trebuie decît două aspirine şi puţin juice, şi cu astea mă fac bine.

– Unde locuieşti? Te conduc acasă.

– Nu fi stupid. Mi-am lăsat maşina la serviciu.

– Ascultă, Agatha Stanton. Eşti nebună dacă-ți imaginezi că am să te las să conduci prin San Francisco înfăşurată în pătură şi răcită cobză. Unde stai?

Autumn se încruntă, strănută iar şi se mai încruntă o dată. Într-adevăr, se simțea îngrozitor. Nu dorea decît să se arunce în pat şi să doarmă. În cap simțea tot timpul un vîjîit şi gîtul parcă îi luase foc, aşa că era mai bine dacă Graham o putea conduce acasă. Îşi mobilase singură, cu gust, apartamentul, dar lui îi va spune că o făcuse la sugestia şi cu flerul genialei Autumn, ceea ce era adevărat.

– Ei, ce zici? întrebă el.

Îi dădu adresa, apoi îşi lăsă capul pe spate şi închise ochii.

– E numai la cîteva străzi de casa mea. Ah, Agatha, îmi pare atît de rău că nu te simți bine. Trebuia să mă fi interesat de starea vremii înainte de plecare. Autumn va fi acasă să aibă grijă de tine?

– Autumn? Momentan e inabordabilă.

– Lasă. O bătu uşor pe genunchi. Stau eu cu tine.

– Bine, mormăi ea. Ce-a spus? O, ce con-

teză? Nu voia decît să doarmă vreo cinci ani.

La întoarcere, peste Golden Gate, Autumn strănută şi-şi trase nasul tot timpul, iar Graham înjură necăjit. În faţa blocului parcă maşina şi o ajută să coboare.

– Opt sute paisprezece, îi răspunse ea cînd o întrebă numărul apartamentului. Etajul opt.

– Da, ştiu, zise el şi o trase lîngă el cînd intrară în bloc.

În lift ea îşi puse capul pe pieptul lui şi închise ochii.

El se aplecă, mirosi parfumul proaspăt din părul ei şi îşi trecu degetele peste şuviţele mătăsoase.

Minunat! De la început ştiuse că aşa va fi. Numai el era de vină că se îmbolnăvise. Fusese un lucru neobişnuit să o ia cu el la proprietatea lui Fisher. Lui Nancy niciodată nu-i ceruse să îl însoţească pe teren, din simplul motiv că era şi el capabil să-şi ia singur notiţe.

Dar dorise să fie cu Agatha şi o tîrîse pînă acolo fără să ţină cont de starea ei.

De cînd o cunoscuse pe Agatha Stanton se credea infailibil, dar cu asta chiar că nu ar cîştiga insigna de cercetaş. Intrară în apartament şi el privi în jur surprins.

Living-ul şi sufrageria erau mobilate în tonuri calde, în nuanțe de ruginiu, cafeniu şi verde-închis cu tuşeuri de alb pentru a da luminozitate.

– E plăcut, intim şi elegant.

– Autumn l-a mobilat. Are rafinament şi imaginație. O casă goală a transformat-o într-un splendid palat. Femeia asta e fantastică, incredibilă!

– Bravo ei. Acum treci în pat.

– Hap-ciu!

– Acum!

Dormitorul lui Autumn era în nuanțele frunzelor de mentă şi galben, cu margarete pe cuvertura de pe patul imens.

Graham dădu păturile la o parte şi bătu perna.

– Unde ți-e cămaşa de noapte?

– E agățată pe uşa de la baie, zise ea, trîntindu-se în pat. O clipă mai tîrziu, Graham se îndreptă spre baie.

– Fir-aş al naibii, îl auzi şi se făcu mică.

Se întoarse cu o cămaşă de noapte bleu, din satin, cu bretelute şi foarte decoltată.

– E a ta? o întrebă studiind cămaşa de noapte.

– Autumn mi-a dat-o. Eu prefer pijamalele de bumbac cu iepuraşi şi pisicute. Îmi plac pisicutele. Hei, salut, Cricket, se adresă ea pisicii care umbla prin cameră. Graham, ea e Cricket, pisica mea.

– Salut, zise el absent, cu ochii tot la cămaşa de noapte.

– Vrei să mi-o dai, te rog?

– Poftim? A, da, sigur. Schimbă-te şi bagă-te în pat. Mă duc să-ţi pregătesc nişte juice.

Lui Autumn îi vîjîia capul. Se schimbă, se sui în pat şi închise ochii. Nu o interesa faptul că Graham Kimble umbla prin apartament. Nu voia decît să doarmă.

În cîteva clipe Graham revenise în dormitor, nu înainte de a se asigura că ea se urcase în pat. Văzînd-o, simţi că începe să se sufoce, sîngele pulsîndu-i în vene. O măsură din cap pînă în picioare şi i se puse un nod în gît.

Şedea întinsă pe spate, cu pătura trasă pînă la mijloc. Cămaşa de noapte din satin abia reuşea să-i acopere sînii plini.

Pielea ca fildeşul părea atît de catifelată, încît îl ispitea să o atingă şi să o sărute. Părul blond-auriu-roşcat era răsfirat pe pernă într-o dezordine fermecătoare.

Se simţea excitat, inima îi bătea cu putere şi respiraţia i se acceleră. Era atît de frumoasă! Mai mult decît îşi imaginase că s-ar putea ascunde sub învelişul neatrăgător pe care şi-l impusese. O dorea cu o pasiune pe care nu o mai încercase

pînă atunci. Îşi dorea să o protejeze, să o alinte, să o facă să rîdă, să nu fie tristă niciodată.

– Să fiu al naibii, şopti, dacă nu sînt îndrăgostit de Agatha. Dar el nu credea în dragoste. Cel puțin aşa simțise pînă o cunoscuse pe Agatha Stanton.

Chestia asta parcă îl lovise în moalele capului, dar era adevărul gol-goluț. O iubea. Şi acum? Se prăbuşi pe un scaun şi începu să o privească cu atenție. Îşi recăpătase sîngele rece. Agatha avea tot dreptul să-şi descopere frumusețea, să-şi exploreze feminitatea.

La sugestia lui, aproape că acceptase să-şi poarte părul desfăcut. Sfătuind-o cu blîndețe, i-ar fi fost ca un tată şi, treptat, ar fi ajuns să-l iubească cu pasiune.

Dar cînd ar ieşi din crisalidă, ca un fluture superb, nu şi-ar da oare seama cît timp a pierdut şi nu ar vrea să recupereze această pierdere? Nu l-ar mîngîia pe cap, i-ar mulțumi pentru efortul depus şi ar dispărea din calea lui?

Ei, fir-ar să fie, abia o găsise şi nu avea de gînd s-o piardă! O iubea, era îndrăgostit pentru prima dată, iar Agatha era a lui!

Dacă şi-ar ține gura, ea avea să rămînă ca şi pînă atunci. Ar purta aceleaşi haine oribile şi pan-

tofi înfiorători, şi nici unul dintre masculii feroce din San Francisco nu i-ar da nici cea mai mică atenție. Ei ar fi cu ochii după pipițe, iar Agatha va fi cu gîndul numai la el. Era un ticălos. Se purta din nou ca un ticălos. Egoist, rău şi ticălos.

Naiba să mă ia, bombăni. O iubea pe Agatha şi considera că doar el îi putea permite să aleagă.

Trebuia să o învețe ce putea obține, cine putea fi şi după aceea ar lăsa-o să decidă singură ce avea de făcut. Fiindcă o iubea, ar fi riscat s-o piardă.

Se ridică în picioare şi rămase lîngă pat vreme îndelungată, apoi se duse în living, găsi hîrtie şi creion pe birou şi-i scrise că la bucătărie nu găsise nici juice, nici supă, că se duce acasă să se schimbe, să facă unele cumpărături de la băcănie şi că se întoarce cît poate de repede.

După ce lăsă bilețelul pe noptieră, o sărută uşor pe buze şi părăsi apartamentul luînd cheile cu el.

În timp ce conducea, se gîndea că iubea, dar că niciodată pînă atunci nu se simțise atît de deprimat!

CAPITOLUL 5

Autumn se trezi, dar nu deschise ochii. Întinse mîna după Cricket şi mîngîie capul moale şi pufos. În clipa următoare în mintea încețoşată i se derulară întîmplările din timpul zilei şi deschise larg ochii. Strănută.

– Bun, spuse Graham băgînd capul pe uşă. Te-ai trezit. Rămîi acolo, iar eu am să-ți aduc de mîncare.

– Dar...

– Mă întorc imediat.

Autumn îşi controlă ținuta şi ținîndu-şi respirația, îngrozită, îşi trase pătura pînă sub bărbie. O privire scurtă la ceasul de pe noptieră şi văzu că era aproape ora cinci.

Dormise toată după-amiaza, iar Graham Kim-

ble mişunase prin tot apartamentul! Îşi propti perna la spate şi se ridică în fund, ţinîndu-şi pătura cu braţele să-i acopere sînii.

Într-un minut Graham intră în cameră cu tava. Purta blugi decoloraţi şi pulover cu anchior peste cămaşa albă de bumbac. Ea îi aruncă o privire neomiţînd nici un detaliu despre felul în care pantalonii i se mulau pe şolduri şi pulpe sau despre umerii laţi, marcaţi de ţesătura moale a puloverului.

– Salut, i se adresă el zîmbind. Supa e gata. Îi aşeză tava pe picioare, apoi îşi trase scaunul lîngă pat şi se aşeză. Cum te mai simţi, Agatha? o întrebă cu blîndeţe.

Cum mă simt? îşi repetă ea în gînd privindu-l în ochii mari şi căprui. Ca o prinţesă, răsfăţată. Ca o femeie îndrăgostită. Aşa se simţea.

Şi mai simţea şi o mare bucurie. Întotdeauna ştiuse că într-o bună zi se va îndrăgosti. Ultima legătură, atît de dezastruoasă, o maturizase, şi o învăţase diferenţa dintre dragoste şi atracţia fizică.

Acum, dragostea apăruse în toată măreţia ei, luînd chipul lui Graham Kimble şi nu o speria, ci o făcea să se simtă mai plină de viaţă ca niciodată. Totul în jur i se părea mai clar, mai strălucitor.

Chiar şi aşa, tratîndu-şi guturaiul, se simțea mai frumoasă. Frumoasă, feminină şi îndrăgostită.

– Mă simt mult mai bine, zise zîmbindu-i.

Timpul se opri în loc. Nici unul nu se mişcă şi nici nu mai spuse ceva. Se priveau de parcă s-ar fi întîlnit după ani de despărțire. Între ei se declanşase ceva nou, o acutizare a simțurilor. Autumn simți tensiunea şi-şi ținu respirația aşteptînd să se întîmple ceva.

Graham îi rosti numele cu o voce gravă şi tandră.

– Agatha!

Autumn îşi simți inima zdrobindu-se în mii şi milioane de bucăți. Îşi aplecă capul să-şi ascundă lacrimile care îi apăruseră brusc în ochi şi apucă marginea tăvii cu degetele tremurînde.

– Încearcă să mănînci ceva, O.K.? Ai supă, juice şi pîine prăjită. Încearcă să mănînci tot. Mă duc să strîng mizeria pe care am lăsat-o în bucătărie şi mă întorc să te controlez.

Ea dădu din cap şi, cu ochii înotînd în lacrimi, îl urmări cum iese. Ah, cît de mult îl iubea. Iubea un bărbat care nici măcar nu o cunoştea, un bărbat îndrăgostit la nebunie de o altă femeie.

El era captivat de inteligența Agathei, de pasiunea ei pentru istorie, de simțul umorului, care o

făcea să izbucnească în rîs în mijlocul potopului.

Stai puțin. De fapt, *ea* era inteligentă, *ei* îi plăcea istoria şi ea avea simțul umorului. Toate acestea o caracterizau pe Autumn cea adevărată. Nu-i aparțineau în exclusivitate Agathei. Singura deosebire sesizabilă între cele două femei era aspectul exterior!

Ce-ar fi dacă, cugetă ea înghițind o bucățică de pîine prăjită, s-ar transforma în Agatha? Ce tîmpenie! Oare? Şi-ar sacrifica doar dulapul plin de toalete elegante şi trusa de farduri. Meritele, aspirațiile, speranțele şi visurile ei ar rămîne aceleaşi.

L-ar fi înțeles şi şi-ar fi potrivit punctele de vedere cu cele ale lui Graham în ce privea protecția mediului, ar fi fost de acord că veveriţele sînt cele mai drăguțe viețuitoare ale pădurii şi s-ar fi îmbrăcat ca o şleampătă. Pfui!

Nu, nu ar fi mers deloc. Totul ar fi fost o minciună repede descoperită.

Bish Terzoni era exemplul grăitor cît de repede putea fi descoperită Agatha. Graham trebuia să afle adevărul şi să înțeleagă că diferența dintre Agatha şi Autumn era mică, aproape imperceptibilă.

Şi-ar fi aruncat pe fereastră toată garderoba

aceea scumpă şi elegantă, dacă în schimbul ei ar fi cîştigat dragostea lui Graham Kimble!

Dar care era momentul potrivit în care trebuia să-i spună micuța bombă, cum că Agatha Stanton nu exista? Ăsta era lucrul cel mai complicat.

Momentul trebuia foarte bine ales, pentru că, oh, Doamne, nu voia să-l piardă pe Graham al ei!

– M-am întors, spuse el, intrînd în cameră. Hei, bravo, ai mîncat pînă la ultima firimitură.

– Da? se miră ea uitîndu-se pe tavă. Aşa e, fir-ar să fie. Mă simt mult mai bine. Ştii, Graham, continuă ea punînd tava pe noptieră, mă bucur că-mi acorzi atîta atenție.

– Păi, zise el aşezîndu-se pe scaun, numai din vina mea te-ai îmbolnăvit. Adevărul e că doream să fiu cu tine. Înnebunisem acasă la gîndul că eşti singură şi că te simți rău. Cînd crezi că apare Autumn?

Ea se încruntă.

– În nici un caz pînă săptămîna viitoare. Poate chiar mai tîrziu. Nu ştiu sigur.

– Unde e plecată?

– Cu nişte afaceri importante. Mi s-a înroşit nasul? Cred că arăt îngrozitor.

El zîmbi.

– Arăți bine. Tu... hmm, te-ai gîndit ca de acum

înainte să porți părul așa? E foarte frumos.

– Da, zise ea zbîrlindu-l. Cred că o să-l mai strîng. Îți şade bine în blugi. Nici nu ştiu cum îmi placi mai mult, aşa sau în costumele alea la patru ace.

– Nu credeam că pui mare preț pe îmbrăcăminte, Agatha. Adică, nu mi se pare că eşti chiar în ton cu moda.

– Păi, eu...

– Mie-mi placi aşa, se grăbi el să adauge. Nu mă gîndeam decît la confortul tău, la nimic altceva.

– La confortul meu?

– Da. Dinții nu te mai dor, fiindcă nu mai porți ochelari şi sînt convins că părul strîns în coc nu-ți face deloc bine la cap. Poate ai nişte pantofi mai lejeri. Ştii, se poartă mai uşor. N-am dreptate? Mai e şi rochia în care erai îmbrăcată azi. E foarte drăguță, dar cînd se udă devine o problemă purtatul ei.

– Ai dreptate, spuse ea, aprobînd din cap, uşor încruntată. Ce se întîmpla cu Graham? Dacă nu l-ar cunoaşte atît de bine, ar crede că îi sugerează să-şi schimbe înfățişarea.

Nu, asta nu avea nici o logică. Prea mult timp pierduse să-i spună Agathei să rămînă aşa cum

este, iar ea citase prea multe din vorbele lui dezlînate. I-ar fi sunat ca o melodie în urechi dacă i-ar fi spus să-şi schimbe înfăţişarea, dar asta nu se va întîmpla în veci.

– În orice caz, important e confortul, zise el.

– Asta în mod sigur.

– Ia, de exemplu, blugii ăştia

Ce fericire! îşi spuse veselă. I-ar fi făcut o deosebită plăcere să-i dea jos blugii aceia. Nu mi-ar fi ruşine!

– Sînt moi, lejeri, uşor de purtat. Poate ar trebui să-ţi cumperi şi tu o pereche. Se aplecă spre ea şi îl luă palmele într-ale lui. Şi puloverele sînt drăguţe. Ai arăta nemaipomenit într-un plover de aceeaşi culoare cu ochii. Ce tot spunea acolo? Agatha ar arăta grozav într-un pulover care i-ar reflecta verdele ochilor şi i-ar modela sînii. Fir-ar să fie, dar asta nu-i plăcea deloc! Toţi tipii s-ar holba la ea. În locul Gospodinei Harriet ar fi creat o Betty Tîţe Mari.

– Blugi şi pulovere, zise Autumn dusă pe gînduri. De ce nu? Ce mai contau astea pe lîngă cîte avea? Dar Graham o confunda din nou. De cînd se referise la propria lui îmbrăcăminte era mai mult ca sigură că de fapt îi bătea apropouri să-şi cumpere blugi comozi în locul hainelor largi pe

care le purta. Ce Dumnezeu avea de gînd? Blugi şi pulovere?

– Confortul pe primul loc, ţine minte!

– Păi, nu pot purta blugi la birou.

– Se poate, dar am putea cumpăra şi alte lucruri.

– *Am* putea?

– Preferi să mergi la cumpărături cu Autumn?

– Nu. Cred că-mi va face plăcere să merg cu tine, Graham. Numai că...

– Ce?

– Sînt cam derutată. Ai insistat atît să rămîn aşa cum sînt, iar acum tragi concluzia că mi-ar trebui o garderobă nouă.

– Pentru confortul tău, zise el, aşezîndu-se pe marginea patului. Mişcarea sa îl deranjă pe Cricket, care sări din pat şi ieşi din cameră. Nu te gîndi nici o clipă că nu-mi pari atrăgătoare aşa cum eşti. Vom alege lucruri care ţi se potrivesc. Va fi amuzant, ca o escapadă. O.K.?

– O.K., zise ea zîmbindu-i cu căldură.

Zîmbi şi el, dar cînd privirile li se întîlniră zîmbetul dispăru de pe feţele lor. Autumn fu cuprinsă de dorinţă în timp ce se uita vrăjită în ochii lui întunecaţi. Tensiunea plutea în aer, senzualitatea îi apropia şi mai mult. Autumn îşi ridică încet pal-

mele şi îi cuprinse faţa, iar pătura îi căzu pînă la talie.

O scînteie i se aprinse în ochi cînd îi zări sînii, apoi el îşi îndreptă din nou privirile spre chipul ei. Stătea ţeapăn, străduindu-se să nu se mişte, să nu o atingă, să nu-i ia în stăpînire gura.

Autumn simţi că îşi impunea să fie calm şi inima aproape i se topi de dragoste. Simţindu-se deopotrivă excitată şi liniştită se aplecă spre el şi-şi apăsă buzele de ale lui.

Gemînd, o trase la pieptul lui şi-i străpunse adînc gura cu limba, în vreme ce ea îi înlănţui gîtul cu braţele. Amîndoi fură străbătuţi de o puternică dorinţă.

Respirînd înfiorat începu s-o sărute în jos pe gît şi pe sfîrcurile care o dureau, deschizînd drum senzaţiilor chinuitoare.

– Lasă-mă să te privesc, zise el cu voce răguşită. Doamne, cît vreau să te privesc.

El se dădu un pas înapoi şi cu mîinile tremurînd uşor îi dădu jos breteluţele cămăşii de noapte, lăsînd corsajul să-i alunece pînă în talie.

O clipă închise ochii, apoi îi deschise din nou să-i privească sînii. Îşi umplu palmele cu moliciunea lor şi-şi aplecă capul să ia în gură sfîrcul roz.

Ea îşi dădu capul pe spate, îşi coborî pleoa-

pele şi se lăsă în voia senzaţiilor care îi străbăteau tot corpul. Îşi înfipse degetele în părul lui des, dorindu-l mai aproape pentru a i se oferi mai mult. Gura lui îi găsi şi celălalt sîn şi cu limba i-l frecă întărindu-l dureros.

– Ah, Graham, şopti ea gîfîind, cu inima bătîndu-i nebuneşte.

– Te doresc, Agatha, murmură el. Nu există cuvinte prin care să-ţi spun cît te doresc.

Agatha, îi răsună în minte ecoul. El pe Agatha o dorea; iar ea era Autumn. Trăia într-o continuă minciună, dar nu-i păsa. Îl iubea. Se va descurca ea mai tîrziu găsind o rezolvare a problemei şi explicîndu-i în amănunt lui Graham cît de inocent începuse toată povestea. Dar asta mai tîrziu. În clipa aceea nu se gîndea decît la clipa prezentă şi la bărbatul de lîngă ea, la nimic mai mult decît la bucuria de a-l simţi cît mai aproape.

– Da, spuse ea cu voce tremurîndă. Da, Graham, vreau să faci dragoste cu mine.

El o privi fix în ochi, căutînd, parcă, drum spre sufletul ei. Mintea se împotrivea trupului, cu toate că dorinţa copleşitoare aproape nu-l mai lăsa să gîndească. Niciodată nu mai dorise o femeie cu atîta ardoare. Şi ea îl dorea. Mesajul i-l citea în ochii ca smaraldele, o invitaţie de a le domoli fo-

cul pasiunii. Ar fi o sărbătoare, o călătorie spre extaz şi împlinire, dar înainte de a-şi fi căutat liniştea trupului i-ar fi oferit ei plăcere.

O sărută blînd şi cu respect pecetluind, parcă, prin încredere, hotărîrea pe care o luaseră, apoi îi scoase cămaşa de noapte.

– Ai un corp superb, murmură el.

Se ridică şi începu să se dezbrace. Autumn abia mai respira urmărindu-l cum îşi dă jos hainele.

Trupul îi strălucea din cauza transpiraţiei care îi dădea o frumuseţe scînteietoare ca aurul. Pieptul lat îi era acoperit de cîrlionţi roşietici, iar umerii şi braţele erau numai muşchi. Bărbăţia lui îndrăzneaţă îi dădea de înţeles că o dorea. Era magnific.

– Graham.

Şoapta ei seducătoare, ca o mîngîiere, îl făcu să se înfioare atunci cînd se întinse lîngă ea. Îşi trecu uşor palma peste pîntecul ei plat, în jos peste coapse şi din nou pe sîni. Buzele lui urmară acelaşi drum, mîngîind-o tandru, făcînd-o să geamă de plăcere. Ea îi prinse braţele aproape cu disperare, murmurîndu-i numele, iar şi iar. Reuşind cu greu să se controleze, Graham îşi înfrînă pornirile tremurînd de efortul pe care îl făcea să

se abțină. Fiecare gînd, fiecare bătaie puternică a inimii, fiecare şoaptă erau pentru femeia aceea. O iubea atît de mult!

– Ah, Graham, te rog, țipă ea.

– Da!

O întîmpină cu blîndețe şi ea îl primi cu dragoste, arcuindu-şi spatele să-l cuprindă şi să-l simtă cît mai adînc în ea.

Îşi sincronizară mişcările, străduindu-se să-şi ofere unul altuia plăcerea şi împreună să treacă pe tărîmul magic, ireal. Simțindu-se aproape de marginea prăpastiei, Autumn țipă, iar Graham îi răspunse penetrînd-o cu putere, lăsîndu-se să plutească pe culmile extazului. Simțea spasmele cu aceeaşi intensitate, într-o împreunare a trupurilor şi sufletelor. Pluteau în paradis. Zăboviră în acel loc ştiut numai de ei, apoi se întoarseră satisfăcuți, mulțumiți, împliniți.

Graham se întinse şi o trase pe Autumn lîngă el, trecîndu-şi degetele prin părul ei mătăsos.

– Eşti minunată, zise el încet. Îți mulțumesc că ai încredere în mine. Totul s-a petrecut atît de rapid între noi, dar e minunat. Agatha, te iubesc.

Nu, țipă Autumn în sinea ei. Oh, nu, te rog! Cum o putea iubi pe Agatha? De ce nu o aşteptase pe ea, pe Autumn?

Nu, zise fără să-şi dea seama că vorbise cu voce tare.

– Nu te speria, rosti el, prinzînd-o de talie. Te simt încordată. N-am să-ţi fac nici cel mai mic rău. Niciodată. Ştii că înainte de a te cunoaşte nu credeam în iubire? Ştiam că sînt pregătit pentru o schimbare în viaţa mea, dar, nu visam că mă voi îndrăgosti.

– Dar mă cunoşti atît de puţin.

– Lasă-mă să mă ocup eu de asta. Nu vreau să te grăbesc şi să te sîcîi dezvăluindu-mi sentimentele. Pentru mine important este că sînt sincer cu tine.

– Da, firește. Sinceritatea contează mult pentru tine, spuse ea tristă.

– O relaţie trainică se bazează pe sinceritate.

– Graham, existenţa mea în momentul de faţă e foarte încurcată. Sînt atît de aproape de a obţine diploma, încît nu-mi pot permite alte complicaţii.

– Ştiu şi intenţionez să fiu un moment al răbdării atîta timp cît mai ai de lucru. Şi pînă ce vei ieşi din crisalidă, adăugă în gînd. Intenţiona să o ajute să-şi aleagă cîteva lucruri drăguţe şi să-şi descopere frumuseţea. Şi după aceea?

Rămaseră tăcuţi, cufundaţi în propriile gînduri.

Autumn îşi plimbă un deget peste pieptul lui în timp ce încerca cu disperare să-şi facă ordine în învălmăşeala de gînduri. Actul sexual cu Graham fusese cea mai minunată experienţă prin care trecuse vreodată. Pusese stăpînire pe ea, pe inima, trupul, mintea şi sufletul ei.

Nu-i putea spune adevărul după ce încercase această experienţă. Clipele erau prea preţioase pentru a fi mînjite de realitatea dură. Minciuni peste minciuni. Avusese cele mai bune intenţii, dar acum nevinovatele minciuni aveau puterea să-i distrugă fericirea. Jocul era prea complicat. Graham o iubea pe Agatha şi nu realiza că în acelaşi timp o iubea şi pe Autumn, dar, după toate indiciile, avea să se ocupe de înfăţişarea Agathei. Dragostea nu era oarbă!

Îi văzuse frumuseţea ascunsă şi se hotărîse să facă ceva în acest sens. Cu oricare alt bărbat această grijă faţă de ea ar fi deranjat-o, dar în acest caz se va întîmpla exact ce trebuia să se întîmple. Adio, Agatha; bun-venit Autumn. După aceea îi va explica cu grijă lui Graham că se abţinuse să-i spună adevărul pentru a-i dovedi că îl iubeşte atît de mult, încît dorise să-l facă fericit. Dacă hainele noi l-ar împiedica, fără comentarii s-ar întoarce la cele demodate şi fistichii.

Da, aşa mai merge. Era un plan bine gîndit. Rezultatul final va fi acela că Graham îşi va da seama cît de mult îl iubeşte şi vor rămîne împreună pînă la adînci bătrîneți.

– E frumoasă, murmură ea dusă pe gînduri.

– Cine?

– Viața.

– Ai dreptate, spuse el, sărutînd-o pe frunte. Dar a mea va fi foarte scurtă dacă nu mănînc ceva. Mor de foame.

– Îți pregătesc ceva.

– Nu te prosti. Eşti răcită, aşa că stai în pat.

– Cît am aţipit mi-am revenit. De altfel, cu puțin timp în urmă nu părea că-ți pasă prea mult de viruşi.

– Nu la viruşii tăi îmi stătea mintea atunci, zise el mîngîindu-i pîntecele şi sînii. Îşi aplecă capul să-i sărute pielea catifelată. Eşti atît de frumoasă.

– Şi tu, spuse ea, trecîndu-şi degetele prin părul creț de pe pieptul lui.

– Să nu mă înțelegi greşit, Agatha. Nu te iubesc pentru frumusețea ta, adică nu mă plîng că eşti cea mai frumoasă femeie cu care am făcut dragoste. Încerc doar să-ți spun că te respect pentru inteligența, meritele şi realizările tale. Aspectul exterior nu contează.

– Observ, zise ea alunecîndu-şi mîna în jos.

– De fapt, nu-i nimic dacă nu vrei să mergem la cumpărături. Oricum, n-o făceam decît pentru confortul tău. Dacă spui tu nu, aşa să fie.

– Ah, vreau să mergem. Mă va distra.

– Bine, dacă eşti convinsă de asta. Nu te-aş obliga să... Începu să gîfîie. Mă înnebuneşti.

– Eu? întrebă ea, apoi începu să-i traseze încet cu limba cercuri pe piept.

– Agatha.

– Da, Graham. Se uită în sus spre el cu un aer nevinovat. El îi acoperi gura cu gura lui, înăbuşindu-i hohotul de rîs. Un sărut pasionat care le stîrni din nou pasiunea. Se sorbiră unul pe celălalt de parcă ar fi avut buzele arse de sete, plimbîndu-şi palmele şi explorîndu-şi reciproc misterele trupurilor. În momentul orgasmului, Autumn simți că explodează şi se agață de Graham, descoperind din nou, împreună, extazul.

Reveniră treptat la realitate, în tăcere, incapabili să găsească cuvinte prin care să exprime măreția iubirii lor. În cele din urmă Graham o sărută lung şi se ridică.

– Incredibil, zise el.

– Da aşa este, spuse ea închizînd ochii. Absolut incredibil.

– Te iubesc.

Şi eu te iubesc, îşi spuse ea în gînd. Nu putea rosti cu glas tare acele cuvinte pînă ce şi ultima umbră a minciunii nu va fi dispărut, pînă ce nu va deveni Autumn. Declaraţia de dragoste nu trebuia să o facă Agatha.

– Acum, zise el, aşezîndu-se pe marginea patului, mă duc să pregătesc o omletă. Tu vrei?

– Nu, mersi, dar vin cu tine să beau o ceaşcă de ceai.

– Bine. Îşi trase pe el blugii. Îmbracă-te gros. Eşti încă răguşită.

– Hap-ciu!

– Ce spuneam eu! Termină de îmbrăcat, o sărută în grabă şi ieşi din cameră.

Autumn îşi puse cămaşa de noapte, apoi se îndreptă spre dulapul în care atîrna halatul ei preferat, cel bleu, pluşat. Îl avea de ani de zile; era moale, comod şi foarte lung. Tocmai bun pentru Agatha, se gîndi ea.

În bucătărie îi dădu lui Cricket să mănînce, puse apă la fiert pentru ceai şi se aşeză la masa cu tăblie din sticlă să-l privească pe Graham cum găteşte.

Se mişca lejer, senzual şi, în timp ce el spărgea ouăle, se pomeni privindu-i mîinile îndemîna-

tice, aceleaşi mîini care îi exploraseră trupul...

Agatha nu-i spusese că îl iubeşte, se gîndea Graham în timp ce turna ouăle în tigaie. Sperase, se rugase, dar ea tăcuse.

Actul sexual fusese fantastic. Ea i se dăruise în întregime, cu toată încrederea, fără reţinere. Voia să o ceară de soţie, dar nu putea pînă nu-i spunea şi ea că îl iubeşte. Aşa că, nu avea de ales decît să aştepte. O va ajuta să se transforme într-un fluture frumos şi, după aceea, cu degetele încrucişate va aştepta să vadă ce se întîmplă mai departe.

– Te descurci la bucătărie, zise ea.

– Mama m-a bătut la cap să gătesc, iar sora mea a trebuit să dea teste ca să schimbe o roată. Acasă la noi nimeni nu stă degeaba. Să mă fi văzut cînd am încercat să-mi cos un nasture la cămaşă. Mi-am înţepat toate degetele şi nimeni nu mi-a plîns de milă.

– Şi l-ai cusut pînă la urmă?

El rîse.

– M-am descurcat. Înainte, ai mei chiar făcuseră pariu pe zece dolari.

– Cred că sînt foarte nostimi.

– Aşa e. Părinţii mei sînt pensionari şi locuiesc la Malibu. Sora mea e măritată şi are un copil

mic. Locuiesc în Seattle. Înțeleg că tu nu o ai decît pe Autumn, dar, într-o bună zi... Sigur nu vrei nişte ouă?

– Nu, m-am săturat cu ce mi-ai pus pe tavă. Ah, fir-ar să fie. Iar mințise. Gata. Se săturase. Chiar atunci avea să-i spună lui Graham adevărul. Graham, zise ea în timp ce el se aşeza pe scaun în fața ei. Ca să-mi adun datele pentru teza de doctorat a trebuit să fac un studiu cuprinzător.

– Îmi închipui. Psihologia e o treabă complicată.

– Da. Am petrecut multe ore în bibliotecă, adunînd informații în vederea susținerii teoriei mele.

– Teorie?

– În lucrarea mea susțin că femeile culeg ceea ce seamănă, dar există şi excepții, bineînțeles. Oricum, sînt convinsă că voi prezenta o cazuistică interesantă.

– Bravo, spuse el dînd din cap. Adică, vrei să spui că dacă femeile se îmbracă într-un anume fel, bărbații se comportă ca atare?

– Exact. Datele studiului meu pornesc de la începutul secolului, dar... vezi tu... am dorit cîteva exemple şi din zilele noastre, şi am făcut experiența pe propria mea piele.

– Bei ceaiul? Apa e fiartă.

– Poftim? Nu. În interesul cercetării m-am îmbrăcat în călugăriță şi am intrat într-o speluncă şi...

– Ce-ai făcut? strigă el, nevenindu-i să creadă. Ai intrat acolo singură?

– Da. Ştiam că toți bărbații o vor trata pe călugăriță cu respectul cuvenit şi aşa s-a şi întîmplat.

– Nu-mi vine să cred! Bătu cu palma în masă. Nu-ți dai seama ce ți se putea întîmpla? Credeam că ai mai multă minte! Există bărbați pe lumea asta care nu țin cont de nimic. Ce alte tîmpenii ai mai făcut pentru studiul ăla afurisit? Nu, nu-mi spune, nu vreau să ştiu. Tot ce vreau să aud este că ai terminat de strîns faimoasele tale date.

– Da, am terminat, dar nu înțeleg de ce te agiți atît de mult!

– Agatha, îi spuse el, coborînd tonul, încearcă să înțelegi. Nu am mai fost îndrăgostit pînă acum şi sînt copleşit de emoții pe care nu le-am mai încercat niciodată. Vreau să te protejez să nu ți se întîmple ceva rău. Sînt sigur că pot s-o fac fără să te sufoc, dar pînă una alta cruță-mă şi nu-mi mai spune poveştile astea îngrozitoare despre cum ți-ai adunat informațiile pentru teză. În momentul de față sistemul meu nervos nu le suportă.

– Nici măcar una singură? întrebă ea plină de

speranță, aplecîndu-se spre el.

– Nu!

– Ah! Se lăsă pe spate în scaun. Fir-ar să fie!

– Nu vom avea secrete unul față de celălalt, dar cred că trecutul trebuie uitat. Sînt convins că nu vrei să auzi despre... Nu contează.

– Despre ce? întrebă ea, aplecîndu-se din nou spre el. Despre femeile pe care le-ai avut? Cred că le-ai uitat numărul.

– Agatha, te rog. Toate astea au rămas undeva în urmă. Ar trebui să încheiem un pact cum că nu mai aducem discuția despre cele petrecute în trecut.

– Un fel de cec alb care să însemne că ne iertăm totul pînă în clipa în care n-am cunoscut?

– Cam aşa ceva.

– Asta include şi ziua în care ne-am cunoscut?

Ziua în care s-a născut Agatha şi a început toată încurcătura.

– De unde vrei tu, zise el ridicînd din umeri, dar e o idee bună, fiindcă tragem linie şi peste Joyce St. James.

– Cine? Ah, da, Joyce. Nu ştiu la ce te referi, dar vreau să-ți spun ceva foarte important.

– Ceva legat de studiul tău?

– Da.

– Nu-mi spune. Simt că mă îmbolnăvesc de ulcer, aşa cum pretinde Bish că a pătit din cauza mea. Ce-a fost a fost şi nu mai vreau să aud de asta. Sînt sigur că teza ta va fi excelentă, dar hai să încheiem subiectul.

– Păcat, spuse ea, clătinînd din cap. Mare păcat!

– Cred, zise el, ridicîndu-se să-şi pună farfuria în chiuvetă, că ar trebui să te bagi în pat şi să te odihneşti. N-aş vrea să te las singură, dar ar fi mai bine să mă duc acasă să întocmesc raportul preliminar pentru Fisher. Ai notițele?

– Sînt în geantă. Ți le aduc imediat.

În living Graham o luă în brațe, iar ea îi încercui gîtul cu brațele şi privi în sus zîmbindu-i.

– N-aş pleca, dar trebuie să dormi.

– Am dormit toată după-amiaza.

– Răcelile astea sînt epuizante. Dacă nu te simți bine mîine, nu veni la birou. Îmi promiți că te îngrijeşti, Agatha?

– Da. O să mă îngrijèsc.

– Eşti supărată că am făcut dragoste? Să nu regreți nimic legat de ce s-a-ntîmplat între noi. Te iubesc foarte mult, Agatha Stanton.

Îşi aplecă capul să o sărute, iar Autumn se ghemui în brațele lui, savurîndu-i gustul, mirosul

şi căldura trupului. Limbile li se întîlniră şi gemură înăbuşit. Flăcările dorinţei începură din nou să o mistuie şi genunchii începură să-i tremure. Camera parcă plutea în ceaţă cînd Graham ridică capul.

– Dacă nu plec acum, nu mai plec deloc, zise el gîfîind.

– Rămîi, Graham.

– Nu. Mă simt vinovat că te-ai îmbolnăvit din cauza mea. Tu trebuie să te odihneşti, iar eu să întocmesc raportul. Dacă rămîn facem dragoste pînă dimineaţa. Noapte bună, Agatha. O sărută tandru pe buze, luă carnetul cu notiţe şi se îndreptă spre uşă. Somn uşor, iubito, îi spuse încet şi ieşi.

Autumn rămase cu ochii ţintă la uşa închisă, apoi se duse în bucătărie să-şi pregătească ceaiul. Dădu drumul la aragaz să se încălzească ceainicul, apoi se prăbuşi pe un scaun, cu braţele încrucişate pe masă, şi oftă.

Tot nu am apucat să-i spun lui Graham adevărul despre Agatha, îşi spuse vinovată. O repezise cînd îi povestise cum se deghizase în călugăriţă şi despre escapada la bar şi cu asta basta. Era de acord cu filozofia lui Graham cum că trecutul trebuie uitat.

Ea, în mod sigur, nu voia să afle despre aventurile lui amoroase şi nici să-l judece pentru ele. Era un bărbat viril.

Gîndul o făcu să roşească. Chiar că era! Acum însă se frămînta că nu îi spusese adevărul şi că nici nu credea că o va face prea curînd.

Va urma planul iniţial, rămînînd în continuare Agatha şi aşteptînd momentul potrivit.

Îi va urmări reacţia la hainele noi pe care şi le va cumpăra şi, în funcţie de asta, va stabili în ce moment şi cum îşi va face apariţia Autumn.

Apoi, dar numai atunci, îi va mărturisi că-l iubeşte.

După ce bău ceaiul se întoarse încet în dormitor şi se băgă în pat, cu nasul în perna care păstrase încă mirosul lui Graham Kimble.

CAPITOLUL 6

Graham studie schițele de pe planşetă şi dădu din cap mulțumit. Planurile lui Bish erau gata şi ieşiseră perfect. Era bun de cinste!

Intră în celălalt birou, unde Agatha dactilografia o scrisoare. Îl auzi apropiindu-se şi-şi ridică capul cu o mişcare ce îi răsuci pe umeri şuvițele blond-roşcate.

– Salut, spuse el. Abia acum am prins o clipă liberă să vorbim. Cum te simți?

– Bine. Mi-a trecut răceala.

– Arăți bine. Chiar foarte bine, conchise el. Îi plăcea cum îi şedea aşa părul. Şi, în vreme ce oribila rochie în dungi negre şi portocalii îi atîrna pe ea ca un sac, pantofii negri de lac, cu tocuri de opt centimetri îi făceau piciorul superb. Îi spusese

că pantofii îi rămăseseră în portbagajul lui, aşa că împrumutase o pereche de la Autumn. Avea un păr şi nişte picioare de milioane. Singura problemă rămînea îmbrăcămintea!

– Agatha, tocmai am terminat planurile lui Bish. Ce-ai zice dacă am ieşi diseară să sărbătorim?

– Mi-ar face plăcere, dar nu pot.

– A!

– Diseară am de văzut nişte pacienţi. Fac împreună cu un psiholog autorizat şedinţe de terapie în grup. Sînt orele de practică de care am nevoie pentru teza de doctorat. Diseară termin numărul de ore necesare.

– Vorbeşti serios? Înseamnă că vei avea şi tu ceva de sărbătorit. Trebuie să ne gîndim la ceva deosebit. Mă duc să-l sun pe Bish şi să-i spun că i-am terminat schiţele.

– Mulţumesc pentru invitaţie.

– N-ai pentru ce, spuse el zîmbind. De fapt, reluăm escapada întreruptă din cauza ploii.

În clipa asta m-aş mulţumi şi cu un sărut, se gîndea Autumn, în timp ce Graham se întorcea în biroul lui. O mai sărutase şi cînd trecuse de dimineaţă să o ia la serviciu şi atunci se topise în braţele lui. După aceea el nu-şi mai văzuse capul de treburi. Era un arhitect foarte talentat, iar ea se

aşteptase să aibă de-a face cu un obsedat sexual! Doamne, cît de mult îl iubea! Doar gîndindu-se la el şi începea să freamăte. Iar cînd îi zîmbea, o săruta sau o atingea simţea că leşină.

E fantastic să fii îndrăgostit, reflectă ea, dar ar fi fost şi mai bine dacă bărbatul acela ar iubi-o pe ea, nu pe trăsnita de Agatha. Treptat însă avea să rezolve ea şi problema aceea.

La ora cinci Graham ieşi din biroul său cu tubul de schiţe sub braţ. Îl aşeză în faţă şi venind mai aproape îi întinse mîna.

– Vino încoace, stimată doamnă.

Autumn se bucură în sinea ei şi se aruncă în braţele lui.

Trecîndu-şi buzele peste gura ei, îi mîngîie încet şi tandru buza inferioară. Ea îi primi sărutul închizînd ochii şi anticipînd momentul în care gura lui va pune stăpînire pe a ei. O cuprinse din nou acea dorinţă, de acum familiară, care o tulbura profund. Se ghemui la pieptul lui, dar el continuă să-i sărute obrajii, pleoapele şi linia fină a gîtului.

În timp ce îi frămînta umerii, ea îi respira parfumul persistent al after-shave-ului. El îi şopti numele cu voce tandră şi profundă, iar ea simţi că i se înmoaie picioarele. Gura lui era ca o dulce tortură care îi chinuia pielea înroşită şi era con-

vinsă că dacă nu ar mai săruta-o în acel moment, ar muri. Îi căută gura şi el gemu strîngînd-o în braţe. Se sărutară lung şi pătimaş, ţesînd în jurul lor pînza unei senzualităţi din care nu mai puteau scăpa. Se agăţă de el, clătinîndu-se pe picioare, iar el o îmbrăţişă strîns.

– Ah, Agatha, oftă el, cînd, în sfîrşit, ridică capul.

– Graham, şopti ea suspinînd, lipită de el.

– Cum te-ai simţi făcînd dragoste pe birou? Lipicioasă. Uită ce te-am întrebat. Fir-ar să fie, Agatha. Te doresc!

Îmi plac birourile, se gîndi ea visătoare. Doamne sfinte!

– Tre... începu ea, apoi se opri să-şi tragă răsuflarea. Trebuie să plec. Nu pot să întîrzii la întîlnire.

– O.K., zise el încruntat.

Îşi trecu palmele peste braţele ei, apoi o prinse de degete. Îi ridică fiecare palmă şi i-o sărută. Ea se înfioră de plăcere.

– Bănuiesc că vrei să-ţi iei maşina, zise el.

– Îţi mulţumesc că ai trecut să mă iei dimineaţă, dar chiar am nevoie de maşină diseară. Ne vedem mîine dimineaţă, Graham.

– Da. Ia-o înainte. Închid eu aici.

Ea îl sărută în fugă, îi zîmbi, îşi luă geantă şi ieşi. Graham se rezemă de marginea biroului împunîndu-şi să se calmeze. Se încruntă privind în gol. Ar fi făcut-o. Ar fi făcut dragoste cu ea pe birou! Unde-i dispăruseră judecata matură, controlul şi restricţiile pe care şi le impusese? Toate se duseseră pe apa sîmbetei de cînd se îndrăgostise de Agatha Stanton. Ciudată mai era şi dragostea asta. Îi luase minţile şi-i chinuia trupul de îşi plîngea singur de milă.

– Ei, fir-ar să fie, bombăni el.

Trebuia să se întîlnească cu Bish şi să bea ceva. Ceva mai mult!

Două ore mai tîrziu, Bish, încruntat, îi împingea în faţă farfuria.

– Mănîncă ceva, Cracket. Te-ai matolit.

– Asta şi voiam, îi răspunse Graham ursuz.

– Chelnerul se tot învîrte pe aici şi am impresia că vrea să eliberăm masa. Hai dincolo la bar să-mi spui ce te frămîntă. De cînd ne-am întîlnit doar atît am putut scoate de la tine, „Salut, Bish. Cum o duci?“ Haide.

Ajunşi în barul slab luminat Graham se prăbuşi greoi pe bancheta din piele, din separeu, şi Bish se aşeză în faţa lui.

Graham comandă băuturi unui barman, apoi oftă.

– O.K., Cracker. Ce-i cu tine? întrebă Bish.

– Nu mai ştiu. Am creierii făcuți maioneză. N-am mai fost niciodată atît de derutat.

– În legătură cu ce?

– În legătură cu dragostea, cu Agatha, cu totul. Apropo, sînt îndrăgostit de Agatha. Ți-am spus? Nu, cred că nu. Sînt îndrăgostit de Agatha Stanton.

– Fir-ar să fie, bombăni Bish.

– Poftim?

– Nimic. Zi-i mai departe. Nu pot spune că eşti cel mai fericit îndrăgostit pe care l-am văzut vreodată.

– Asta-i fiindcă sînt derutat. Vezi tu, Bish, intenționam să o accept şi să o prețuiesc pe Agatha aşa cum este. Nu e genul Betty Țîțe Mari, dar mie-mi plăcea. Treptat, am reuşit să-i descopăr adevărata frumusețe care se ascunde sub hainele alea îngrozitoare pe care le poartă.

– Şi?

– Am început prin a-i da sugestii, cum ar fi, să-şi poarte părul desfăcut, să-şi cumpere haine noi, chestii d-astea. A fost receptivă la tot ce i-am spus. Şi atunci am simțit că-mi iau foc creierii.

– De ce?

– Cred că ar fi o ticăloşie din partea mea dacă n-aş ajuta-o să-şi descopere ea însăşi frumuseţea. Are acest drept şi ştii la ce mă refer. Acum urmează partea care mă îngrozeşte. Mi-e teamă că va pica din cer, îşi va da seama că e o femeie superbă şi va accepta curtea altor bărbaţi.

– Poţi face faţă concurenţei, Cracker.

– Poate de, poate nu. Cîştig sau pierd. Înainte nu-mi păsa. Făcu o pauză cît barmanul le puse băuturile pe masă. O iubesc pe Agatha, Bish. Nu suport ideea să mi-o sufle altul. Şi mai e ceva, adăugă el pe un ton jalnic.

– Încă ceva?

– Da. Dacă doar în subconştient încerc să o transform pe Agatha, numai pentru mine? Şi dacă nu-mi place deloc cum o să arate? Oh, nu suport ideea asta atît de oribilă. Ar fi o meschinărie din partea mea.

– Ia-o încet. E drept că eşti supărat, dar te judeci prea aspru.

– Sînt mizerabil, un nenorocit, un...

– Vrei să încetezi şi să mă asculţi? Tu o ajuţi pe Agatha să-şi descopere frumuseţea. Just? Dar te întrebi de ce? Just? Just. Nu există decît o singură soluţie.

– Mi-am făcut-o cu mîna mea, zise Graham şi sorbi lung din pahar.

– Nu. Te consumi tu prea mult.

– Cum adică?

– Prea despici firu-n patru, Cracker. Nu poţi continua s-o iubeşti pe Agatha şi în acelaşi timp s-o înveţi cum să iasă din carapace. Păstrează-ţi dragostea pentru cînd va fi complet transformată şi atunci, cu mintea limpede, vei acţiona, ca şi ea dealtfel.

– Eşti nebun? Nu-mi pot schimba sentimentele aşa, dintr-o dată.

– E singura soluţie. Dragostea trebuie întreţinută, iar bărbatul trebuie să-i acorde toată atenţia. Tu te împarţi în atît de multe direcţii, încît mereu vei avea de suferit. Retrage-te, şi la momentul potrivit ocupă-te de un singur lucru. Momentan, concentrează-te asupra transformării Agathei Stanton într-o femeie frumoasă.

– Nu ştiam nimic despre lucrurile astea.

– Crede-mă. Sînt sigur că lucrurile se vor aranja la momentul în care Agatha îşi va desăvîrşi portretul. Gîndeşte-te la ce ţi-am spus.

– O.K., zise Graham mijind ochii în tavan. Mă gîndesc.

– Iar eu te rog, mormăi Bish.

Exact în clipa aceea Autumn intră în bar însoțită de o femeie frumoasă, în jur de patruzeci de ani. Se aşezară la o masă şi comandară ceva de băut.

– Nu-mi vine să cred, spuse Autumn. Am terminat şedințele de terapie în grup. N-am cuvinte să vă mulțumesc, doctor Wagner, pentru răbdarea şi sprijinul pe care mi le-ați acordat în ultimele luni.

– Mi-a făcut plăcere să lucrez cu tine, Autumn. Eşti miloasă, sensibilă, inteligentă... şi lista ar putea continua. Voi întocmi referatul şi-l voi înainta conducătorului de lucrare. În clipa în care teza va fi gata şi va primi avizul favorabil te vei numi doctor Autumn Stanton.

– Ce minunat sună!

– Spune-mi cum merge. Ți-ai adunat toate datele de care ai nevoie?

În timp ce Autumn îi vorbea despre studiul ei, în celălalt colț al barului Graham descoperea că ținînd capul pe spate şi privind cu ochii întredeschişi se simțea uşor amețit. Se îndreptă cu grijă în scaun, deschise ochii, apoi gura, dar nu scoase nici un sunet.

– Agatha, reuşi să articuleze în cele din urmă.

– Ce? întrebă Bish.

– Uite-o în separeul ăla!

Bish se întoarse să se uite şi înlemni.

– Oho!

Graham se aplecă înainte şi mîrîi încruntat:

– Cum e îmbrăcată?

– În rochie. Mai vrei să bei ceva?

– În rochie verde, exact culoarea ochilor ei. Al naibii să fiu dacă nu-i stă bine! Uite cum i se mulează pe sîni, pe talie. Ce dracu' are de gînd?

– Cracker, potoleşte-te!

– Asta s-o crezi tu! Se ridică în picioare şi traversă încăperea, cu Bish ţinîndu-se după el.

– şi încă mai adun date, spunea Autumn cînd îşi ridică privirea din întîmplare. Dumnezeule!

– Ce s-a întîmplat? întrebă doctor Wagner.

– Ah, vă rog, orice s-ar întîmpla în următoarele minute, intraţi în joc. O.K.? E mai important decît vă pot spune în două cuvinte.

– În regulă, dar ce

– Agatha! Graham se opri aproape clătinîndu-se la masa lor. Te-ai şi fardat... Fard de pleoape verde, ruj şi

– Nu cred că ne cunoaştem, îl întrerupse ea. Mă numesc Autumn Stanton.

Îi zîmbi, deşi inima îi bătea să-i spargă pieptul.

– La dracu', Agatha, zbieră el. Îşi cer să-mi spui de ce te-ai îmbrăcat ca o Cine eşti?

– Autumn Stanton, verişoara Agathei.

– Verişoară? Care verişoară? întrebă doctor Stanton. Ah, da, verişoara ta?

– Bună Autumn, zise Bish, zîmbindu-i peste umărul lui Graham. Sînt Bish Terzoni. Bănuiesc că ne-am adunat toată trupa, nu? Apropo, el e Graham Kimble.

– Domnule Kimble, zise Autumn, dînd din cap. Îmi face plăcere să vă cunosc. Înțeleg că Agatha lucrează temporar la dumneavoastră.

– Poftim? Clipi, o dată nedumerit. Ah, da, aşa e. Ați putea fi gemene, semănați perfect. Cu ceva diferențe, dar...

– Nu vreți să luați loc? întrebă Autumn. Doctor Lisa Wagner.

– N-aş pierde ocazia asta pentru nimic în lume, zise Bish aşezîndu-se lîngă aceasta. Tacă-ți gura, Cracker şi stai lîngă Autumn.

– A, sigur, zise el şi-i urmă instrucțiunile cu ochii pironiți pe Autumn. Situația asta mă pune în încurcătură. Arăți exact cum ar arăta Agatha, dacă... adică vreau să zic

– Unii bărbați ar putea-o considera pe Agatha o persoană modestă, domnule Kimble, spuse Au-

tumn. Să înțeleg că preferați o femeie mai modernă?

– În momentul de față preferă să studieze problema, zise Bish.

– Dumneata cine eşti? întrebă doctor Wagner. Avocatul lui?

– Aproape. Sînt cel mai bun prieten al lui Graham. Îl interesează foarte mult Agatha şi crede că ar trebui încurajată să-şi pună în valoare frumusețea.

– I-auzi, i-auzi, zise Autumn, ridicînd paharul. Sînt întrutotul de acord. Şi dumneavoastră doctor Wagner, nu? Lumea o aşteaptă cu brațele deschise.

– E adevărat? sări Graham ca ars.

– Nu! spuse repede Bish, aruncîndu-i o privire lui Autumn. O garderobă nouă şi cîteva farduri. Doar atît. Autumn nu se referea la bărbați sau la o viață agitată.

– Doamne, sigur că nu! zise Autumn cu mîna la inimă. O ştiu pe Agatha cum mă cunosc pe mine însămi. Nu ne plac petrecerile, dar credem în loialitate, în plăcinta de mere şi în stilul de viață american. Nu pot crede că sînt vorbele ei, mormăi doctor Wagner cu nasul în pahar, în timp ce Bish o privea.

– Nu-i o chestie nemaipomenită, Cracker, zise el zîmbind larg. Două femei care nu numai că seamănă, dar au aceleaşi concepţii de viaţă, preferinţe şi tot restul. Şi pe lîngă asta mai sînt şi inteligente. Singura diferenţă între ele este gustul pentru îmbrăcăminte. Cum crezi că ar arăta Agatha în rochia pe care o poartă Autumn?

– Extraordinar, spuse Graham uitîndu-se fix în ochii lui Autumn. Chiar extraordinar.

– Mersi, Graham, zise ea pierzîndu-se în adîncul vrăjit al privirii întunecate.

– Hai să dansăm, zise Bish apucînd-o de mînă pe doctor Wagner şi trăgînd-o afară din separeu.

– Se întîmplă ceva ciudat aici, rosti Graham scuturînd din cap şi luîndu-şi privirea de la Autumn. Cred că m-am îmbătat.

– De ce? Ce s-a întîmplat?

– Vocea ta, parfumul, felul în care mă priveşti, toate aparţin Agathei.

Spune-i, ţipă Autumn în sinea ei. Chiar acum! Spune-i!

– Graham, începu ea trăgînd adînc aer în piept. *Eu sînt* Agatha şi sper că nu te deranjează faptul că sînt o femeie atrăgătoare, nu? Dacă da, atunci am să port cu plăcere celelalte...

– Du-te naibii! o înjură el strecurîndu-se afară din separeu. O clipă am crezut că am înnebunit. Mi te închipuiam la fel de drăguță şi serioasă ca Agatha, dar m-am înşelat. Eşti tipică genului Betty Țîțe Mari şi ai tupeul să încerci să-l agăți pe iubitul verişoarei tale. Cu mine nu-ți merge fiindcă țin la Agatha, aşa că las-o baltă!

– Nu, Graham, stai puțin. N-ai înțeles. Încercam să-ți explic că eu...

– Ba am înțeles cît se poate de bine. N-ai nici o şansă. Locul e ocupat.

– Ei, fir-ar să fie, zise Autumn lovind cu palma în masă.

În clipa următoare apăru Bish privind încurcat, urmat de Lisa Wagner.

– Ce naiba se întîmplă aici? țipă el, făcînd să se întoarcă cîteva capete în direcția sa.

– N-am putea sta jos? sugeră Lisa.

– I-am spus lui Graham că eu sînt Agatha, spuse Autumn.

– Eu mă aşez, zise Lisa şi-l smuci pe Bish de braț.

– Şi? întrebă acesta luînd loc şi aplecîndu-se spre Autumn.

– S-a înfuriat. Crede că Autumn îşi bate joc de el, dîndu-se drept Agatha şi fiindcă o preferă pe

Agatha m-a luat drept o desfrînată.

– Oh, Doamne, Dumnezeule! exclamă Lisa şi Bish la unison.

– Autumn, zise Lisa, Bish mi-a explicat totul în timp ce dansam. I-ai spus lui Graham adevărul şi el refuză să te creadă?

– Da, răspunse ea, dînd din cap amărîtă. Felul în care mă privea m-a topit de tot. N-aş mai face asta în viaţa mea. Trebuie să-i spun, dar m-a înţeles greşit. O disprețuieşte pe Autumn. Doamne, ce mă fac. Îl iubesc atît de mult.

– Îl iubeşti? Vorbeşti serios? Chiar îl iubeşti? întrebă Bish.

– Ai probleme cu auzul? Da, îl iubesc, dar el o iubeşte pe Agatha! I-a spus... mi-a spus că o iubeşte. Chiar se apucase să facă aluzii cum ar putea accepta ca Agatha să se îmbrace ceva mai cochet şi eu am fost de acord, fiindcă dragostea lui valorează mai mult ca îmbrăcămintea. Poate nu rezolv nimic cu asta, dar mă voi îmbrăca aşa cum îi place lui Graham.

– Să fiu al naibii dacă asta nu-i o chestie drăguță, zise Bish.

– De ce nu eşti atent? se răsti ea lovind cu pumnul în masă.

El tresări.

– Scuză-mă. Am uitat ceva?

– Doar faptul că plăcerea de a corespunde dorințelor lui Graham urma să fie dovada marii dragoste pe care i-o port. Intenționam să-i spun cum s-a născut Agatha şi că, în realitate, sînt Autumn.

– Nu-i rău deloc, admise Bish.

– Nu-i bine deloc, spuse Lisa. Graham a cunoscut-o acum pe Autumn şi crede cu convingere că este o femeie neserioasă. Aş spune că în momentul de față Agatha i se va părea lui Graham chiar mai atrăgătoare, probabil din dorința de a o proteja să nu ajungă desfrînată ca Autumn.

– Nu sînt o desfrînată, zise Autumn indignată.

– Bănuiesc că asta este impresia lui Cracket, spuse Bish privind-o încurcat. Cînd va descoperi că eşti... că Agatha e... În sfîrşit.

– Şi ce să fac? Îşi puse cotul pe masă şi-şi propti obrazul în palmă. S-ar putea să nu mă accepte ca Autumn şi nici să mă ierte că am eliminat-o pe scumpa lui Agatha. Chiar dacă de acum încolo m-aş îmbrăca ca o şleampătă, pentru el aş fi tot Autumn Stanton.

– Dragostea învinge, zise Bish.

– Pe naiba! spuse Lisa.

– N-aveți o idee mai bună? întrebă Bish.

– Nu prea, răspunse aceasta. Părerea mea e că singurul lucru pe care îl are Autumn de făcut e să-şi continue planul iniţial de a coopera cu Graham în transformarea Agathei. Pe măsură ce ea devine Autumn s-ar putea să accepte că cele două sînt, de fapt, o singură persoană.

– Grozav, mormăi Autumn.

– Dragostea face minuni, zise Bish.

– Plimbă ursu', Terzoni.

A doua zi dimineaţă Graham îşi turnă singur cafea în ceaşcă, apoi se aşeză la biroul lui Autumn gemînd şi frecîndu-şi tîmplele. Îl durea capul îngrozitor.

Parcă cineva i-ar fi zdrobit creierii cu barosul. Ca în nenumărate alte dăţi luă hotărîrea să nu mai pună băutură pe limbă!

În mod cert era mahmur. Şi furios la culme! Autumn Stanton era o desfrînată. Cum de îndrăznise să-l agaţe? O făcuse, acceptînd să se dea drept Agatha pentru a putea pune laba pe el.

Unde îi era buna creştere? Biata Agatha. Dulcea, nevinovata şi credincioasa lui Agatha era la mîna acelei femei. Ei, fir-ar să fie, trebuia neapărat să facă ceva!

– Bună, ciripi Autumn intrînd în birou.

– Ah-h, gemu Graham ținîndu-se de cap. Vorbeşte mai încet.

– Ce s-a întîmplat, Graham?

– Mă cam doare capul.

– Isuse, sper că nu ți-am dat răceala?

– Nu, sînt convins că nu, Agatha. Trebuie să-ți vorbesc. Ia-ți o ceaşcă de cafea şi vino la mine în birou.

– Bine, spuse ea. Doamne ajută, îşi spuse în gînd pregătindu-se să-şi toarne din ibric. Ce avea de gînd să-i spună? Era clar că nu se simțea în apele lui. Fața lui avea aproape aceeaşi paloare ca a ei, care îşi pusese din nou costumul verde-oliv.

Luîndu-şi ceaşca intră în biroul lui Graham şi se aşeză în fața lui. El îşi scosese haina şi cravata şi-şi ținea capul pe spate. Ar fi vrut să i se aşeze pe genunchi, să-i acopere chipul palid şi frumos cu sărutări, să-l facă să uite de mahmureala aceea nesuferită. I-ar fi descheiat cămaşa şi şi-ar fi strecurat degetele în părul creț de pe piept şi...

– Hmmm! îşi drese vocea foindu-se pe scaun.

– Îmmm! zise Graham ridicînd capul.

– Doreai să-mi vorbeşti?

– Da. Se aplecă înainte şi-şi puse mîinile pe

birou. Agatha, te iubesc. Te iubesc şi sînt epuizat, nervos.

– Poftim?

– Dragostea este mult mai complicată decît credeam.

– Continuă, mormăi ea cu nasul în ceaşcă.

– Am o asemenea învălmăşeală în minte, încît trebuie să mă concentrez pentru a face ce trebuie la momentul potrivit. Îmi pun o mulțime de întrebări despre relația noastră.

– Nu înțeleg ce vrei să spui.

– Ții minte că ți-am promis că te duc să-ți cumperi haine noi? Tu de ce crezi că fac asta?

– Nu ştiu. Chiar, de ce o faci? Parcă spuneai că pentru confortul meu.

– S-ar putea să nu fie ăsta motivul. Cu riscul de a-ți răni sentimentele, trebuie să-ți spun că intenționez, se pare, să-ți schimb înfățişarea şi asta fiindcă nu mă pot obişnui cu gustul tău în ce priveşte îmbrăcămintea.

– Nu-i nimic, zise ea veselă. Fac cum vrei tu, Graham.

– Ba nu, strigă el. Ea tresări şi aproape că răsturnă cafeaua. Ah-h-h, capul meu. Ascultă-mă. Tu, asemeni unui fluture în cristalidă, îți vei lua zborul cînd vei ajunge o superbă creatură.

– Ah, oftă ea. Ce frumos ştii să vorbeşti.

– Nu mă întrerupe!

– Da, sigur, continuă.

– O clipă am simțit că ai dreptul să-ți cunoşti adevărata frumusețe şi că eu te pot ajuta s-o faci, dar nu mai vreau fiindcă nu-mi convine ideea ca alt bărbat să se uite la tine. Mai grav este că, fără să vreau, încerc să te ridic la nivelul pretențiilor mele şi lucrul ăsta mă dezgustă.

– Chiar te dezgustă?

– Normal că mă dezgustă!

– Nu şi dacă eu vreau s-o fac pentru tine. Dacă dorim amîndoi acelaşi lucru n-ai de ce să-ți faci probleme.

– Dar îți spusesem că te iubesc aşa cum eşti!

– Noile toalete nu-mi vor schimba structura sufletească, Graham. Aspectul meu exterior mă interesează prea puțin. Nu voi renunța la felul meu de a fi pentru tine, dar nu am nimic împotrivă să mă schimb. Nu ştiu însă cum ți-ar plăcea să arăt.

– Eu ştiu cum, zise el

– Pînă acum ți-a plăcut că mi-am desfăcut părul. Ce zici de pantofii lui Autumn? îl întrebă ridicînd piciorul. Ai mei au rămas în portbagajul maşinii tale.

– Nu pronunța numele acelei femei!

– Autumn! zise ea pe un ton nevinovat. De ce să nu vorbesc despre Autumn?

Se ridică şi se apropie de ea. Îi puse ceaşca pe birou şi o luă de mînă.

– Iubito, spuse el cu blîndeţe. Autumn nu-ţi este cea mai bună prietenă.

– E verişoara mea.

– Nu vreau să-ţi spun decît că, atunci cînd îşi doreşte ceva, caută să obţină acel lucru fără pic de scrupule.

– Cum poţi spune aşa ceva? Nici măcar n-o cunoşti. Aş merita Premiul Academiei pentru interpretare, se gîndi Autumn cu un aer ursuz. Şi mai trebuia să-i şi asculte dezertaţia asupra neobrăzatei de Autumn Stanton!

– Am cunoscut-o aseară.

– Ai cunoscut-o? întrebă ea cu ochii măriţi de uimire.

– Ştiam că eşti ocupată, aşa că m-am întîlnit cu Bish să-i dau planurile. Autumn a intra în bar însoţită de o femeie pe nume Leslie Wagner.

– Lisa. O... hmm, o cunosc pe Lisa Wagner.

– Mă rog. Oricum, Autumn a încercat să mă agaţe.

– Poftim? Pentru orice eventualitate începu să gîfîie.

– Îmi pare rău că ți-o spun. Ştiu că este dureros pentru tine să auzi asemenea lucruri. Mi-a spus chiar că dacă accept să-ți ia locul s-ar comporta ca tine, ar face orice. Nu pierde timpul degeaba. M-a dezgustat profund.

– Te-a dezgustat? repetă Autumn cu vocea ascuțită. Nu crezi că exagerezi? Poate ai înțeles greşit ce...

– Nici gînd. E genul Betty Țîțe Mari şi foarte activă. I-am spus foarte clar că țin la tine şi am plecat. Să nu mai ai încredere în ea, Agatha. Mă derajează faptul că locuiți împreună. Nu mă deranjează dacă îți vine să plîngi. Îmi închipui prin ce treci. Vrei să plîngi?

– Nu, mersi Graham. Poate mai tîrziu. Acum sînt teribil de derutată. Cred că m-am lămurit în privința lui Autumn. În clipa asta mă frămîntă problema hainelor. Mai mergem sau nu la cumpărături?

– Vrei să mergi?

– Numai dacă vrei şi tu.

– Vreau, dar habar n-am de ce! Asta e problema care îmi dă bătaie de cap.

– Eu cred că te gîndeşti prea mult la motive. Sufletul meu contează, Graham, şi nu-mi pasă dacă vrei să-mi refaci imaginea.

– Oricum, mi se pare incorect din partea mea.

– Bine c-o spui tu, mormăi ea.

– Agatha, cred că trebuie să te rog să fii de acord cu mine în această privință, fiindcă trebuie să descopăr ce doresc cu adevărat. Poate, după aceea, voi şti ce am de făcut.

– E o rugăminte rezonabilă.

– Pînă atunci nu voi mai face dragoste cu tine.

– De ce?

– N-aş putea! Cu cine aş face dragoste? Cu Agatha, cea pe care pretind că o iubesc aşa cum este, sau cu cea pe care încerc s-o schimb?

– Cui îi pasă? întrebă ea veselă.

– Mie! Pentru cine îți schimbi tu garderoba? Pentru tine sau pentru mine? Să fiu al naibii dacă ştiu!

– Hai să nu mai discutăm. Cînd poți merge la cumpărături?

– Nu mai devreme de sîmbătă. Mîine trebuie să mă duc cu Fisher la proprietatea lui.

– Bine.

– Diseară luăm masa împreună. Vom sărbători sfîrşitul perioadei tale de stagiatură şi nu vom discuta despre haine sau despre Autumn. Vom petrece o seară plăcută şi relaxată.

– Mi-ar plăcea.

Graham se ridică şi o luă în braţe sărutînd-o lung şi tandru, făcînd-o să i se înmoaie picioarele.

Să nu mai facă dragoste cu ea? Cu ce ton categoric o spusese!

În cele din urmă, se întoarse în biroul ei clătinîndu-se pe picioare şi se prăbuşi pe scaun. Lucrurile luaseră o întorsătură ridicolă. Nu fusese frumos din partea lui Graham să spună despre Autumn că este dezgustătoare. Fir-ar el să fie cu corectitudinea lui! Acum îl preocupa de ce voia să o modeleze pe Agatha!

Asta era şi trebuia să ia lucrurile aşa cum sînt. Graham o va transforma pe Agatha aşa cum dorea el să arate, iar ea îl va asigura permanent că avea motive întemeiate să o facă, indiferent de urmări. Avea o presimţire că totul se va termina prin a semăna leit cu Autumn, fiindcă îl văzuse la bar cum reacţionase cînd dăduse ochii cu aceasta. Nu avea aversiune faţă de femeile frumoase!

Apoi va veni momentul critic, momentul adevărului. Va sta în faţa lui Graham îmbrăcată elegant şi îi va dovedi că sufleteşte rămăsese aceeaşi şi îi va povesti totul, de la cap la coadă. Îi va declara că îl iubeşte, că ea, Autumn Stanton îl iubea cu toată fiinţa ei, iar el ori va rămîne foarte impre-

sionat, ori îi va zdrobi nasul. Clătină din cap şi oftă. Cum naiba de intrase în încurcătura asta? Pînă şi cei care jucau în seriale lacrimogene duceau o viaţă mai tihnită!

Graham se freca la rădăcina nasului şi privea pe fereastră ceaţa care se lăsase peste San Francisco.

Oraşul dragostei, mohorît şi friguros, medită el. Acesta era oraşul mohorît şi friguros, iar el era îndrăgostit. Dar Agatha? Ce sentimente avea pentru el? Ştia că îl place, dar îl şi iubea?

Cum ar reacţiona dacă ar trebui să-i recunoască faptul că de fapt voia să o schimbe pentru propria-i plăcere?

Ar răni-o într-atît încît ar pierde-o?

Ea pretindea că nu-i pasă, dar cum putea şti înainte de a se întîmpla? *Dacă* se va întîmpla. De ce nu se cunoştea mai bine?

Atît de mult ar fi vrut ca ea să spună că îl iubeşte!

CAPITOLUL 7

Oftînd cu tristețe, Autumn privea dulapul plin de haine atît de frumoase. Înfăşurată într-un prosop pufos, cu părul moale şi parfumat căzîndu-i ca un abur pe umeri, cu pielea catifelată şi strălucitoare, se simțea frumoasă şi feminină. Stătea pe marginea patului şi-şi privea încruntată mormanul de haine moderne.

Ce ciudat că oamenii dădeau atîta importanță frumuseții exterioare. Nici ea nu făcea excepție. Cheltuise timp, bani şi energie pentru a avea cele mai elegante toalete şi pentru a arăta permanent foarte bine. Pantofi, genți, eşarfe şi bijuterii, toate asortate. Nici un detaliu nu fusese omis.

Iubea fiecare lucruşor pe care îl avea. Se plăcea cînd se aranja şi se privea în oglindă. O fla-

tau privirile admirative ale bărbaților şi mesajul lor ascuns. Aşa era de cînd lumea. Studiile de psihologie îi dovediseră că oamenii simt nevoia să fie plăcuți, iubiți, să se simtă importanți şi utili. Lumea afacerilor şi a liberei inițiative speculase aceste sentimente şi anunțase că „sînt la modă siluetele subțiri", şi kilogramele în plus, părul cărunt şi ridurile trebuie să dispară. Lumea o luase de bună şi astfel începuse competiția.

Autumn nu-şi făcuse probleme pînă atunci, pînă la Graham, Agatha şi haosul de nedescris pe care îl crease. Era absurd, dar, dintr-o dată, toate preocupările ei păreau că se învîrt în jurul bunurilor materiale, adică a hainelor din dulap. Cu toate acestea, nu putea să ignore dorința de a-şi alege cea mai frumoasă rochie pentru întîlnirea cu Graham.

Dorea să se transforme într-o femeie frumoasă şi să-i urmărească privirea admirativă. Voia să vadă capete întorcîndu-se cînd va intra în restaurant şi oamenii şoptind ce pereche formau. Era rău sau era normal să dorească admirația străinilor şi a bărbatului pe care îl iubea? Mai mult decît atît, dacă Graham era convins că o preferă în stilul de a se îmbrăca al Agathei, se va simți, oare, mai bine ştiindu-se mai puțin admirată decît

ar fi putut fi? Cît de profundă era conştiinţa ei? Fir-ar să fie, în ce încurcătură intrase şi cît de derutată era că nu se cunoştea mai bine. Autumn se apropie de dulap lovindu-se uşor cu degetul peste obraz şi gîndindu-se cam cu ce s-ar fi îmbrăcat Agatha pentru ocazia aceea. În cel mai bun caz, dacă ar putea purta...

– Stai puţin, îşi spuse cu glas tare. De ce nu i-ar stimula lui Graham puţin imaginaţia. Bietul de el, era într-o dilemă îngrozitoare în ce o privea pe Agatha, cu toate îndoielile ce implicau schimbarea ei. Trebuia să-l ajute şi ea într-un fel. În seara aceea Agatha se va face frumoasă şi-i va demonstra lui Graham ce înseamnă să faci turul magazinelor.

Cuprinsă brusc de febra pregătirilor, Autumn începu să-şi caute în sertare lenjeria din dantelă, apoi reveni la dulapul de haine. Rochia arăta, pur şi simplu, superb!

Şi-o trase pe cap simţindu-i textura din crep moale, negru, mulîndu-i-se peste sîni, mîngîindu-i umerii, coborîndu-i pe spate, lăsînd la vedere pielea de culoarea fildeşului, apoi îşi lăsă în jos fusta şi falduriile moi îi acoperiră picioarele pînă la jumătatea gambei. Îşi încălţă sandalele negre de seară în bretele subţiri şi se fardă.

chii începură să-i strălucească cînd se roti privindu-se atent în oglindă. Totul va fi bine, concise ea. Era Autumn şi era îndrăgostită de Graham Kimble. Odată ce-şi va fi revenit din şocul produs de înfăţişarea Agathei, îi va spune tot adevărul.

Nu-i plăcea să trăiască în tensiune, să nu-şi poată declara iubirea, să joace un rol de care se săturase pînă peste cap. Seara aceea va fi seara cea mare! Da, aşa va fi, îşi spuse foarte hotărîtă. Iar de Agatha nici nu-şi vor mai aduce aminte.

Graham intră în liftul blocului în care locuia Autumn, salutîndu-l absent pe bărbatul înalt care se urcase o dată cu el. Străinul părea în jur de treizeci de ani şi purta uniformă de aviator.

– Dacă vreţi să apăsaţi la opt, îl rugă ofiţerul.

– Acolo merg şi eu, zise Graham cînd uşile se închiseră cu zgomot în urma lor.

– Sper că buna mea prietenă e acasă, spuse vesel ofiţerul. Nu mă aşteptam la permisia asta şi n-am apucat s-o sun înainte.

– Atunci, mult noroc, zise Graham zîmbind.

– Da, mi-a fost tare dor de ea.

Liftul se opri, uşile se deschiseră şi ofiţerul îi făcu loc lui Graham să iasă. Amîndoi o luară pe culoar în dreapta. Apropiindu-se de uşa lui Au-

tumn, Graham îşi înceti mersul şi cu coada ochiului văzu că ofiţerul făcea acelaşi lucru.

– Cred că s-a ivit o problemă, zise bărbatul în momentul în care se opriră amîndoi în faţa apartamentului 814. Trebuia s-o fi sunat la telefon.

– Nu era nevoie. La cine aţi venit în vizită?

Bărbatul se încruntă.

– La Autumn, fireşte. Aici locuieşte. Uite ce e, amice. Nu te nelinişti. Eu doar o salut şi-mi văd de drum.

– Nu-ţi face probleme, zise Graham la uşă. Îţi aparţine în întregime.

– Hmm? Bărbatul părea complet derutat.

Graham! se gîndi Autumn cînd auzi bătăi în uşă. Ah, te rog, te rog, fii înţelegător cu mine!

Îşi ţinu respiraţia şi abia reuşind să schiţeze un zîmbet deschise uşa. Văzîndu-i pe cei doi zîmbetul îi dispăru brusc, căscă gura şi ochii i se măriră de uimire. În clipa următoare le trînti uşa în nas.

– Doamne, ajută! şopti şi o deschise din nou. Bună, îi salută ea veselă. Inima îi bătea cu putere şi urechile îi vîjîiau. Ar fi vrut să se evapore. Ce nostim să vă întîlniţi aici, adăugă străduindu-se să zîmbească.

– Bună, iubito, zise ofițerul. Putem intra?

– Poftim? Ah, da, sigur, cum să nu. Se dădu un pas înapoi. Salut, Graham, spuse înghițindu-ți nodul din gît, în timp ce închidea uşa.

– Autumn. O salută dînd din cap, fără să zîmbească.

– Nu-ți îmbrățişezi... zise celălalt.

– Iubitul! strigă Autumn aruncîndu-şi brațele în jurul gîtului ofițerului. Ce faci? Mi-a fost dor de tine! Ce surpriză!

Graham îşi drese vocea.

– Scuzați-mă, dar am impresia că vreți să rămîneți singuri. Vrei să-i spui Agathei că am sosit?

– Cui? întrebă bărbatul.

– Agatha, zise Autumn, trăgînd adînc aer în piept. Da sigur, Agatha. Mai întîrzie puțin la baie. Haideți să bem ceva. Ce idee grozavă. Să bem ceva.

– Mai întîi să facem prezentările, spuse ofițerul. Autumn, cine e Agatha?

– Verişoara ei, îl lămuri Graham. Iar eu sînt Graham Kimble. Îi întinse mîna.

– Verişoară? repetă bărbatul, privind-o pe Autumn şi dînd absent mîna cu Graham.

– N-ai cunoscut-o, spuse Autumn. Graham, ți-l prezint pe maiorul Clint... Stayley. Clint, vrei să vii

puțin la bucătărie, dragul meu? Graham, simtă-te ca acasă.

– Ce nai... începu Clint, dar Autumn îl apucă de braț şi îl împinse afară din cameră.

– Sttt, iubito, gînguri el. Hai la bucătărie să ne salutăm cum trebuie.

În bucătărie, Autumn se prăbuşi peste masă, apoi îşi ridică încet privirea spre Clint, care şedea foarte încruntat cu mîinile încrucişate la piept.

– Pariez că te întrebi ce naiba se petrece aici, nu? îl întrebă ea.

– Mor de curiozitate, recunoscu el. De data asta, ce-ai mai pus la cale, Autumn. Ultima oară cînd m-am uitat în acte mă numeam Clint Stanton. Sînt fratele, nu iubitul tău. Cine dracu' e Agatha? N-avem nici o soră Agatha.

– Vorbeşte încet. Graham nu trebuie să afle adevărul în modul ăsta. Îşi va închipui că tu m-ai forțat să-i spun. Eram pregătită să-i explic totul în seara asta, dar acum nu m-ar mai crede.

Clint chicoti şi dădu din cap.

– Cred că e un tip de treabă. O.K., dă-i drumul.

Autumn îi povesti în şoaptă cum se născuse Agatha, despre dragostea ei pentru Graham, şi ce întorsătură neplăcută luaseră lucrurile. Clint fluieră încet şi lung cînd ea făcu o pauză.

– Eşti imprevizibilă, zise el căutînd paharele din dulap. Graham o să-şi închipuie cine ştie ce că facem aici. Rîse pe înfundate; mai bine ne-am întoarce cu băuturile pe care nu le-ai promis. Zău, Autumn, ai nevoie de un paznic. Chestia care mă surprinde este aceea că surioara mea este îndrăgostită. Eu mă întorc să-l verific pe tip.

– Nu mă poate suferi, spuse ea necăjită. O iubeşte pe Agatha. Clint, ai grijă te rog, cum vorbeşti cu Graham. Nu trebuie să bănuiască...

– Ai încredere în mine, zise el sărutînd-o pe vîrful nasului. N-am să te dau de gol, dar, ascultă la mine fetiţo, ai dat de dracu' Cu cît o lungeşti mai mult, cu atît îţi va fi mai greu să ieşi din încurcătura asta. Nici unui tip nu-i place să fie tras pe sfoară, dar mai ales unui îndrăgostit.

– Ştiu! Dar nu înţelegi de ce nu pot să-i spun în seara asta?

– Ba cred că ştiu. E ca şi cum ţi-aş fi forţat mîna. Am să-ţi urmez exemplul, dar sper din tot sufletul că eşti conştientă în ce ne băgăm.

– Nu fi prea sigur, mormăi ea, ieşind din bucătărie. Uite băutura promisă, Graham, ciripi ea făcîndu-şi apariţia în living.

Graham, care studia cărţile din bibliotecă, se întoarse încet şi se încruntă. Ei, fir-ar să fie, asta i

se întîmpla de fiecare dată cînd o privea pe Autumn. Semăna leit cu Agatha: vocea, gestica mîinilor, totul. Agatha putea şi ea fi transformată ca să arate la fel de frumoasă dacă purta haine potrivite, iar el va fi invidiat de toţi tipii care l-ar vedea cu ea la braţ.

Era atît de drăguţă! Cînd Autumn se lipise de aviator i se pusese un nod în gît. Fusese ca şi cum o văzuse pe Agatha în braţele altui bărbat! Ce naiba făcuseră în bucătărie? Dar ce conta, doar nu era Agatha, era Autumn. Sfinte Doamne, pînă la urmă avea să înnebunească!

– Graham, Clint îţi aduce băutura, zise Autumn.

– Poftim? Ah, da mersi. Luă paharul.

Autumn se uită la costumul lui gri şi conchise că era cel mai frumos bărbat din San Francisco. Îşi ridică privirea şi-i întîlni ochii negri şi adînci, şi pulsul i se acceleră. Rămaseră amîndoi nemişcaţi, privindu-se în ochi.

– Crezi că Agatha o fi terminat de îmbrăcat? întrebă el în cele din urmă şi sorbi din pahar.

– Cine? Ah! Mă duc să văd, spuse Autumn şi intră repede în dormitor.

Ei fir-ar să fie, se înfurie Graham. Încă două secunde şi ar fi luat-o în braţe să o sărute! Îi

înfierbîntase sîngele în vene şi...

– Autumn mi-a spus că eşti arhitect, zise Clint aşezîndu-se comod pe canapea.

– Da. O cunoşti de mult pe Autumn?

– De ani de zile. E frumoasă şi deşteaptă, pe deasupra. Mai rar asemenea combinaţie. Îl invidiez pe tipul care o s-o ia de nevastă.

– Nu eşti tu acela?

– Eu? Nu, nu. N-am de gînd să mă însor cu Autumn.

– Fiindcă, spuse Autumn intrînd în cameră, eu sînt îndrăgostită de altcineva. Şi încă foarte tare.

– Norocosul, zise Clint. N-ai fi fericit dacă s-ar îndrăgosti de tine o femeie ca Autumn?

– Cum să nu fiu? E gata Agatha?

– Încă nu, spuse Autumn. Graham, în legătură cu ce s-a întîmplat la bar aseară. Ai interpretat greşit ce ţi-am spus. Mă tem că ţi-ai făcut o impresie eronată despre mine.

– Ah! exclamă el.

– Nu voiam să te agăţ. Dacă cum ţi-am spus, iubesc pe cineva.

– Atunci, ce caută Clint aici? Ah, scuză-mă. Nu e treaba mea.

– Autumn şi cu mine sîntem doar prieteni, zise Clint. Îmi este ca o soră. Nu, domnule, cînd fata

asta spune că e îndrăgostită, să ştii că aşa e. E foarte corectă. Chiar dacă a făcut ceva ce ţi s-a părut suspect, nu e fiindcă ar fi vreo uşuratică. Aşa e, Autumn? Aşa e. Bărbatul care o iubeşte trebuie să o asculte pînă la capăt înainte de a o judeca. Trebuie să asculte povestea de la cap la coadă.

– Clint începu Autumn.

– Poveste pe care ar trebui să i-o spună imediat, o întrerupse acesta privind-o insistent, fiindcă dragostea este atotputernică, iar oamenii ar fi trişti dacă n-ar mai fi aşa.

– Eşti sigur că nu vrei să rămîi singur? îl întrebă Graham. Parcă ai vorbi codificat.

– Lasă-ne cinci minute, spuse Clint, ridicîndu-se în picioare. Du-te la bucătărie Autumn.

– Dar...

– Acum!

– Sînteţi caraghioşi, bombăni Graham şi-şi goli paharul.

La bucătărie, Autumn îşi puse mîinile în şolduri şi-şi privi fratele sfidător.

– Ce naiba faci? îl întrebă ea în şoaptă. Mi-ai promis că nu mă dai de gol.

– Asta a fost înainte de a-l fi cunoscut mai bine pe Kimble. La dracu' Agatha, l-ai îmbrobodit rău

de tot pe tip. Nu-şi mai dezlipeşte ochii de la tine cînd te vede şi asta-i fiindcă te iubeşte, dar nu ştie sau... ce mai ştiu eu. Ce crezi tu că simte el cînd îşi dă seama că e atras de tine, în vreme ce adevărata lui iubită face baie în încăperea alăturată? Eşti insensibilă şi te comporți detestabil. Trebuie să-i spui adevărul în seara asta, aşa cum ți-ai propus.

– În seara asta? Acum? O, Clint, nu!

– Ba da! L-ai chinuit destul şi asta nu-i corect. Sper că...

– Că ce?

– Că nu prea tîrziu. Chiar n-aş vrea să pariez cum va reacționa.

– Oh, Doamne!

– Ia-o din loc, surioaro. Du-te să înghiți gălușca.

– Nu pot. Mă doare stomacul. Îmi vine să vomit.

– Asta să i-o spui lui mutu', nu mie, zise Clint. Du-te, nu mai pierde vremea.

– Doamne ajută! spuse ea sprijinindu-se de masă.

– Uite ce e. Părerea mea este că Graham e un tip cumsecade, dar îți sînt frate şi nu te las singură în casa asta care ar putea deveni un ade-

vărat cîmp de luptă. Kimble s-ar putea enerva foarte tare.

– Clint, pentru numele lui Dumnezeu, doar n-o să mă omoare. Îl cunosc pe Graham. Îl iubesc pe Graham! Ascultă-mă, Clint. Nu-i momentul potrivit să i-o spun.

– N-am terminat discuția. Noi bărbații trebuie să ne aliem pentru a ne proteja împotriva femeilor fără minte.

– Ei, bine, eu nu! Își încrucișă brațele la piept. Ești nepoliticos. Mă faci să mă simt ca o tîmpită.

– Uneori, scumpa mea Autumn, îți dai singură calificative, iar acesta este unul dintre ele. Nu pot să cred că ai făcut o asemenea porcărie. E timpul să pui lucrurile la punct. Chiar acum!

– Oh, Doamne, spuse Autumn ieșind după el din bucătărie.

– Ce zici de încă un pahar, Graham? întrebă Clint cînd intră în living.

– Nu, mersi. Autumn, nu crezi că Agatha trebuia să fie gata pînă acum? Am rezervat masă la restaurant.

– Autumn vrea să-ți vorbească între patru ochi, zise Clint. Eu mă retrag în dormitor.

– Ia stai puțin. Doar n-ai să intri în dormitorul în care se îmbracă Agatha! spuse Graham.

– Oh, Doamne, zise Clint.

Uitîndu-se la Graham, Autumn îşi trecu nervoasă limba peste buza de jos. Sosise momentul decisiv al vieții ei.

Momentul adevărului. Toate ouăle în capul ei se vor sparge. Dacă s-ar fi gîndit înainte la alte zicale bătrîneşti, ar fi amînat acel coşmar!

– Au-tum! mîrîi Clint.

– Da! spuse ea trăgînd adînc aer în piept.

– Eu mă duc în dormitor, repetă Clint, luînd-o în direcția respectivă.

– Încă un pas, aviatorule, se răsti Graham, şi te fac bucățele!

– La dracu', Autumn! Zi-i ceva! Astfel îmi stîlceşte mutra!

– Te-ai lăudat întotdeauna că eşti dur şi bătăios, zise ea pufnind cu dispreț.

– Dar nu cu tipi atît de solizi ca ăsta! Îmi ştiu limitele. Spune-i că Agatha nu e în dormitorul ăla nenorocit!

– Agatha nu este în dormitorul ăla nenorocit, spuse ea cu voce pierdută.

– Mulțumesc, zise Clint respirînd uşurat.

– Poftim? întrebă Graham.

– A spus „Mulțumesc", spuse Autumn schițînd un zîmbet.

– Agatha nu-i acolo? țipă el. Atunci, unde naiba este? I s-a întîmplat ceva?

– Nu, nu, bineînțeles că nu. Graham, trebuie să discutăm. Dar fi calm, O.K.? Există o explicație perfect logică pentru tot ce se întîmplă aici. De fapt, dacă stai să te gîndeşti, e chiar caraghios. Oh, da, un şir întreg de întîmplări logice.

– Unde naiba e Agatha?

– Nu vrei să stai jos?

– Nu!

– Eh. Păi atunci cred că e momentul să-ți explic ce se întîmplă, nu? Da, aşa e cel mai bine.

– Autumn, rosti Graham printre dinți. Vreau să ştiu unde e Agatha. Şi să nu-mi spui că s-a scurs din cadă pe țeava de canalizare.

– Agatha, spuse Autumn trăgînd din nou adînc aer în piept, aşa cum o ştii tu, nu e aici, fiindcă... m-am hotărît să-ți fac o surpriză îmbrăcîndu-mă cu rochia asta pentru cină. Dar cînd a sosit Clint...

– Tu eşti Agatha? întrebă Graham, cu ochii măriți de uimire.

– Da, adică nu, nu chiar.

– La dracu'. Nu mă mai fierbe atît!

– Graham, Agatha nu există! N-a existat niciodată. Întotdeauna am fost eu, Autumn Stanton, cea pe care ai cunoscut-o... şi restul... Culegeam

date pentru teză şi am creat-o pe Agatha pentru a-mi susține teoria. Dar cînd...

– Ce tot spui acolo? o întrerupse el aproape sufocat. Cum?

– Părea foarte simplu, zise ea, dar toate au mers anapoda. Sau mai bine, depinde cum priveşti lucrurile. Ah, Graham, n-am vrut să te mint! Intenționam să-ți spun întreaga poveste. Jur. Dar nu doream să pierd...

– Naiba să te ia! țipă el, slăbindu-şi nodul de la cravată. Ai făcut totul numai pentru a strînge date? Pentru tine nu însemn nimic mai mult decît un şoarece alb de laborator?

– Nu!

– Dumnezeule! M-ai lăsat chiar să fac dragoste cu tine! Te-ai dedicat în întregime studiului tău, nu?

Clint deschise brusc uşa dormitorului.

– Te-ai culcat cu sora mea? urlă el. Eşti un om mort, Kimble!

– Clint, pleacă de-aici! spuse Autumn.

– Soră? Agatha... Autumn este sota ta?

– Este, fir-ar să fie!

– Clint, du-te în camera ta, îi ordonă Autumn.

– Nu mi-ai spus că te-ai culcat cu tipu', zise Clint. Ce naiba credeai că faci?

– Aduna date! izbucni Graham. Drăgălaşa ta surioară e o actriță înnăscută.

– Nu-i adevărat.

– Te-ai distrat de minune, nu-i aşa, Autumn? întrebă Graham pe un ton biciuitor. Cum ți-ai putut păstra mutra aia serioasă cînd i-am spus Agathei că o iubesc?

– Ah, Graham, te rog, zise Autumn, cu ochii în lacrimi.

– Am iubit-o, spuse el, coborînd brusc tonul vocii. Credeam că este tot ce mi-am dorit vreodată de la o femeie, soție şi mamă a copiilor mei. Am simțit că nu e cinstit dacă nu-i acord şansa să-şi descopere frumusețea. Ştiai toate astea fiindcă am fost sincer cu tine şi nu ți-am ascuns nimic.

– Ah, Graham, zise Autumn, cu lacrimi curgîndu-i pe obraji. Ascultă-mă, lasă-mă să-ți explic. Te rog. Graham, am atîtea să-ți spun. Nu e ce crezi tu. Nu mi-am bătut joc de tine. Te iubesc! Doream să arăt cum îți plăcea ție ca să-ți dovedesc dragostea mea.

– Scuteşte-mă, replică el, luînd-o spre uşă. M-am săturat. Poți să mă iei la bătaie, Clint, dar nu uita că eu am făcut dragoste cu Agatha, iar ea nu a existat niciodată.

– Da, zise Clint încet, înfundîndu-şi mîinile în buzunare. Iartă-mă că te-am ameninţat.

– Graham, stai puţin! strigă Autumn simţind că i se pune un nod în gît.

El se opri în uşă şi se întoarse să o privească. Avea o figură îndurerată. Strînse din dinţi şi-şi îndreptă umerii.

– Adio, Agatha sau Autumn, sau oricine ai fi cînd ai tu chef. Dacă nu reuşeşti la doctorat, oricînd te poţi face actriţă. Pe mine, în mod sigur, m-ai dus de nas.

– Ah, Graham, te rog, nu face asta. Te iubesc!

– Habar n-ai ce înseamnă cuvîntul ăsta, spuse el şi părăsi apartamentul, trîntind uşa în urma lui.

– Graham!

– La dracu', înjură Clint. Se repezi la Autumn şi o luă în braţe, în timp ce ea plîngea cu suspine. Ce porcărie. N-am mai văzut în viaţa mea un tip atît de furios. Iar tu arăţi îngrozitor. Chiar îl iubeşti?

– Oh, da, Clint. Îl iubesc. N-am vrut să-l rănesc. Nu mă va ierta niciodată. O iubeşte pe Agatha şi din cauza mea a piedut-o. Nu-şi dă seama că singura diferenţă între Agatha şi mine este felul în care ne îmbrăcăm. În rest, totul e la fel! Dacă voia eram dispusă să rămîn o şleampătă,

dar cred că totuşi s-a răzgîndit în privinţa asta. Ah, Clint, sînt atît de nefericită. L-am pierdut pe singurul bărbat pe care l-am iubit vreodată.

– Hei, zice el, prinzînd-o de umeri şi îndreptînd-o. Renunţi? Sora mea, bătăioasa, care a petrecut o noapte întreagă în copac cînd mama n-a lăsat-o să-şi facă părul blond, renunţă tocmai acum? Mă surprinzi, Autumn.

– Graham mă urăşte!

– N-ai dreptate. Graham te iubeşte!

– Nu-i adevărat. El pe Agatha o iubeşte!

– Doamne, ce cap sec ai. De-abia mi-ai spus că singura diferenţă între tine şi Agatha este îmbrăcămintea. El s-a îndrăgostit de persoana aceea, şi de felul ei de a fi, dar tu eşti persoana aceea. Pe tine te iubeşte, Autumn. Deocamdată nu-şi dă seama fiindcă e rănit şi furios.

– Graham crede că sînt o fiinţă insensibilă, fără sentimente, care nu a făcut decît să adune date pentru teza de doctorat. E convins, probabil, că mi-am luat notiţe cînd... Nu te mai gîndi la asta.

– Încerc, dar mi-e foarte greu să concep că surioara mea a crescut mare şi e îndrăgostită. Calmează-te, adună-te şi pregăteşte-te de un nou atac. Dacă renunţi, te bat la fund.

– Asta făcea tata cînd mă dădeam jos din copac, spuse ea, trîntindu-se pe canapea. Aşteaptă pînă-i povesteşte lui Bish care va juca, probabil, rolul ucigaşului plătit şi-mi va face cadou o pereche de ghete gipsate.

– Bish Terzoni?

– Da. E cel mai bun prieten al lui Graham. Îl cunoşti?

– Bineînțeles. Bish şi cu mine am jucat fotbal împreună la colegiu. Nu cumva îi spune lui Graham, Cracker?

– Ba da.

– Îmi amintesc cînd ne povestea despre escapadele lui cu prietenul Cracker. Aranjaseră să meargă împreună la acelaşi colegiu, deşi Bish era ceva mai mare decît Graham; apoi Bish a primit o bursă pentru fotbal la Stanford. Acum tata face afaceri cu Bish.

– Bish m-a recunoscut de cînd eram Agatha. Îmi văzuse fotografiile acasă şi ştia cine sînt. L-am convins să nu-i spună lui Graham că sînt Autumn. O să mă omoare că l-am rănit pe Graham.

– Poate că nu. Nu vrea să-l vadă pe Graham fericit? Bish este un tip simpatic. Poate, zic doar poate, va dori să te ajute.

– Ajutorul ăsta înseamnă moarte sigură. Ah-h-h.

Zece ani de acum încolo o să tot plîng.

– N-ai timp de asta. Trebuie să-ți pui la punct planul strategic.

– Întotdeauna vorbeşti în termeni milităreşti?

– Aşa se rezolvă treburile, nu? Pune-ți nişte blugi şi hai să mîncăm o pizza. Mi-e foame.

– Cum te poți gîndi la mîncare tocmai acum cînd am inima sfîşiată?

– Iar eu, stomacul gol. Du-te şi schimbă-te.

– Bine, zise ea oftînd adînc. Am ales rochia asta special pentru Graham şi pentru cina de la restaurant.

– Crede-mă că a observat-o. Graham Kimble e foarte conştient că Autumn Stanton e o femeie frumoasă.

– Dar o iubeşte pe Agatha! spuse ea, intrînd în dormitor.

– Aşa că fă ceva în privința asta! strigă Clint după ea.

Graham intră în casă şi-şi aruncă haina pe un scaun. O privi cîteva clipe amintindu-şi de vremurile cînd nu făcea aşa ceva pentru că, zicea el, unei soții nu-i place să aibă un soț prost crescut.

– La naiba, mormăi el şi se îndreptă spre bar. Începu să-şi toarne ceva tare, apoi se răzgîndi.

Autumn îi făcuse destul rău. N-o să ajungă acum, din cauza ei, o sugativă. S-o ia naiba pe Autumn Stanton cu minciunile ei cu tot. Pentru ea fusese un joc dezgustător. Da, totul. Iar Agatha nu mai exista. Femeile pe care le iubea se evaporau de parcă niciodată n-ar fi existat.

Stînd pe canapea îşi dădu seama că deja îi simţea lipsa. Îi era dor de Agatha, cea cu ochii mari şi verzi, părul mătăsos, pielea ca fildeşul şi rîsul zglobiu. Şi ce bine arăta în seara aceea aşa îmbrăcată. Ei, stai aşa. Nu era Agatha, era Autumn. Ba nu, era Agatha, dar se schimbase pentru el ca să-i facă surpriză. Şi încă ce surpriză! Agatha avea... Nu, fir-ar să fie, nimeni nu se putea compara cu Agatha Stanton.

– Simt că înnebunesc, se adresă el unei perne aflată la capătul canapelei. Am trecut prin sită pînă şi ultimul fir de nisip! Şi, pe lîngă toate astea simt de parcă mi se răsuceşte un cuţit în gît. Voia să facă dragoste cu Agatha. Care, de fapt, era Autumn. Am făcut dragoste cu Autumn Stanton. Trecuse prin cea mai incredibilă experienţă din viaţa lui. Emoţiile se împletiseră cu reacţia fizică. O sărbătoare a simţurilor pe care nu o mai încercase niciodată. Pasiune şi împlinire. Fusese o contopire a inimilor, a sufletelor şi a trupurilor. Şi totul

se întîmplase cu Autumn.

Graham îşi trecu palma peste faţă, îşi scoase cămaşa din pantaloni şi o deschise. Se aşeză din nou, îşi lăsă capul pe spate, închise ochii şi avu imaginile celor două, a Agathei şi a lui Autumn, plimbîndu-se de colo-colo, transformîndu-se una în cealaltă, pînă ce simţi că îi vîjîie creierii.

– Fir-ar să fie, mormăi, apoi se duse la bar unde îşi turnă o gură de whisky, după care tuşi de parcă.i-ar fi luat foc gîtul. Intră în bucătărie, deschise uşa frigiderului, apoi o trînti la loc. Fir-ar să fie, zise din nou.

Ajuns în living privi pe fereastră panorama de vis a oraşului San Francisco. Îşi aminti din nou cum făcuse dragoste cu Autumn şi simţi o căldură în tot corpul. Întrebări care cereau răspuns îi frămîntau mintea.

De ce, pentru numele lui Dumnezeu, nu putea scăpa de amintirea lui Autumn, de moliciunea pielii ei, de pasiunea cu care îl întîmpina cînd stătuse deasupra ei?

Totul fusese o falsă, o şaradă. Atunci, de ce faptul că făcuse dragoste cu ea însemna atît de mult pentru el? Chiar şi acum, fiind conştient că nu o făcuse cu iubita lui Agatha, se simţea emoţionat şi cuprins de dorinţă. Fusese o aventură de

o noapte petrecută cu Autumn care aduna nişte nenorocite de date. Şi atunci de ce nu putea uita ce s-a întîmplat, trăgînd o linie.

O detesta pe Autumn Stanton, dar ardea de nerăbdare să îl atragă din nou în adîncurile ei calde ca mierea. Ce naiba îi făcuse oare femeia aceea?

– Lasă-mă în pace, Autumn Stanton, spuse el întunericului de afară. Nu mi-ai făcut destul cît să-mi ajungă o viaţă întreagă? Îi spusese chiar că-l iubeşte! Cuvintele pe care spera să le audă rostite de Agatha le auzise din gura lui Autumn... atunci cînd plîngea... cînd lacrimile îi curgeau şiroaie pe faţă. Doamne, ce tristă era, de parcă inima se frînsese în două. Exact ca a lui.

– Uit-o, zise scuturînd din cap. Se poate preface ca o actriţă, ce naiba. Nu mai vreau s-o văd în viaţa mea! Niciodată. Mă duc la culcare.

Dar Graham o văzu din nou pe Autumn, care-i bîntui visele chinuindu-i somnul. Era îmbrăcată în superba rochie neagră, cu părul blond-roşcat ca o cascadă, şi plîngea.

CAPITOLUL 8

A doua zi dimineață, înfășurată în halatul pluşat, Autumn se plimba posomorîtă de colo-colo prin living. Toată noaptea se zvîrcolise în pat, dar nici zorii nu-i aduseră mai multe speranțe în suflet.

Îl iubea pe Graham. Îi era dor de el. Ar fi vrut să-şi spună că vina fusese numai a lui şi să se înfurie pe el, dar nu putea. În tot acel scenariu exista un singur personaj fără scrupule şi acela era ea. Nimeni în afară de ea nu putea fi acuzat pentru durerea pe care o simțea în inimă şi cea pe care o văzuse în ochii lui întunecați.

Clint fusese drăguț, medită ea continuînd să se plimbe prin cameră. O îndopase cu pizza şi cu vorbe de încurajare apoi o condusese acasă. O

îmbrățișase, îi spusese să lupte pînă în pînzele albe pentru Graham Kimble, apoi plecase să prindă avionul. O lăsase singură şi părăsită. Plînsese. Doamne, ce mai plînsese! Dar lacrimile nu făcuseră decît să-i provoace o migrenă îngrozitoare, să-i umfle ochii şi să-i înroşească nasul.

Iar acum, Autumn se confrunta cu o nouă dilemă: promisiunea făcută mătuşii Nancy. Graham avusese nevoie de o secretară, iar Autumn îşi luase slujba în primire. Îşi dăduse cuvîntul mătuşii că va fi foarte conştiincioasă şi că în lipsa ei treaba va merge ca pe roate. Îi mai jurase că dragul de Graham nu va avea neplăceri din cauza ei. În privința asta se întrecuse pe sine. Reuşise să-i facă inima țăndări.

– Nu mă pot duce la birou, murmură ea. Mă va azvîrli afară dîndu-mi un şut în fund, fiindcă în mod sigur şi-a luat o altă secretară în locul meu. Şi dacă aceea era o zăpăcită care încurca lucrurile? Graham era prea ocupat şi nu avea timp de persoane incompetente. Nu avea de ales. Se va oferi să rămînă pînă la întoarcerea mătuşii Nancy. El o va refuza şi neavînd încotro va pleca, dar cu conştiința ceva mai împăcată că nu fusese ea cea care nu-şi ținuse promisiunea față de mătuşă.

Se îmbrăcă într-o bluză de culoare bleu, se

fardă cu grijă şi-şi perie părul pînă cînd îl făcu să lucească. Imaginea din oglindă îi spuse că arăta foarte drăguță. Migrena îi reconfirma că se simțea îngrozitor. Mai oftă o dată adînc, îşi luă geanta şi ieşi din casă.

– Ei, fir-ar să fie! bombănea Graham, apăsînd cu putere tastele maşinii de scris. Ținînd cont de cît m-a costat, ai crede că poate bate singură! În spatele lui se deschise uşa şi el se răsuci pe scaun. Autumn, ce cauți aici? Doamne sfinte, cum arăta! Era frumoasă. Incredibil de frumoasă. Dar, ce-mi pasă mie? Ei, zise el privind-o.

Autumn închise uşa şi-şi ridică bărbia cu un aer hotărît. Graham arăta obosit. Părea epuizat. Dorea să-l îmbrățişeze, să-l liniştească, să-i spună că îl iubeşte, să-l privească în ochi toată viața, exact ca în romanele de dragoste.

– Graham, zise ea, dîndu-şi imediat seama că îi tremură vocea. Ştiu că nu vrei să mă vezi, dar am crezut că e de datoria mea să vin şi să-mi ofer serviciile ca secretară. I-am promis mătuşii Nancy că în lipsa ei problemele de serviciu nu vor avea de suferit.

– Nancy e mătuşa ta? întrebă el, ridicîndu-se în picioare. Oh, Doamne, în zilele noastre nu mai poți avea încredere în nimeni.

– Ea nu are nici o vină în toată treaba asta. Eu am convins-o să mă lase în locul ei.

– Ah, da, Autumn, actrița. Nancy n-a avut încotro.

– Ai sunat la biroul de plasări?

– N-am avut chef să angajez pe nimeni. M-am gîndit să-mi fac singur treburile. Pînă acum am descoperit că nu bat chiar atît de prost.

– Uite ce e, Graham. Știu că e o situație neplăcută. Dar sîntem oameni maturi. Sînt o secretară bună şi tu ştii asta foarte bine. Nu-i neapărată nevoie să-mi vorbeşti mai mult decît strictul necesar. Nu e bine ca randamentul tău să scadă din cauza greşelii mele de interpretare.

– Greşeală de interpretare? repetă el. Asta numeşti tu haosul pe care numai tu l-ai provocat în viața mea? O mică greşeală de interpretare? Ştii ce, vreau să-ți spun o bombă, Autumn Stanton. Calci în picioare tot ce întîlneşti în cale.

– Aşa, care vasăzică! izbucni ea. Vreau să te anunț că eu mă consider atît de îngrozitoare. În tot haosul ăsta de nedrescris m-am îndrăgostit de tine şi-mi amintesc că ți-am spus-o aseară! Cum crezi că e să fii îndrăgostită de un bărbat care iubeşte o altă femeie? Mai ales cînd aceea nici măcar nu există?

– Nu rosti acele cuvinte! zise el, trecînd pe lîngă ea. Să nu îndrăzneşti să spui că mă iubeşti! Nu ştiu ce mai pui la cale, dar de data asta nu-ți merge cu mine. N-am pomènit în viața mea o asemenea mincinoasă ca tine. Nu mai vreau să am de-a face cu tine, dar mă gîndesc la afacerile mele. Stai jos şi bate, dar să nu scoți o vorbă.

– Bine. Excelent. Grozav, zise ea trîntindu-se pe scaun. Oricum nu mai aveam nimic să-ți spun decît că să-ți faci singur cafeaua.

– La dracu', bombăni el intrînd în biroul alăturat.

În spatele lui, Autumn îi scoase limba.

– Ce bărbat nepoliticos, se adresă ea maşinii de scris. Chiar foarte nepoliticos, da, cu toate astea îl iubesc atît de mult.

– Lua-o-ar naiba, mormăi Graham privind pe fereastră, dar nevăzînd nimic. Naiba s-o ia pe Autumn asta. În visele lui petrecuse cu ea o noapte infernală, apoi apăruse în biroul lui arătînd de parcă ar fi coborît din paginile revistei *Vogue,* spunîndu-i că îl iubeşte. De ce îi declarase că îl iubeşte? N-avea nici un sens. Nimic din ce fusese între ei nu însemna mai mult decît o culegere de date. Trebuia să o alunge, să o uite şi ar fi făcut-o dacă nu ar fi semănat atît cu Agatha! Acea Agatha pe

care şi-o imagina după ce ar fi mers cu ea la cumpărături.

– Niciodată n-am acceptat-o pe Agatha aşa cum arăta, zise el încet simţind un nod în stomac. Ar fi făcut orice ca să o schimbe. Ar fi transformat-o pe Agatha în Autumn, femeia care îl şocase cu frumuseţea ei. Şi atunci ar fi avut tot ce-şi dorea: o soţie inteligentă şi gospodină care să-i crească copiii şi femeia superbă şi pasionată cu care să împartă patul. Ah, cu cîtă pasiune i se dăruise Agatha!

– Ah, Doamne, murmură el, frecîndu-şi ceafa. Iar îl apucase. Cu Autumn făcuse, de fapt, dragoste! Autumn! Trebuia să facă ceva înainte să-şi piardă minţile. Agatha nu mai exista. Nu existase niciodată. Trebuia să înţeleagă acest lucru. Dar nu era uşor atîta vreme cît copia ei fidelă se afla în biroul alăturat! Mai ales că Autumn era o actriţă înnăscută, fără scrupule în ce privea sentimentele celorlalţi. Categoric, nu-i plăcea deloc femeia aceea!

Stătea cu ochii în tavan trecînd în revistă tot ce se întîmplase. Autumn purta întreaga vină, hotărî el. Durerea din inimă şi confuzia din mintea lui numai ei i se datorau. Pentru asta trebuia să plătească!

Se răsuci şi o luă spre biroul ei. Se postă în

fața ei, cu palmele pe birou, apoi se aplecă pînă ce aproape îşi atinseră nasurile şi o privi direct în ochii mari şi verzi.

– Uite ce e, domnişoară Stanton, zise el şi maxilarul îi zvîcni nervos. M-ai întors pe dos şi m-ai pus la uscat. Simt că înnebunesc şi totul numai din vina ta. Singurul mod în care o pot uita pe Agatha este să mă descotorosesc de tine! O-dată cu tine va dispărea şi ea. Trebuie să mă conving că nu eşti nici pe departe femeia pe care mi-o doresc. Aşa că, vom petrece împreună timpul necesar pînă voi realiza ce am de făcut mai departe!

– Dar...

– Mi-o datorezi, Autumn Stanton şi jur că dacă mai faci glume cu mine şi-mi spui că mă iubeşti îți rup gîtul. Ai priceput?

– Dar...

– Trec să te iau disèară la şapte. Pregăteşte-ți valiza.

– Poftim? țipă ea ascuțit.

– Ai auzit foarte bine! Mergem în weekend la cabana mea. Tu şi Agatha veți dispărea din viața mea şi nu intenționez să pierd decît timpul necesar cît trebuie pentru asta.

– Şi dacă refuz să plec cu tine?

– Atunci poți să-ți iei adio de la slujba mătuşii Nancy fiindcă o concediez.

– Ăsta-i şantaj!

– Exact, doamnă. Jocul meu poate fi la fel de josnic ca al tău! Ei, ce zici?

– Retractez toată părerea bună pe care mi-am făcut-o despre tine, Graham Kimble.

– La şapte!

– Voi fi gata!

– Perfect, zise el retrăgîndu-se în biroul lui.

Autumn clipi o dată să vadă dacă nu cumva visează. Dumnezeule, nu era un coşmar, se întîmpla aievea! Pleca cu Graham în weekend. Tipul chiar era nebun! Voia să o uite pe Agatha petrecîndu-şi timpul cu Autumn? Era o tîmpenie, o aiureală. Pe de altă parte, poate avea dreptate. Din punct de vedere fizic Graham se simțea atras de ea. Era evident de fiecare dată cînd îşi plimba privirea asupra ei, neomițînd nici un detaliu al fizionomiei ei. Totuşi, ea, ca persoană, nu-l interesa, convins fiind că nici pe departe nu se putea compara cu neprețuita lui Agatha. Aşa că, sentimentul de dispreț putea fi mai puternic decît atracția față de ea şi astfel totul era posibil.

Eroare, îşi spuse în sinea ei zîmbind larg. Ceea ce domnul Graham Cracker nu ştia era că ea, în

esență, era Agatha! Dorea să fie soție și mamă, să vegheze asupra familiei sale. Cunoștințele de psihologie ar fi ajutat-o să-și clădească un cămin fericit. Jurămintile sfinte făcute în fața altarului le-ar fi respectat pînă la moarte. Își dorea toate acestea și îl dorea pe Graham.

Dînd din cap hotărîtă puse o coală de hîrtie în mașina de scris și începu să bată. Cîteva minute mai tîrziu ușa biroului se deschise și își făcu apariția Bish Terzoni.

– Bună dimineața. Aga... Autumn? Se opri mut de uimire.

– Bună, bună, ciripi ea.

– Ce cauți aici? Ce se-ntîmplă? De ce ești Autumn? Unde-i Cracker?

Ea îl privi încurcată.

– La care dintre întrebări să răspund mai întîi? De ce nu te duci să stai de vorbă cu Graham și să te pună el la curent?

– În ce ape se scaldă?

– Nu mă-ntreba.

– Aoleo. Bish străbătu încăperea, intră în biroul lui Graham și închise ușa în urma sa. Autumn își încrucișă mîinile pe birou așteptînd, imaginîndu-și scena care se desfășura alături.

– Au început, zise ea în sfîrșit.

– Ce zici că ai de gînd să faci? zbieră Bish. Doamne Cracker, ție-ți filează o lampă?

Autumn rîse şi-şi reluă treaba.

În biroul alăturat, Bish îşi trecea degetele prin părul negru şi des, şi se uita la Graham cu o privire încruntată.

– E singura modalitate, zicea Graham. Nu mai suport. Mă uit la Autumn, o văd pe Agatha şi îmi spun că nu există nici o Agatha, apoi cînd îmi zîmbeşte, cînd mă priveşte cu frumoşii ei ochi verzi, vreau s-o sărut fără să-mi pese de sentimentele mele. O disprețuiesc.

– Atunci de ce o răpeşti şi o tîrăşti după tine în weekend, la cabană. Ai înnebunit!

– N-am înnebunit, spunea Graham, începînd să se plimbe prin cameră. Am dus-o pe Agatha la proprietatea lui Fisher, din Marin County, ne-am plimbat prin pădure şi am stat în mijlocul naturii. A fost ceva nemaipomenit, cel puțin pînă a început ploaia, dar chiar şi atunci Agatha a fost teribilă cînd a trebuit să se usuce, o adevărată sportivă. Îmi imaginam cum ar fi fost să mergem la cabană doar noi doi.

– Şi?

– Şi. Lui Autumn nu-i va plăcea. Ăstora simandicoşi nu le place reîntoarcerea la natură. Ideea

lor despre disconfort în weekend se rezumă doar la lipsa căzii cu apă caldă. Îmi voi aplica un tratament de şoc pentru a-mi dovedi mie însumi odată pentru totdeauna că Agatha nu există şi astfel va lua sfîrşit acest coşmar.

– Şi dacă planul tău dă greş?

– Nu va da. Autumn va detesta un weekend la pădure. Agathei i-ar fi plăcut la nebunie. Ştiu foarte exact ce merită. N-am de ales decît să înfrunt adevărul, apoi mă pot împăca cu soarta. După cum vezi, am luat-o razna.

– Dar cabana ta este şic şi e confortabilă ca acasă. E drept că nu ai cadă cu apă caldă, dar există cuptor cu microunde, combină stereo, un congelator plin cu mîncare şi vinuri de calitate superioară în cămară. Asta numeşti tu disconfort?

– Situația poate fi ceva mai neplăcută dacă nu funcționează curentul electric.

– N-o să faci aşa ceva.

– Ba chiar o s-o fac.

– Te-ai țicnit, Cracker.

– Sînt disperat! Vreau s-o uit pe Agatha. În capul meu este un adevărat talmeş-balmeş. Mi-o amintesc pe Agatha, apoi îmi dau seama că de fapt, e Autumn. Înnebunesc. O duc acolo şi la sfîrşitul weekend-ului voi fi iarăşi un om liber. Este

singura modalitate. Atceva nu mai ce face.

– Foarte interesant, zise Bish, dînd din cap. Puțin cam drastic, dar interesant. Păi, atunci, îți urez mult noroc.

– Doar atît? Nu vrei să mai stai o jumătate de oră să discutăm?

Bish îşi puse mîna pe umărul lui.

– Nu. Descurcă-te singur, băieţaş. Scoateți-o din minte odată pentru totdeauna pe Agatha Stanton. Sper din tot sufletul că o vei aprecia pe Autumn la justa ei valoare.

– Nici nu mă îndoiesc, zise Graham cu un aer morocănos. Planul meu e aproape genial.

– Absolut, spuse Bish ascunzîndu-şi un zîmbet. Acum trebuie să dispar. Vorbim luni, să-mi dai raportul complet.

– Şi să sărbătorim evenimentul.

– Fii pe fază. Salut, Cracker.

– Bish, nu vrei să-ncetezi să-mi mai spui aşa?

Bish începu să rîdă şi ieşi. Trecînd pe lîngă biroul lui Autumn îi zîmbi hoțeşte, îi făcu cu ochiul şi o amenință cu degetul. Autumn zîmbi încîntată.

Restul dimineții se scurse în linişte. În foarte mare linişte. Graham ieşi din birou doar pentru a-i da ordine Agathei care îi răspundea numai cu un „Da, domnule“ El jubila, iar ea stătea tot timpul

încruntată. Şi nimeni nu pregăti cafeaua. La prînz Graham îi spuse că se duce să se întîlnească cu Fister şi că va trece să o ia la şapte fix. Ea îl informă pe un ton rece că va fi gata de plecare.

Ceea ce şi făcu. Îmbrăcată în blugi şi pulover gros, de lînă, cu teneşi în picioare îşi pusese valiza şi o haină lîngă uşă înainte de ora şapte.

Pe Cricket îl dusese unor vecini care îl adorau şi udase plantele. Totul era în regulă, cu excepţia nervilor ei...

Tensiunea nervoasă a lui Graham, din timpul zilei, i se transmisese şi ei şi se simţea epuizată. Ştia că fericirea ei depindea de acel weekend, pe care Graham îl socotea drept modalitatea în care putea scăpa de Agatha şi de Autumn, dar care ei îi oferea şansa de a-l convinge că aparţin unul altuia pentru totdeauna.

Ştia că în orele care vor urma va trebui să fie foarte sinceră. Uneori, în diferite ocazii fusese nevoită să mintă, să suporte nesfîrşitele partide de hochei atunci cînd o interesa vreun jucător sau să se plictisească citind poeziile vreunui scriitor bărbos.

Cu Graham era cu totul altceva. Legătura lor începuse sub semnul minciunii şi nimic nu se va schimba. Va fi ea însăşi, Autumn Stanton şi se va

ruga ca zeul Cupidon să fie de partea ei. Dacă Cupidon era un cititor statornic al romanelor de dragoste îi va fi de mare ajutor.

La şapte fix, sosi Graham, îmbrăcat în blugi strîmți şi pulover de culoarea vinului roşu de Burgundia, părînd că umple camera cu prezența sa. Autumn nu-şi putea lua ochii de la el şi inima începu să îi bată cu putere.

– Eşti gata? întrebă el morocănos, fără să o privească.

– Da.

– Şi pisica?

– Am dus-o la vecini.

– Bine. Îi iuă haina şi valiza. Hai să mergem.

– Le pot duce şi singură.

– Tu stinge luminile şi încuie uşa, spuse el pe un ton tăios. Întîrziem.

– Doamne, mormăi ea, executîndu-i ordinele şi urmîndu-l afară.

Seara era umedă şi răcoroasă, iar ceața crea o atmosferă stranie. Graham traversă oraşul spre podul Golden Gate. Autumn îşi aminti de primul drum făcut împreună pe pod. Pe vremea aceea era Agatha şi mergeau la proprietatea lui Fisher, discutînd despre istoricul podului. Rîseseră, se simțiseră bine împreună şi, mai tîrziu, făcuseră dra-

goste. În ziua aceea fuseseră fericiți, se descoperiră, își dăruiseră inimile și trupurile. Fusese minunat.

Și acum? Liniștea din mașină era apăsătoare. Simțea aceeași tensiune ca atunci cînd, în spațiul restrîns, aproape că se atinseseră. El își ținea maxilarele încleștate și strîngea volanul în mîini cu mai multă forță decît era necesar. Ea distrusese tot ce fusese între ei, iar gîndul acesta o făcea să simtă înțepături în inimă și să ofteze tot timpul.

– Ți-e frig? o întrebă Graham.

– Nu. Dacă simt răcoare, îmi iau haina pe mine. Graham, nu-i așa că n-o s-o concediezi pe mătușa Nancy?

– Bineînțeles că nu. Nu mă pot descurca fără ea. În afară de asta, îmi și place. E o femeie foarte drăguță.

– Ea te adoră. E atît de mîndră de tine, încît bănuiesc că te ia ca pe unul dintre băieții ei.

– Ai o familie numeroasă, nu? Nu doar o verișoară.

– Foarte numeroasă și toți sînt niște oameni minunați. Părinții sînt plecați în vacanță, dar cînd ne adunăm este un adevărat haos. Clint apare întotdeauna cu cîțiva dintre colegii lui aviatori, iar

mama tot întinde mese, dar pe ai mei nimic nu-i deranjează. Din partea noastră se pot aştepta la orice.

– Ai fost o pacoste pe capul lor, îmm? o întrebă privind-o cu coada ochiului.

Ea rîse.

– N-o să-ţi vină să crezi. Doamne, ce chelfăneală luam pentru năzbîtiile pe care le făceam! Tata spune că îmi vor prinde bine dacă copiii mei vor avea acelaşi temperament. „Atunci vei plăti toate oalele sparte, fetiţo", obişnuieşte să spună el. Clint zice că n-are de gînd să se însoare ca să nu-şi asume riscul.

– Nici pe tine nu te văd în postura de femeie măritată, replică Graham tăios.

– Dimpotrivă, în ziua în care, în biroul tău, îţi... Agatha îţi explica părerea ei despre echilibrul între familie şi carieră, acelea erau... sentimentele mele.

– Scuteşte-mă, Autumn, spuse el pufnind cu dispreţ. Recunosc de la o poştă femeile neserioase şi tu eşti una dintre ele. Nu-mi servi mie chestia cu căminul-copii şi bărbatul, fiindcă nu ţine. Nu contest că n-ai fi mai inteligentă decît majoritatea femeilor uşoare, dar, în rest, eşti făcută din acelaşi aluat.

– Greşeşti, Graham, zise ea încet.

– Pe naiba, replică el cu voce scăzută, dar înflăcărată.

Autumn întoarse capul să-şi ascundă lacrimile care începuseră să-i curgă pe obraz. Simţise fiori de gheaţă în tot corpul cînd auzise vorbele lui pline de dispreţ. Chiar nu mai avea nici o speranţă? Graham era rănit şi neîncrezător în absolut tot ce spunea sau făcea. Nu mai avea, oare, nici o şansă să treacă de zidul pe care îl clădise în jurul lui? Cum ar putea să-l convingă să aibă încredere în ea, în dragostea pe care o simţea cu fiecare fibră a fiinţei sale? Pierduse bătălia înainte de a fi început-o? Îl pierduse pe Graham al ei?

Liniştea stînjenitoare se instală din nou, în timp ce Graham ieşi din şoseaua principală şi o luă spre Marin County, în direcţia opusă drumului spre proprietatea lui Fisher.

Autumn se întreba absentă cît va dura pînă vor ajunge la cabană. Oftînd obosită, îşi lăsă capul pe spate şi închise ochii. În cîteva minute adormi. Graham îi aruncă o privire încurcată. Probabil că Autumn îl lua drept fraier.

Chiar îşi imaginase că va înghiţi minciuna ca pe lîngă carieră îşi dorea şi o familie? De ce nu înceta cu prostia aceea? Insista degeaba, fiindcă

el ştia deja cu cine are de-a face. Nu trebuia să se lase dus de nas. Îi făcuse plăcere să o audă povestind despre familia ei şi despre năzdrăvăniile din copilărie.

Doamne, ce frumos rîdea! Şi s-ar fi mințit pe sine dacă ar fi spus că nu observase ce bine îi stătea în blugi şi pulover. I se mulau perfect pe trupul acela pe care el îl cunoştea atît de bine. Numai privind-o, şi îşi amintea atingerea pielii ei, sînii ei plini...

– La dracu'! mormăi el simțind că-l apucă căldurile. Trebuia să ignore efectul fizic pe care Autumn îl avea asupra lui, fiindcă nu simțea nici cea mai mică dorință să se culce din nou cu femeia aceea. Atunci şi niciodată!

Dînd cu hotărîre din cap, Graham apăsă puternic pe accelerație şi maşina țîşni în viteză. În jur de zece vor fi la cabană, calculă el şi tot atunci va începe atacul hotărîtor.

La sfîrşitul weekend-ului va fi terminat şi cu Agatha şi cu Autumn Stanton, şi se va întoarce în oraş stăpîn pe viața sa. În oraşul mohorît al dragostei. Mohorît sau scăldat în razele soarelui, oricum, dragoste nu va mai exista niciodată în inima şi sufletul lui Graham Cracker Kimble!

CAPITOLUL 9

Graham o scutură uşor de umăr.

– Autumn, trezeşte-te. Am ajuns.

– Poftim? Ridică încet capul. Ah, cred că am adormit. Cît e ceasul.

– E trecut puțin de zece, zice el, deschizînd portiera.

Privi încruntată, apoi îşi deschise şi ea portiera, şi coborî. Se zgribuli înfrigurată. Noaptea era rece şi întunecoasă. Ceața deasă nu lăsă să pătrundă nici lumina stelelor, nici razele lunii.

– Te conduc. Urmează-mă.

– Să te urmez. De-abia te văd! E întuneric beznă.

– Cabana e chiar în față.

– Stai puțin.

– Ce... ce faci?

– Ai curea, spuse ea, ridicîndu-i puloverul, aşa că mă ţin de ea. Dacă totuşi te împiedici am să te las să cazi. Ia-o înainte, Macduff, adăugă ea, rîzînd veselă.

Graham o privi peste umăr, apoi o porni spre cabană. Ce degete calde avea. Şi le strecurase între curea şi piele, şi atingerea lor îl excita, dar, în realitate, abia aştepta ca ea să-şi spargă capul din cauza întunericului. Ce degete fierbinţi avea!

– Acum poţi să-ţi iei mîinile de pe pantalonii mei, zise el ursuz, în timp ce lăsa jos hainele şi valizele. Vreau să descui uşa.

– O.K., zise ea, desprinzîndu-şi degetele. Înăuntru sper să fie mai cald.

El împinse uşa, luă bagajele şi intră urmat de Autumn.

– Stai aici. Mă duc să dau drumul la curent.

Ieşi afară, iar ea scrută întunericul încercînd să vadă ceva în cabană, dar nu zări decît urma mobilelor. Îl auzi în spatele ei pe Graham.

– Să-l ia dracu' E întrerupt.

– Vorbeşti serios? Ce ne facem? E un frig îngrozitor. Ai şemineu şi lemne uscate?

– Da. Aşteaptă. Mă duc la bucătărie să caut lampa de petrol.

Ea se rezemă de uşă, în timp ce el bîjbîia prin întuneric.

– Ah, fir-ar să fie, ţipă el o clipă mai tîrziu.

– Ce s-a-ntîmplat?

– M-am lovit la fluierul piciorului şi doare al naibii!

– Sărăcuţu' de tine, zise ea, abţinîndu-se să nu izbucnească în rîs.

– Termină, Stanton! bombăni el.

Graham se mai lovi de vreo două ori şi trase cîteva înjurături care o lăsară pe Autumn cu gura căscată.

– Ce gură spurcată, mormăi ea. Mă îngrozeşti!

Peste cîteva minute el se întoarse aducînd o lampă de vînt, a cărei flacără îi lumină faţa. Autumn izbucni în rîs.

– Ai o mutră de pirat şi înjuri ca un pirat.

– Am crezut că mor şi nu cred că e prea amuzant, Autumn.

– Scuză-mă, zise ea încă rîzînd.

– Hai să vedem ce se poate face, spuse el îngenunchind în faţa şemineului.

La lumina lămpii, Autumn străbătu camera fără să se lovească şi se aşeză în genunchi alături de Graham.

– Îmi place şemineul, mai ales pietrele.

– Le-am cules cu mîna mea, zise el, aşezînd ghemotoace de hîrtie pe grătar.

– Bănuiesc că tot tu ai făcut planul cabanei.

– Da. Unde sînt chibriturile?

– Aici. Îi dădu cutia. Cred că trebuie să fie o senzaţie nemaipomenită să porneşti de la zero şi să realizezi ceva palpabil.

– Altcineva a construit-o.

– Da, dar ideile şi concepţia îţi aparţin. Eşti norocos cu talentul tău. Nu toţi îşi pot împlini visurile.

El întoarse capul şi o privi preţ de cîteva clipe, apoi scăpă chibritul, ţipînd:

– Mi-am ars degetele!

– Ah, Doamne, lasă-mă pe mine. În ritmul ăsta nu mai apuci ziua de mîine.

– Ţi-ar plăcea.

Ea aprinse hîrtia în cîteva locuri şi focul începu să pîlpîie, apoi el puse cîţiva buşteni care îl înteţi, încălzind şi luminînd camera.

– În sfîrşit, spuse Autumn.

– Mie mi-e foame, zise Graham.

Duse lampa la bucătărie, iar Autumn se aşeză turceşte în faţa şemineului. Un foc romantic, o cabană în mijlocul pădurii şi doar ei doi. Era singură cu bărbatul pe care îl iubea şi din cauza

căruia suferea atît de mult. Naiba să-l ia pe Graham Kimble. De ce, oare, era atît de încăpățînat? Îl simțea pe Graham Kimble umblînd prin bucătărie, în vreme ce ea privea ca hipnotizată flăcările. Pe măsură ce căldura îi pătrundea în corp, alungă şi gîndurile negre.

Graham rămase în prag privind-o. Cît era de frumoasă! Flăcările îi jucau în părul auriu, avea chipul senin şi pielea îi strălucea de căldura focului. Fără doar şi poate, era cea mai frumoasă femeie pe care o cunoscuse vreodată.

Şi pînă atunci se comportase admirabil în ce priveşte pana de curent. El fusese cel cu scandalul şi agitația. Acum i-ar fi dat drumul fiindcă ar fi mîncat o friptură mare, în sînge, dar abia aştepta să o vadă ce mutră face cînd va auzi că nu găsise altceva de mîncare decît nişte pesmeciori.

– Pesmecior, zise el încruntat apropiindu-se.

– Îmi plac la nebunie.

– Îți plac?

– Cum să nu, deşi o să murim de sete după ei.

– Cred că se poate găsi pe aici, pe undeva, o sticlă de vin.

– O cană de vin, pesmeciori şi tu, spuse ea rîzînd.

– Mmm. El se întoarse şi ieşi din cameră. De

ce naiba era atît de veselă? Erau într-o cabană la dracu' în praznic, fără curent şi în afară de cutia cu pesmeciori toată mîncarea îngheţată la congelator. Se comporta de parcă s-ar fi aflat în cea mai elegantă staţiune!

Se întorsese cu vinul şi două pahare, apoi se aşeză pe jos rezemîndu-se cu spatele de canapea. Îşi întinse picioarele şi le încrucişă la glezne. Autumn se aşeză lîngă el şi zîmbi cînd el îi întinse paharul cu vin.

– Mersi, spuse ea. Este atîta linişte aici, încît mi-ar plăcea să rămîn o săptămînă. Îmi dau seama că de mult n-am mai reuşit să mă odihnesc. Mă simt de parcă aş învăţa pentru doctorat de o veşnicie. Ah, scuză-mă, nu cred că te interesează subiectul.

– Nu în mod deosebit. Oricum, te admir pentru felul în care te străduieşti să-ţi iei doctoratul. Ar fi fost mai simplu să te măriţi cu un tip bogat care să-ţi ofere în continuare o viaţă lipsită de griji. Îţi admir inteligenţa, Autumn, dar...

– Da, ştiu, zise ea oftînd. Am zbîrcit-o cînd am inventat-o pe Agatha. Îmi pare rău pentru tot, crede-mă.

O privi în fugă, apoi îşi îndreptă din nou atenţia asupra focului. Îi părea rău pentru tot? Îi părea

rău că au făcut dragoste, încercînd senzații care nu pot fi descrise. Cîtor bărbați le mai sucise mințile în acelaşi fel? De ce-i păsa lui? Aceasta era Autumn şi nu-i plăcea de ea chiar deloc.

– Nu mă crezi că-mi pare rău, nu? continuă ea, privind în paharul cu vin.

– Ceea ce cred, spuse el posomorît, este că ți-ai bătut joc de mine. Îți adunai date şi te amuzai pe seama mea. M-am îndrăgostit de Agatha, ai ştiu acest lucru şi totuşi ai continuat.

– Şi eu m-am îndrăgostit de tine, şopti ea.

– Ți-am mai spus să nu rosteşti cuvintele astea! Voiam ca Agatha să mi le spună, nu tu! Nu-mi dau seama însă de ce insişti repetîndu-mi-le. Cunoşti regula jocului. Declarațiile de dragoste nu-şi au rostul după o noapte în care nu a fost vorba decît de sex.

– Nu m-am culcat cu tine doar pentru sex! spuse ea ridicînd vocea. Cum îndrăzneşti să mă etichetezi în felul acesta. Nici nu ştii ce vorbeşti.

– Nu? Dar tu îți aminteşti că am făcut dragoste? Că *eu* erau în patul tău, şi că tu ai luat totul în joacă, doar pentru a-ți aduna datele?

– Nu-i adevărat!

– Ha! exclamă el şi îşi goli paharul.

– Mă judeci pe mine, mă acuzi şi-mi ții predici

despre onestitate. Onestitate? Asta să i-o spui lui mutu', Kimble! Pe Agatha ai mințit-o chiar de la început.

– Poftim? Ai înnebunit.

– N-am înnebunit. Îi spuneai că o iubeşti aşa cum arăta. Apoi nu mai ştiai ce să faci ca s-o schimbi. La început părul, apoi îmbrăcămintea. Spuneai că pentru confortul ei. Pe dracu' O făceai pentru tine, ştii bine. Voiai să arate ca scoasă din cutie şi să faci pe nebunu' în fața celorlalți bărbați. Am văzut cum mă priveai, Graham. Îți plac femeile frumoase, ca oricărui alt bărbat. Tu ți-ai bătut joc de Agatha şi dacă ar exista în realitate ar trebui să-i ceri scuze!

El deschise gura să spună ceva, apoi o închise şi dădu din cap. Rămase cu privirile în tavan cîteva momente înainte de a vorbi:

– Ai dreptate, recunoscu el. Am încercat să o schimb pe Agatha. Îi descoperisem adevărata frumusețe şi mă hotărîsem să i-o pun în valoare. M-am mințit, prefăcîndu-mă că o fac pentru ea, dar nu era aşa. Am fost un egoist, dorind totul pentru mine. Sînt un nemernic.

– Nu, nu eşti. Eşti o ființă omenească şi nu consider că e rău să îți placă, să admiri lucruri frumoase. Fiecare avem eul nostru şi trăim într-o

societate care profită de acest lucru.

– Vorbeşti ca un adevărat psihanalist.

– Sper, spuse ea zîmbind. Oricum, eu mi-am analizat foarte bine trăirile sufleteşti.

– Tipii ăia nici n-ar mai trebui să te examineze. Îți meriți din plin diploma.

– Mulțumesc, Graham.

Se priviră în ochi şi timpul parcă se opri în loc. Lumina flăcărilor se juca pe fețele lor. Dorința mereu crescîndă oglindită în ochii verzi ca smaraldul şi în cei întunecați la înteți ritmul inimilor. Rămaseră nemişcați, abia respirnd, dar se priveau cuprinşi de pasiunea care se redeştepta în ei.

– Autumn, rosti Graham în cele din urmă, cu voce răguşită, nu-mi face asta.

Autumn întoarse capul să-şi ascundă ochii plini de lacrimi. Nu avea nici un rost, se gîndi ea tristă. Graham era prea încăpățînat, zidul pe care şi-l înălțase în jurul său era prea înalt şi nimic din ce i-ar fi spus sau ar fi făcut nu i-ar fi schimbat părerea despre ea. Pierduse ceea ce iubise. Cine zice că e mai bine aşa decît să nu ştii ce înseamnă iubirea habar n-avea ce înseamnă o inimă rănită.

– Autumn, plîngi?

– Nu. Cum o să plîng. Sînt obosit. Aş vrea să dorm. Bănuiesc că există paturi pe aici.

– Da, la etaj sînt două dormitoare. Cabana e construită în forma literei A, la fel ca şi cea pe care am desenat-o pentru Fisher. Apropo, mi-a acceptat ideile preliminare. Notiţele pe care le-ai luat la faţa locului au fost excelente.

– Agatha le-a luat, Agatha a dactilografiat rapoartele şi a făcut cafeaua excelentă. Autumn se ridică. Minunata Agatha a fost cea care îţi îndeplinea visul de a îmbina perfect cariera cu viaţa de familie şi... Se opri, cu vocea înecată în lacrimile care îi curgeau pe obraji. Cu ea ai făcut dragoste. Agatha a fost cea care pentru plăcerea ta s-ar fi îmbrăcat oricum şi trăia doar pentru clipa în care o vei cuprinde în braţe.

– Autumn, nu mai plînge, spuse Graham ridicîndu-se şi el, şi apropiindu-se de ea.

– Să nu mă atingi, zise ea dîndu-se înapoi. Renunţ, Graham. Ai cîştigat, eu am pierdut, dar ţi-o repet, singura diferenţă între Agatha şi mine era aspectul exterior. Doar atît. În rest, ne asemănăm perfect, nu înţelegi? Nu ea a fost cea care ţi-a spus că te iubeşte fiindcă nu i-am permis să se amestece în viaţa noastră. Cuvintele mie îmi aparţin. Mie! Te iubesc, Graham... dar cred că te şi urăsc!

– Autumn...

– Taci. Taci din gură! Ți-am suportat destul acuzațiile şi remarcile tăioase. N-ai decît să crezi ce vrei despre mine. Nu-mi pasă. Vrei ca eu şi Agatha să dispărem din viața ta? Perfect. Ea, oricum, n-a existat niciodată, iar eu mă întorc la San Francisco să-mi reiau viața de pînă acum. Eşti liber, aşa cum ți-ai dorit!

– Nu!

– Acum mă pot duce sus? întrebă ea pe un ton sarcastic. Vreau să dorm.

– Sus o fi frig. Stai aici, O.K.? Mă întorc imediat.

– Unde te duci?

– Tu stai aici, zise el şi se năpusti afară.

– De ce nu? bombăni ea. Se dăduse în spectacol față de Graham. Îşi descărcă sufletul şi plînsese în fața lui. Unde îi dispăruseră orgoliul şi demnitatea. Se făcuseră bucățele, la fel ca inima ei. Voia să plece acasă, să părăsească locul acela şi pe Graham Kimble.

– O.K., spuse el întorcîndu-se în fugă şi trîntind uşa. Uite. Aprinse un bec. Au dat drumul şi la căldură. În cîteva clipe se va face cald.

– Cum ai rezolvat cu pana de curent?

– Te-am mințit, Autumn. Nu i-am dat drumul din centrală.

– De ce?

– Fiindcă eram convins că o să faci mutre şi astfel aş fi avut o dovadă în plus că eşti total diferită de Agatha. Dar te-ai comportat excelent, chiar şi atunci cînd ți-am oferit doar pesmeciori. Scuză-mă. A fost o tîmpenie.

– Adunai date, nu-i aşa, Graham? întrebă ea pe un ton ironic. Vai ce interesant. Acum sîntem chit, nu? Cred că da. Şi cu asta basta.

– Autumn, ascultă-mă o clipă.

– Nu. Străbătu camera şi îşi luă valiza. În care dormitor preferi să dormi?

– Nu contează, Autumn. Vreau să-ți vorbesc.

– La drept vorbind, dragul meu, zise ea, dînd din cap disprețuitor, pe mine nu mă mai interesează subiectul.

– Nu am chef de glumă acum!

– Puțin îmi pasă! spuse ea, urcînd scările. Jur că a fost ultima oară cînd am plîns din cauza ta. Noapte bună! Nu, nu-i aşa. Este cea mai îngrozitoare noapte din viața mea!

– Dar... fir-ar să fie, mormăi el, în vreme ce ea trîntea uşa dormitorului în urma ei. Se aşează pe canapea şi îşi frecă ceafa. Eşti un idiot, Kimble, un nebun, un dobitoc şi un ticălos!

Şi îndrăgostit de Autumn Stanton.

Cînd plînsese în fața lui fusese omul cel mai fericit din lume. Tot ce spusese era adevărat. Vorbise cu inima şi cu sufletul. Îl iubea.

Declarația ei de dragoste îl încălzise precum cel mai tare coniac, alinîndu-i suferința singurătății. Era adevărat că o iubise pe Agatha, pentru că Agatha era una şi aceeaşi cu Autumn, recunoscu el. Autumn îşi dorea un cămin şi o carieră. Ea era cea care credea în aceleaşi lucruri în care credea şi el, ea îi împlinea visurile. Şi Autumn era cea cu care făcuse dragoste.

Da, era îndrăgostit de Autumn pînă peste urechi. Iar ea, cu siguranță, nu va mai dori să stea de vorbă cu el în vecii vecilor. Nu avea nici o scuză pentru tot ce-i spusese, pentru acuzațiile pe care i le adusese. Era un ticălos. Şi, acum ce avea să urmeze? Cum să-şi repare greşeala şi să o convingă că regretă sincer, că îşi recunoaşte vina?

– Nu ştiu ce să fac, mormăi el. Măcar dacă ar ploua. O furtună ar fi binevenită. O furtună cu tunete şi fulgere. Autumn s-ar trezi țipînd, îngrozită, şi el ar alerga să o liniştească cuprinzînd-o în brațele sale puternice. Ea s-ar fi înghesuit la pieptul lui, iar el ar fi sărutat-o alungîndu-i spaima, apoi... Apoi ea l-ar fi dat pe uşă afară!

Era prea obosit, ca să mai judece normal. Un

somn bun poate l-ar ajuta să găsească o soluție prin care să o convingă pe Autumn că o iubește și că dorește să se însoare cu ea.

Așează un paravan în dreptul șemineului, își luă valiza, stinse lumina și urcă încet scările. Se opri în fața camerei lui Autumn, cu ochii ațintiți pe ușa închisă. Cît ar fi vrut să se deschidă și Autumn să se repeadă în brațele lui!

– Dar fără cuțit în mînă, își spuse și intră în dormitorul de alături.

Autumn ședea trează în pat, cu păturile trase sub bărbie. Îl auzise pe Graham urcînd scările și era convinsă că se oprise în fața ușii. Rămase încordată, așteptînd să vadă dacă va intra, apoi, cînd el se îndepărtă, nu mai știu nici ea dacă să respire ușurată sau să fie dezamăgită.

Gîndurile nu-i dădeau pace. Fără îndoială, dragostea era un sentiment profund, indefinit și, ca să folosească cuvîntul preferat al lui Graham, sincer, fiindcă el dăinuia sincer în inima ei. Cît de multe lucruri aflase despre sine de cînd era îndrăgostită de Graham Kimble! Pînă atunci acceptase ca pe un lucru firesc faptul că avea posibilitatea să se miște într-o lume plină de bogăție și frumusețe. Agatha îi demonstrase că unii oameni

care nu au acea frumusețe înnăscută, pot găsi dragostea la un moment dat şi că, într-adevăr, sufletul contează mai mult decît spoiala de suprafață.

Învățase bine lecția, dar îi era ruşine cînd se gîndea că descoperise prea tîrziu aceste adevăruri. Închise ochii încercînd să adoarmă, dar în minte îi apăru imaginea ei, a Agathei şi a lui Graham.

Oftă şi imediat îi veni o idee. Aşa cum evoluau lucrurile, în cele din urmă Agatha tot va deveni Autumn. Ce-ar fi dacă le-ar oferi lui Graham şi Agathei încă o şansă?

Se răsuci pe burtă şi dădu pernei două bobîrnace, luînd-o drept nasul lui Graham.

– O.K., Kimble, zise ea hotărîtă, fii pregătit, meciul încă nu s-a încheiat.

Se aşeză într-o poziție confortabilă şi în cîteva clipe adormi. Zîmbind.

CAPITOLUL 10

Autumn se trezi cu razele soarelui jucîndu-i-se pe față.

Deschise ochii întrebîndu-se unde se află, apoi, amintindu-şi că se găsea în cabana lui Graham se aşeză în capul oaselor trează de-a binelea.

Era ora şapte dimineața şi prima zi din cele cîte mai avea de trăit sau cum s-o fi spunînd, îşi zise dramatizînd.

Privi în jur ceea ce cu o seară în urmă nu prea văzuse şi constată că decorul era încîntător. Mobilierul era în stilul american timpuriu şi pe pat era aşternută o cuvertură în carouri de diferite culori.

Îşi aminti vag că şi living-ul era mobilat cam în acelaşi stil, lucru pe care îl observase abia atunci cînd Graham făcuse gestul mărinimos de a da

drumul la curent. Ea personal, preferase să stea pe întuneric, la căldura focului. De afară se auzea un bombănit sacadat şi coborî din pat să se uite pe fereastră.

Trase draperiile din pînză şi simţi că i se taie respiraţia. Graham tăia lemne. Blugii îi alunecaseră pe şolduri, spatele gol îi strălucea de transpiraţie şi muşchii i se încordau la fiecare lovitură de topor.

E atît de frumos, repetă ea în gînd. Înalt şi puternic, perfect proporţionat, prototipul masculinităţii şi, pe legea mea, eu sînt iubita lui!

– Nu te mai holba la el, Autumn. Ai lucruri importante de făcut! îşi spuse hotărîtă.

Se bătu cu degetul peste bărbie, făcîndu-şi socoteala cam cîţi buşteni mai avea de gînd să taie.

Avea timp destul, spera, dar fără ca Graham să o vadă sau să o audă? Cheile maşinii le lăsase în cabană sau, Doamne fereşte, în buzunarul pantalonilor?

Esenţialul era ceea ce căuta ea în portbagaj. Telepatic, îi transmise lui Graham să-şi vadă de treburi, apoi ridicîndu-şi poalele cămăşii de noapte ieşi din cameră. Coborî în fugă scările şi căută cheile cu priviri frenetice.

– Ura! exclamă cînd le zări pe colţul mesei.

Ajunsă afară, se îndreptă prudentă spre maşină, regretînd imediat că plecase desculță. Deschise portbagajul încercînd să facă cît mai puțin zgomot şi abia privi înăuntru.

Erau acolo!

Oribila rochie de culoarea muştarului şi pantofii aceia îngrozitori, fleşcăiți de ploaie erau încă în portbagaj. Înşfăcă comoara, închise portbagajul încet şi alergă în casă.

Simțindu-se în siguranță în camera sa, se rezemă de uşă şi răsuflă uşurată. Aruncă o privire pe fereastră asigurîndu-se că Graham cel frumos şi cu pieptul gol încă mai tăia lemne.

Despachetă rochia.

Era groaznic mototolită, dar destul de curată şi complet uscată. Arăta la fel de înfiorător cum o ştia.

Cincisprezece minute mai tîrziu Agatha cobora scările.

În rochia aceea oribilă, cu ghete negre, coc strîmb şi nefardată Agatha intrase în scenă să-şi joace rolul. Intră în bucătărie, îşi turnă o cafea şi se aşeză la masă, aşteptînd, cu inima bătîndu-i nebuneşte şi crampe în stomac.

După zece minute lungi şi chinuitoare Graham intră pe uşa din spate ştergîndu-şi fața cu tricoul.

Tot cu el se ştergea şi pe piept cînd îşi ridică privirea şi dădu nas în nas cu ea. Rămase atît de înmărmurit, încît Autumn se întrebă fără să vrea, dacă nu cumva îi înțepeniseră oasele, cu ochii măriți de uimire şi gura căscată.

– Bună, Graham, îl salută ea, încîntată că nu-i tremura vocea. Ai muncit, nu glumă, în dimineața asta.

– Agatha? bîigui el, apropiindu-se cu paşi şovăitori şi prăbuşindu-se pe un scaun în fața ei. Nu, nu e Agatha. Autumn, cum de eşti Agatha?

– Simplu. Am dat timpul înapoi, Graham.

– Ai dat timpul înapoi?

– Da. Este cea mai bună soluție pentru a ne rezolva problemele.

– Crezi?

– Sînt sigură. Pot să continui:

– Te rog. Se lăsă pe spate, îşi încrucişă mîinile peste pieptul gol şi o privi încruntat.

– Chiar dacă semăn cu Agatha, tu ştii că eu tot Autumn sînt. N-am dreptate? Ba da, fiindcă Agatha nu există. Cu toate astea, pe Autumn nu o poți suferi. Din experiență ți-ai format o idee preconcepută despre femeile atrăgătoare, din care cauză cînd îți vorbesc ca Autumn refuzi să mă crezi sau să asculți cu atenție ce-ți spun.

– Autumn, eu...

– Acum vorbesc eu, domnule Kimble.

– Scuză-mă, zise el înăbuşindu-şi un zîmbet. Continuă.

– Deci! spuse ea împungînd aerul cu un deget. Mă întorc în viaţa ta, după ce aseară ieşisem ca Autumn Stanton, dar acum nu mai e vorba de nici un şiretlic, ci am ales postura în care, se pare, eşti mai cooperant, ţinînd cont de atracţia fulgerătoare pentru Agatha. Voi fi cît se poate de sinceră cu tine, aşa că nu te împiedică nimic să o descoperi pe Autumn Stanton.

– Înţeleg, spuse el dînd din cap. Vei fi cît se poate de sinceră?

– Absolut. Bineînţeles că poţi colabora alungîndu-mă din viaţa ta. *Ah, Graham, nu!* se ruga în gînd. *Mai dă-ne o şansă. Te rog, Graham.*

El se ridică şi prinzîndu-şi mîinile de rama ferestrei privi afară. Totul era o nebunie! Pentru el lucrurile deveniseră clare cu o seară în urmă.

O iubea pe Autumn şi dorea să se însoare cu ea. Ideea ei era nebunească, dar minunată.

Era într-adevăr o femeie deosebită: loială, hotărîtă şi plină de ciudăţenii. I-ar fi putut spune toate astea atunci, dar era curios să vadă pînă unde avea de gînd să meargă cu planul acela idiot.

– Accept propunerea, zise el. Nu-mi place să fiu acuzat că sînt un om cu mintea îngustă. Un bărbat nu poate trece prin viață întrebîndu-se la fiecare pas dacă are sau nu idei preconcepute, nu? Sigur că nu. Salut, Autumn Stanton, spuse şi îi întinse mîna. Sînt Graham Kimble.

Ea se ridică încet şi îi dădu mîna privindu-l în ochi.

– Salut, Graham Kimble, răspunse aproape în şoaptă.

Rămaseră nemişcați privindu-se, căldura palmelor părînd că îi învăluie, apropiindu-i şi mai mult, stîrnindu-le dorința.

Lasă naibii prostiile, îşi spuse Graham. Voia să o sărute, să o îmbrățişeze şi să facă dragoste cu ea tot restul zilei.

Voia să-i spună că o iubeşte, dar pentru ea acum era important să depăşească momentul, să şteargă greşelile trecutului şi să pornească pe un nou drum, aşa că va face cum vrea ea. Mai ales că era şi curios să vadă ce pusese la cale.

Autumn îşi impuse să nu-şi ridice şi cealaltă mînă ca să nu-şi îngroape degetele în cîrlionții umezi de pe pieptul lui Graham.

Şi să nu se aplece ca să-şi lipească buzele de ale lui. Inspiră aroma de mosc şi amestecul de

săpun şi sudoare, rugîndu-se ca el să nu-i audă bătăile nebuneşti ale inimii.

El îşi drese vocea şi îşi retrase mîna.

– Ai mîncat? o întrebă.

– Poftim? Ah, nu, n-am mîncat, dar nici n-am chef de aşa ceva.

– Eu trebuie să fac un duş, apoi ne întoarcem în oraş.

– De ce?

Pentru că altfel te-aş lua pe sus şi te-aş duce direct în pat, îşi spuse în gînd. Fiindcă aici nu e locul cel mai potrivit. E foarte uşor să uiți că dincolo se află o altă lume.

Cred că ar trebui să o luăm de la capăt luni dimineață cînd te vei prezenta la birou ca secretară. Pe naiba, ideea era cît se poate de tîmpită! O dorea atît de mult, dar avea nevoie de timp.

De un singur lucru era sigur şi anume că jocul acela idiot nu va mai dura multă vreme.

– Ah, bine. Foarte bine, zise Autumn dezamăgită. Mă duc să fac bagajele. Apropo, Graham, îmi place foarte mult casa şi locul pe care l-ai ales s-o construieşti. Eu militez pentru ocrotirea naturii şi împotriva tăierii iraționale a copacilor.

– Tu!

– Da. Tata chiar a depus cauțiune pentru mine

să fiu eliberată din închisoare, fiindcă eram într-un grup care nu primise autorizație să formeze pichet de grevişti împotriva unei firme de construcții.

– Vorbeşti serios? întrebă el zîmbind. Chiar ai stat la închisoare?

– N-a fost chiar atît de rău. Ne-au dus acolo chiar cînd se servea masa de prînz. Am mîncat cel mai bun gem de portocale. Mă duc să fac bagajele, zise ea şi ieşi bocănind cu pantofii pe dalele din bucătărie.

Graham rîse încet scuturînd din cap şi vorbind de unul singur:

– Ah, Autumn, cît de mult te iubesc. Auzi, gem de portocale!

În mai puțin de oră Graham pornea motorul *Ferrari*-ului, lăsînd în urmă cabana. Autumn se întoarse să mai privească o dată casa, pînă cînd aceasta dispăru din raza ei vizuală.

Prima jumătate de oră merseră în liniște. Din cînd în cînd Autumn îşi potrivea agrafele în păr şi de cîteva ori îşi netezi rochia mototolită, dar renunță curînd fiindcă efortul era inutil.

– Cînd crezi că termini dizertația? fură primele cuvinte ale lui Graham.

– Peste cîteva săptămîni. Nu mai am decît să

introduc în text ultimele date şi să o dactilografiez. Lucrez de atîta timp la ea, încît nici măcar ideea că trebuie s-o bat la maşină nu o mai suport.

– Dar îți vei atinge scopul pe care ți l-ai propus, replică el. Şi atunci vei fi liberă. Liberă să iubească, să trăiască şi să se mărite. *Să se mărite cu el!* continuă el în gînd.

– Da. Măcar visul ăsta să mi se îndeplinească, spuse ea. Dar mai avea şi alte visuri. Visul de a deveni soția lui Graham, de a rămîne însărcinată cu copilul lui, de a rămîne împreună pînă la moarte.

– Toți avem visuri, Autumn, zise el cu voce scăzută.

Îl privi, dorind să-l întrebe care sînt visurile lui, dar nu spuse nimic. El trebuia să întrebe şi să descopere, conform planului pe care şi-l făcuse. Ea nu va întreprinde nimic pentru a-l convinge de sinceritatea sa.

Viitorul lor era în mîinile lui. Ce le va rezerva acest viitor? Va începe el, oare, să o cunoască şi să o iubească? Tot ce putea face era să aştepte.

El schimbă discuția spre subiecte mai uşor de abordat, întrebînd-o despre familia sa, despre poznele din copilărie, ale ei şi ale lui Clint, şi se distrară rîzînd în hohote.

Pe podul Golden Gate Graham o tachină.

– Nu mai ai nimic să-mi spui despre podul ăsta?

– Ah, cum să nu. De exemplu, în timpul celui de-al doilea război mondial vasul *Queen Elizabeth* intra în portul San Francisco transformat în vas de război şi n-a lipsit mult ca arborele gabier să dărîme podul. A fost un moment dramatic. Din nefericire, este cunoscut şi ca loc pentru cei care vor să se sinucidă. Majoritatea sînt bărbaţi şi asta se întîmplă mai ales marţea, în lunile mai şi octombrie. Se ştie că cei mai mulţi escaladează balustradele din partea de est, acolo unde mai pot privi pentru ultima oară oraşul înainte de a sări.

– Trist, dar interesant. E uimitor cît de multe date cunoşti, Autumn. Eşti grozavă.

– Mulţumesc, spuse ea zîmbindu-i cu căldură.

Ajunsă acasă, el îi lăsă haina şi valiza jos, în faţa uşii, şi îşi îndesă mîinile în buzunarele blugilor.

– Acum, cred că ar trebui să plec, zise el fără tragere de inimă.

– Nu vrei un sandviş? îl întrebă ea, încercînd să-l reţină.

– Nu, mulţumesc, Autumn. Scuză-mă că te-am

obligat să vii la cabană şi că am făcut şmecheria cu pana de curent. Eram la capătul puterilor, dar asta nu-mi scuză comportamentul. Sper că mă vei ierta.

– Te-am şi iertat.

– Mă bucur. Ne vedem luni dimineaţă, da?

– Bine, Graham. Atunci voi lua totul de la început.

– Da, răspunse el cu mîna pe clanţă. Se întoarse spre ea şi se priviră în ochi nemaiputîndu-şi dezlipi privirile. El şovăi cu mîna pe clanţă, apoi renunţă. La revedere, îşi luă el rămas-bun deschizînd uşa şi ieşind în grabă.

– La revedere, zise ea încet, apoi îşi luă valiza şi se tîrî pînă în dormitor, abia trăgîndu-şi ghetele pe covor.

Despachetă şi se schimbă, apoi îşi făcu un sandviş pe care îl mîncă în silă.

Acum, mai bine mi-aş face ordine prin notiţele adunate în timpul săptămînii, îşi spuse privind o pată de pe perete. Aşa va trece mai reped timpul.

Graham mîncă un măr, o banană şi o portocală, apoi se aşeză pe canapeaua din living cu o pungă de cartofi prăjiţi în mînă.

Era plictisit şi îi era dor de Autumn. S-ar fi întors la ea să-i spună că o iubeşte, că o alungase pe Agatha din viaţa lui şi că aveau toată viaţa înainte.

Dar, nu. Era mai bine aşa. El şi Autumn trebuia să uite trecutul, să uite şi să ierte vrajba care i-a făcut să sufere deopotrivă. Pînă luni nu trebuia să se vadă.

Atunci vor privi lucrurile cu alţi ochi. Nu ştia cînd îi va spune că o iubeşte. Deocamdată trebuia să aibă o discuţie pentru a stabili o relaţie durabilă. Luni dimineaţă, frumoasa lui Autumn va veni la birou... Frumoasă? Ah, Doamne, cît mai avea de gînd să se îmbrace ca Agatha?

Graham chicoti.

– Am s-o întreb. Trebuie să găsesc o soluţie. Am şi găsit-o? exclamă el cu o voce tare, pocnind din degete, împrăştiind în jur cartofii prăjiţi. Perfect! Creierul meu supradotat nu doarme!

În sfîrşit sosi şi ziua de luni şi Autumn se grăbea să ajungă la birou.

Se îmbrăcase într-o rochie roşie, largă, cu mîneci bufante, îşi pusese ghetele şi îşi făcuse obişnuitul coc într-o parte. Deabia îşi aşezase geanta pe birou cînd intră Bish.

– Salut, Aut... Doamne, eşti iar Agatha! Acum ce s-a mai întîmplat?

– Vezi tu...

– Bună dimineaţa! îi salută Graham.

Autumn şi Bish se întoarseră.

– Dumnezeule! exclamă ea.

– Cracker! exclamă Bish, nevenindu-i să-şi creadă ochilor. Eşti chiar tu?

– Da, zise el, părînd încîntat de cum arăta.

Autumn şi Bish se apropiară de el, măsurîndu-l din cap pînă în picioare, uitîndu-se la cămaşa în dungi, mai mare cu cîteva numere, la bermudele în carouri, la şosetele negre şi la teneşii uzaţi.

Se pieptănase cu cărare pe mijloc, îşi întinsese părul cu apă şi îşi lăsase barba să crească.

– Ei, zise el zîmbind cu gura pînă la urechi, ce părere aveţi?

– Că ai înnebunit de tot, zise Bish.

– Graham, de ce te-ai îmbrăcat aşa? îl întrebă Autumn, mirîndu-se că încă mai putea vorbi.

– E foarte simplu. Am convenit să începem discuţia pe picior de egalitate şi mi-am zis că dacă tu o să apari în halul ăsta, e cinstit ca şi eu să mă prezint la fel. Mi-ai spus că ţii la mine foarte mult, dar de unde ştii că nu e vorba doar de o atracţie fizică? Ce părere ai despre mine, ca om? Spu-

neai că am greşit dorind să o schimb pe Agatha, şi mi-am recunoscut greşeala. Dar poţi fi sinceră să-mi spui că nu oscilezi în ce priveşte îmbrăcămintea mea şi cum arăt? Răspunde-mi, domnişoară Stanton.

– Eu, unul, m-am săturat pînă peste cap, zise Bish, îndreptîndu-se spre uşă. Sînteţi doi smintiţi şi vă potriviţi de minune. Vă salut din mers. Regret că v-am cunoscut.

– Ei, ce zici? o întrebă Graham, în timp ce Bish trîntea uşa în urma sa.

Ea îl măsură din nou din cap pînă în picioare. Deschise gura să spună ceva, dar izbucni în rîs.

El o privi încruntat.

– Termină. E o treabă serioasă şi nu credeam să reacţionezi în felul ăsta. Aşa că, spune-mi ce crezi?

– Cred, începu ea, zîmbind cu căldură, că eşti cel mai drăguţ, cel mai minunat bărbat pe care l-am cunoscut vreodată. Cred... nu, sînt convinsă, că te iubesc foarte mult. Tu eşti dragostea mea, viaţa mea, Graham Kimble. Eu sînt Autumn Stanton şi întotdeauna am fost Autumn. Te doresc, vreau dragostea ta, copilul nostru. Te iubesc din tot sufletul, Graham. Şi, ca să fiu sinceră, îţi spun că acum arăţi ca dracu'!

– Autumn, zise el, zîmbindu-i, şi tu arăţi la fel!

– Ştiu! răspunse ea şi izbucni din nou în rîs.

– Mai vreau să-ţi spun ceva, spuse el dintr-o dată serios.

– Ce? întrebă ea, simţind că i se pune un nod în stomac.

– Te iubesc, spuse el în şoaptă.

– Poftim? întrebă ea clipind uimită.

– Te iubesc, Autumn Stanton. Eşti mai mult decît mi-aş fi dorit de la o femeie. Vrei să te măriţi cu mine, Autumn!?

– Da, Graham, vreau! răspunse ea, aruncîndu-i-se în braţe.

O strînse în braţe şi o sărută cu pasiune, gustîndu-se cu înfometare. Era sărutul care le trezi dorinţa şi nevoia de a rămîne împreună toată viaţa..

– Te iubesc atît de mult, rosti Graham, ridicînd capul. Acum vreau să fac dragoste cu tine. Hai să mergem la mine.

– Dar ai atîtea treburi.

– Nu cred că vreunuia dintre clienţii mei i-ar face plăcere să mă vadă în halul în care arăt. Am să dau nişte telefoane, ca să anulez întîlnirile.

– Ah, Graham, nu cumva greşim, dînd atîta importanţă felului în care arătăm? Mă simt atît de prost îmbrăcată aşa. Îmi place să fiu frumoasă şi

să-mi pun în valoare darurile cu care am fost binecuvîntată. Şi tu simţi acelaşi lucru, Graham. Am devenit, oare, egoişti?

– Nu ştiu, nu ştiu. Aşa cum sîntem ne înţelegem foarte bine, dar trebuie să ţinem minte că copiii noştri au dreptul să aleagă. Îi vom ajuta şi îndruma cît vor creşte, apoi vor trebui să se descurce singuri.

– Şi nu vei avea nimic de spus dacă fiica noastră va fi o Agatha?

– Băiatului chiar am să-i împrumut pantalonii ăştia scurţi, zise el zîmbind.

– Ah, Graham, cît de mult te iubesc. Dă odată telefoanele alea şi hai mai repede acasă.

Ajuns acasă Graham dispăru în baie să se bărbierească. Autumn intră în dormitor şi-şi desfăcu agrafele, trecîndu-şi degetele prin părul despletit, apoi se dezbrăcă rămînînd goală, iar cînd Graham intră în dormitor îl întîmpină aşa, fără nici o reţinere.

Se dezbrăcă şi el în grabă, frumuseţea trupului lui lăsînd-o fără respiraţie.

– Este lucrul cel mai cinstit pe care îl putem face, spuse el apropiindu-se încet de ea. Nu ne avem decît pe noi înşine să ne oferim unul altuia,

cu trupurile goale, cu inimile, sufletele şi gîndurile îndreptate numai spre dragostea noastră. Sîntem bărbat şi femeie în forma noastră cea mai pură.

– Eşti atît de frumos! şopti ea.

– Şi tu eşti, iubito.

O îmbrăţişă şi îşi trecu buzele peste buzele ei. Apoi o sărută profund, plimbîndu-şi degetele pe pielea catifelată a spatelui ei, pe şolduri şi părţile laterale ale sînilor ei plini. Lipindu-se de el, Autumn îl simţi foarte excitat şi anticipă momentul în care vor deveni un singur trup.

El îi dădu drumul doar cît să împingă cuvertura, apoi o ridică în braţe şi o aşeză uşor pe cearceafurile răcoroase.

Se strecură lîngă ea, şi cu buzele, limba şi palmele îşi începu tandra incursiune asupra trupului ei înfometat. Autumn îi redescoperi la rîndul ei frumuseţea, atingînd şi sărutînd, întreţindu-şi pasiunea pînă la incandescenţă mistuitoare.

Se uniră şi îşi împletiră corpurile şi spiritul ca bărbat şi femeie, urmînd un ritual vechi de cînd lumea.

Iubirea lor îi făcuse să-şi înţeleagă mai bine atît propriile trăiri, cît şi ale celuilalt.

Urcaseră pe culmile extazului, strigîndu-se pe nume, trăind cu intensitate clipe fermecate.

Mai tîrziu, cînd şedeau liniştiţi şi mulţumiţi, Graham îi luă mîna şi i-o puse pe pieptul său.

– Cred că Bish e foarte supărat pe noi, zise el rîzînd încet.

– A ştiut cine sînt chiar din prima zi. Face afaceri cu tata şi mi-a văzut fotografiile în casa alor mei.

– Vorbeşti serios? Ce ticălos. A tăcut mîlc. Trebuie neapărat să vorbesc cu el despre loialitatea faţă de vechiul său prieten Cracker. Acum, hai să nu ne mai gîndim la asta, spuse răsucindu-se şi aşezîndu-se peste ea. Totul a funcţionat perfect.

– Te iubesc, Graham Kimble, zise ea cu lacrimi în ochi. La bine şi la rău, şi oricum ai fi îmbrăcat, te iubesc.

– Iar ţie, îmbrăcămintea care ţi se potriveşte cel mai bine, spuse el apropiindu-şi buzele de ale ei, sînt eu!

Sfîrşit